

Promise by Danielle Steel

© copyright 1978 by
MCA Publishing

©copyright 1995 by Editura MIRON

**Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.**

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Biblioteca
C. I. B. P. L. U. R. I. A

Danielle Steel

Promisiunea

Traducere de Oana Spirescu

Editura MIRON

București

Capitolul 1

Soarele dimineții le încălzea spatele când își dezlegau bicicletele din fața colegiului *Eliot* din campusul *Harvard*. Se opriră o clipă să-și zîmbească. Era luna mai și erau foarte tineri. Părul ei scurt strălucea în soare, îi întîlni ochii și începu să rîdă.

– Ei, domnule doctor în arhitectură, cum te simți?

– Întreabă-mă asta peste două săptămîni, cînd îmi iau doctoratul.

Îi zîmbi la rîndul lui, scuturîndu-și o şuviță de păr blond de pe frunte.

– La dracu' cu diploma ta, eu vorbeam despre noaptea trecută.

Îi zîmbi iar și el o lovi peste fund.

– Deșteapto. Cum te simți tu, domnișoară McAllister?

Mai poți să mergi?

Se urcaseră pe biciclete și ea se uită la el peste umăr, jucăuș.

– Dar tu?

Și cu aceasta o luă înainte, pedalînd pe bicicleta mică și elegantă pe care i-o dăruise el de ziua ei, cu cîteva luni în urmă. Era îndrăgostit de ea. Fusese întotdeauna îndrăgostit de ea. Visase la ea toată viața. Și o cunoștea de doi ani.

Dusese o viață singuratică la *Harvard* înainte de asta și în anul doi se resemnase să continue așa. Nu dorea ce doreau ceilalți. Nu voia fete de la *Radcliffe*, *Vassar* sau *Wellesley*. Cunoșcuse prea multe asemenea fete în liceu și lui Michael i se părea mereu că lipsește ceva. Voia mai mult. 'Suflet, substanță.

Nancy era cu totul specială. Știuse asta din prima clipă cînd o văzuse în galeria de artă din Boston unde-și expunea tablourile. În peisajele ei era o singurătate obsedantă, oamenii din tablourile ei aveau o tandrețe solitară care-l umplea de compasiune și-l făcea să-și dorească să le întindă o mîină, lor, și artistului care îi pictase. O văzuse în ziua aceea, stînd acolo, cu o beretă roșie și cu o haină veche de raton, cu tenul delicat îmbujorat de mersul pe jos pînă la galeria din strada Charles, cu ochii strălucind, cu fața plină de viață. Nu dorise nici o femeie cum o dorise pe ea. Cumpărase două din picturile ei, și o dusese la cină la *Lockober's*. Dar restul durase mai mult. Nancy McAllister nu-și dăruia ușor trupul sau inima. Fusese prea singură prea mult timp ca să se dăruiască ușor. La nouăsprezece ani era deja înțeleaptă și cunoștea durerea. Durerea de a fi singură. Durerea de a fi părăsită. O chinuse de cînd fusese lăsată la orfelinat, în copilărie. Nu-și mai putea aminti ziua cînd mama ei o abandonase acolo, cu puțin înainte de a muri. Dar își

amintea frigul de pe coridoare. Mirosurile oamenilor străini. Sunetele dimineții, cînd stătea în pat, luptîndu-se cu lacrimile. Avea să-și amintească toate astea tot restul vieții. Multă vreme crezuse că nimic nu avea să umple golul din sufletul ei. Dar acum îl avea pe Michael.

Nu era întotdeauna o relație confortabilă, dar era puternică, bazată pe dragoste și respect, își topiseră lumile lor separate una într-alta și realizaseră ceva minunat și rar. Și nici Michael nu era un prost. Cunoștea riscurile de a se îndrăgosti de cineva „diferit“, cum spunea mama lui, cînd avea ocazia. Dar Nancy nu avea nimic „diferit“. Singurul lucru diferit era că era artistă, nu doar studentă. Nu se mai introspecta, era deja ceea ce dorea să fie. Și, spre deosebire de alte femei pe care le cunoștea, nu audia candidați, ci îl alesese deja pe bărbatul pe care-l iubea. În doi ani de zile, n-o dezamăgise niciodată. Nancy era sigură că nici nu avea s-o dezamăgească vreodată; se cunoșteau prea bine unul pe altul. Ce ar mai fi putut fi pe care să nu-l știe? Știa totul. Glumele, secretele caraghioase, visurile copilărești, temerile disperate. Și prin el, ajunsese să-i respecte familia. Chiar și pe mama lui.

Michael se născuse într-o familie cu tradiție și fusese crescut pentru a moșteni un tron. Nu era un lucru pe care să-l trateze cu ușurință și nici nu glumea măcar despre el. Era ceva care de fapt îl înspăimînta. Avea oare să fie la înălțimea legendei? Nancy însă știa că o să fie. Bunicul lui, Richard Cotter, fusese arhitect, la fel și tatăl lui. Bunicul lui Michael fusese cel care fondase imperiul. Dar unirea dintre firma Cotter și averea Hillyard, prin căsătoria părinților lui Michael, crease imperiul Cotter-Hillyard. Richard Cotter știuse cum să facă bani, dar banii familiei Hillyard, banii susținuți de tradiție, aduseseră cu ei ritualurile și tradiția puterii. Era uneori o mantie grea, dar nu una care să-i displacă lui Michael.

Iar Nancy o respecta și ea. Știa că într-o zi Michael avea să fie la cîrma imperiului *Cotter-Hillyard*. La început vorbiseră despre asta fără încetare și apoi, mai tîrziu, cînd realizaseră cît de serioasă era relația lor. Dar Michael știa că găsise o femeie care putea face față la toate, și răspunderilor de familie, și îndatoririlor de afaceri. Orfelinatul nu făcuse nimic pentru a o pregăti pe Nancy pentru rolul pe care avea să-l aibă, dar temelia părea să se afle în chiar sufletul ei.

O privi acum cu o mîndrie aproape de nesuportat, în timp ce pedala în fața lui, atît de sigură de ea înșăși, atît de puternică, cu picioarele mici mișcîndu-se agile, cu bărbia întoarsă peste umăr din cînd în cînd ca să-l privească și să rîdă. Ar fi vrut să o ia înainte și s-o dea jos de pe bicicletă... acolo... pe iarbă... cum făcuse cu o noapte înainte... cum... Își alungă gîndul din minte și porni în urmărirea ei.

– Hei, așteaptă-mă, nebuno!

În cîteva minute-ajunse în dreptul ei și, cum acum pedala mult mai repede, întinse o mîină în spațiul strîmt dintre ei.

– Arăți minunat astăzi, Nancy.

Vocea lui era o mîngîiere în aerul de primăvară și în jurul lor lumea era proaspătă și verde.

– Știi ce mult te iubesc?

– Hm, poate pe jumătate cît te iubesc eu, domnule Hillyard?

– Se vede ce bine știi.

Michael o făcea întotdeauna fericită. Făcea lucruri minunate. Așa i se păruse din prima clipă cînd intrase în galerie și o amenințase că se dezbracă complet dacă nu-i vinde lui toate tablourile.

– Întîmplător te iubesc de cel puțin șapte ori mai mult decît mă iubești tu pe mine.

– Nu. Ea îi zîmbi din nou, ridică nasul în vînt și îl

depăși iar. Eu te iubesc mai mult, Michael.

– De unde știi?

– Mi-a spus Moș Crăciun.

Și cu aceasta se îndepărtă din nou și el o lăasă să o ia înainte pe poteca îngustă. Erau într-o dispoziție festivă, și-i plăcea s-o privească. Silueta șoldurilor ei în blugii strâmți, talia subțire, umerii delicați cu puloverul roșu legat în jurul lor și legănarea minunată a părului întunecat. Ar fi putut s-o privească ani în șir. De fapt, exact asta avea de gând să facă. Ceea ce-i amintea... toată dimineața voise să-i vorbească despre asta. Se apropie din nou de ea și o bătutu ușor pe umăr.

– Scuzați-mă, doamnă Hillyard.

Ea tresări auzind, apoi îi zîmbi timid, cu soarele luminîndu-i fața. Michael vedea pistruii mărunți, ca un praf de aur, cu care spiridușii îi pudraseră fața albă

– Am spus... doamnă Hillyard...

Rosti cuvintele cu infinită plăcere. Așteptase doi ani.

– Nu te grăbești puțin, Michael?

Nancy suna ezitant, aproape temătoare. Michael nu vorbise cu Marion încă. Indiferent ce plănuiau el și Nancy.

– Nu cred că mă grăbesc cu nimic. Și mă gîndeam s-o facem de acum în două săptămîni. Imediat după absolvire.

Demult căzuseră de acord asupra unei nunți restrînse și intime. Nancy nu avea familie, iar Michael voia să împartă momentul cu ea, nu cu sute de invitați și cu o armată de fotografi de societate.

– De fapt, mă gîndeam să mă duc astă-seară la New York și să vorbesc cu Marion despre asta.

– Astă-seară?

Cuvintele aveau un ecou de teamă și Nancy lăasă bicicleta să se oprească. El încuviință din cap și ea

deveni gînditoare, privind la dealurile înverzite din jurul lor. —

— Ce crezi că o să spună?

Se temea să-l privească. Se temea să audă.

— „Da”, evident. Chiar te îngrijorează?

Dar era o întrebare stupidă și amîndoi știau asta. Aveau destule motive de îngrijorare. Marion nu era oicine. Era mama lui Michael și avea toată delicatețea *Titanicului*. Era o femeie puternică, hotărîtă, de oțel și beton. Preluase conducerea firmei familiei, după ce tatăl ei murise, și cu reînnoită hotărîre după moartea soțului ei. Nîmic n-o oprea pe Marion Hillyard. Nîmic. Categorie nu o bucățică de fată sau unicul ei fiu. Dacă ea nu voia ca ei să se căsătorească, nimic nu avea s-o facă să le acorde „da”-ul de care Michael pretindea că este atît de sigur. Iar Nancy știa exact ce gîndea Marion Hillyard despre ea.

Marion nu făcuse niciodată un secret din sentimentele ei, oricum, nu din momentul cînd hotărîse că aventura lui Michael cu artista aia era serioasă. Îl chemase pe Michael la New York și îl lingușise și îl fermecase, apoi tunăse și fulgerase, îl amenințase și îl momise. Iar apoi se resemnase sau cel puțin așa lăsase impresia. Michael luase aceasta ca pe un semn încurajator, dar Nancy nu era atît de sigură. Avea sentimentul că Marion știa ce face, pentru moment hotărîse să ignore situația. Nu se făcuseră invitații, nu se aduseseră acuzații, scuzele pentru lucrurile spuse lui Michael în trecut nu veneau, dar nu apăreau nici probleme noi. Pentru ea, Nancy pur și simplu nu exista. Și, în mod ciudat, Nancy era mereu surprinsă să-și dea seama cît de tare o dură. Neavînd familie, avusese întotdeauna speranțe legate de Marion. Că ar fi putut fi prietene, că Marion avea s-o placă, și cum s-ar fi dus împreună să facă cumpărături pentru Michael..., că Marion ar fi putut fi

mama pe care n-o avusese sau pe care n-o cunoscuse niciodată. Dar Marion nu se lăsa cu ușurință distribuită în acest rol. În doi ani, Nancy avusese destule ocazii să înțeleagă asta. Numai Michael rămânea cu încăpăținare la părerea că mama lui avea să-și schimbe atitudinea, că, odată ce avea să accepte inevitabilul, aveau să fie cele mai bune prietene. Dar Nancy nu era deloc atât de sigură. Chiar îl forțase pe Michael să discute posibilitatea ca Marion să n-o accepte niciodată, să nu fie niciodată de acord cu căsătoria. Și atunci? „Atunci ne urcăm în mașină și ne ducem la primul judecător de pace. Sîntem amîndoi majori, știi?” Nancy zîmbise simplității soluției lui. Știa că nu putea fi atât de simplu. Dar ce conta? După doi ani împreună se simțeau oricum căsătoriți.

Rămaseră tăcuți pentru un lung moment, uitîndu-se la privese, apoi Michael o luă de mîna pe Nancy.

– Te iubesc, fetiço.

– Și eu te iubesc.

Îl privi îngrijorată și el îi închise ochii cu un sărut. Dar nimic nu putea reduce la tăcere întrebările pe care le aveau amîndoi. Nimic, în afara întrevederii cu Marion. Nancy își lăsă bicicleta să cadă și, cu un suspin, se strecură în brațele lui Michael.

– Aș vrea să fie mai ușor, Michael.

– O să fie. O să vezi. Mergem sau stăm aici toată ziua?

Nancy zîmbi cînd el îi ridică bicicleta. Într-o clipă porneau din nou, rîzînd și jucîndu-se și cîntînd, prefăcîndu-se că Marion nu există. Dar exista. Avea să existe mereu. Marion era mai mult o instituție decît o femeie. Oricum, asta era în viața lui Michael. Și acum și în a lui Nancy.

Soarele se ridică mai sus pe cer, în timp ce ei pedala pe drumul de țară, luîndu-și-o unul altuia înainte, sau

mergînd unul lîngă altul, acum tachinîndu-se veseli, acum căzînd pe gînduri. Era aproape de prînz cînd ajunseră la Revere Beach și văzură o figură familiară apropiindu-se de ei. Era Ben Avery, cu o fată nouă alături. Încă o blondă cu picioare lungi.

– Salut, voi doi. Vă duceți la tîrg?

Ben rînji la ei și cu o mișcare vagă a mîinii le-o prezentă pe Jeannette. Se salutară cu toții, și Nancy își puse mîna la ochi ca să se uite la tîrgul care se vedea în depărtare.

– Merită să ne oprim?

– Păi, da. Am cîștigat un ciine roz, arată către creatura urîță din coșul lui Jeannette, o țestoasă verde pe care o pierduseră și două cutii de bere. În plus, au porumb fiert și e extraordinar.

– M-ai convins! Michael se uită la Nancy și zîmbi: Mergem?

– Sigur. Voi doi vă întoarceți deja?

Dar se vedea că asta fac. Ben avea o strălucire cunoscută în ochi și Jeannette părea să fie de acord. Nancy zîmbi în sinea sa privîndu-i.

– Mda, sîntem sculați de la șase dimineața. Sînt mort. Apropo, ce faceți astă-seară la cină? Nu vreți să vă opriți la o pizza?

Camera lui Ben era la cîteva camere distanță de a lui Michael.

– Ce facem la cină, seînor?

Nancy se uită la Michael cu un zîmbet larg, dar el clătină din cap.

– Am o treabă de rezolvat diseară. Poate altă dată.

Era o aluzie la Marion.

– O.K. Ne mai vedem.

Ben și Jeannette le făcură cu mîna și dispărură, în timp ce Nancy se uita la Michael.

– Chiar te duci s-o vezi astă-seară?

– Da. Și nu-ți mai face griji. Totul o să fie perfect. Apropo, mama spune că a obținut slujba.

– Ben? întrebă Nancy pornind din nou spre târg.

– Da. Începem în aceeași zi. Departamente diferite, dar începem în aceeași zi.

Mike părea mulțumit. Se cunoștea cu Ben din școala primară și erau ca frații.

– Ben știe?

Michael clătină din cap cu un zîmbet expresiv.

– M-am gândit să-i las plăcerea să afle veștile pe cale oficială. Nu vreau să i-o stric.

Nancy îi răspunse cu alt zîmbet.

– Ești drăguț și te iubesc.

– Mulțumesc, doamnă H.

– Încetează, Michael.

Își dorea prea tare numele ca să suporte să-l audă luat în rîs, chiar și de Michael.

– N-am de gînd să încetez. Și ai face bine să te obișnuiești.

Părea brusc serios.

– O să mă obișnuiesc. Cînd va veni vremea. Dar pînă atunci, domnișoara McAllister e de-ajuns.

– Adică încă două săptămîni, ca să fim exacti. Hai să ne întrecem.

O luară înainte, gîfîind și rîzînd, iar Michael ajunse la intrarea târgului cu mai bine de treizeci de secunde înaintea ei. Dar amîndoi erau bronzăți și sănătoși și lipsiți de griji.

– Deci, domnule, ce facem întîi?

Dar ghicise deja, și ghicise bine.

– Porumb, bineînțeles. Mai ai nevoie să întrebi?

– Nu tocmai.

Își parcară bicicletele lîngă un copac, știind că în zona aceea liniștită de țară nu avea să le fure nimeni, și porniră braț la braț. Zece minute mai tîrziu își mîncău

fericiți porumbul, apoi luară hot dog și băură bere rece. Nancy încheie cu o porție imensă de vată de zahăr.

– Cum poți să măninci chestia aia?

– Simplu. E delicioasă.

Cuvintele ieșeau cu greu prin vata roz și lipicioasă pe care o mînca. Dar avea figura fericită a unui copil de cinci ani.

– Ți-am spus de curînd ce frumoasă ești?

Ea zîmbi către el, mînjită de zahărul roz, iar el luă batista și-i șterse fața.

– Dacă te cureți puțin putem să ne facem o poză.

– Zău? Unde?

Nasul-ei dispăru din nou cînd mușcă iar din vată.

– Ești imposibilă. Acolo.

Arătă către o cabină unde-și puteau băga capul în niște găuri rotunde și se puteau fotografia în costume incredibile. Se îndreptară într-acolo și aleseră Rhett și Scarlett O'Hara. Și, destul de ciudat, nici măcar nu erau caraghioși în poză. Nancy era superbă în costumul pictat. Frumusețea delicată a feței ei și precizia trăsăturilor mergeau perfect cu costumul extrem de feminin al unei frumoase din Sud. Iar Michael arăta ca un tînăr aventurier. Fotograful le înmîină fotografia și primi dolarul.

– Ar trebui să o păstrez, așa de bine arătați.

– Mulțumim.

Nancy era încîntată de compliment, dar Mike se mulțumi să zîmbească. Era întotdeauna atît de mîndru de ea. Numai două săptămîni și... dar Nancy îl trase de mîneacă și-l scoase din visare.

– Uite acolo! Inele aruncate la țintă!

Întotdeauna își dorise să joace așa ceva la un tîrg cînd era mică, dar călugărițele de la orfelinat spusese rău mereu că e prea scump.

– Putem?

– Sigur că da, draga moa

Îi făcu o plecăciune adâncă, îi oferi brațul și porni către stand, dar Nancy era prea entuziasmată ca să meargă încet. Sărea aproape ca un copil și încântarea ei îl fermeca.

– Putem acum?

– Sigur, iubito.

Puse jos un dolar și omul de la ghișeu îi întinse de patru ori numărul obișnuit de inele. Cei mai mulți clienți plăteau un sfert de dolar. Dar Nancy era lipsită de experiența jocului și greși toate aruncările. Michael o privea amuzat.

– Care e premiul pe care-l ochești?

– Mărgelele. Ochii îi străluceau ca ai unui copil și vorbele abia dacă-i erau mai mult decât o șoaptă. N-am mai avut niciodată un colier așa îndrăzneț.

Era un lucru pe care și-l dorise întotdeauna în copilărie. Ceva strălucitor, sclipitor și frivol.

– Ești ușor de mulțumit, iubirea mea. Ești sigură că n-ai prefera cățelul roz?

Era exact ca acela pe care-l avea Jeannette în coș, dar Nancy scutură hotărîtă din cap:

– Mărgelele.

– Dorința ta e ordin pentru mine.

Și aruncă toate trei inelele perfect la țintă. Cu un zîmbet, omul de la stand îi înmînă mărgelele, iar Michael i le puse lui Nancy la gît.

– *Voilà, mademoiselle.* Ale tale sînt. Crezi că ar trebui să le asigurăm?

– Vrei să încetezi să mai rîzi de mărgelele mele? Eu cred că sînt superbe.

Le atinse delicat, încîntată să știe că străluceau la gîtul ei.

– Eu cred că tu ești superbă. Altcéva îți mai dorește inima?

Ea îi zîmbi.

– Vată de zahăr.

Îi mai cumpără vată de zahăr și se întoarseră încet la biciclete.

– Obosită?

– Nu tocmai.

– Vrei să mai mergem puțin? Mai sus e un loc minunat. Putem să stăm puțin să privim valurile.

– Sună grozav.

Porniră din nou, dar de data aceasta mai încet. Atmosfera de carnaval pierise și amîndoi erau cufundați în propriile gânduri. Se apropiau de Nahant, cînd el văzu locul pe care-l alesese, pe o limbă de pămînt, sub copaci cu coroană bogată, și Nancy se bucură că mai făcuseră și bucata aceea de drum.

– O, Michael, e minunat.

– Nu-i așa?

Se așezară pe un petec de iarbă, chiar unde începea limba îngustă de pămînt, și în depărtare se vedeau valurile spărgîndu-se de un recif aflat chiar sub suprafața apei.

– Întotdeauna mi-am dorit să te aduc aici.

– Mă bucur că ai făcut-o.

Rămaseră tăcuți, ținîndu-se de mîini, apoi Nancy se ridică brusc.

– Ce s-a întîmplat?

– Vreau să fac ceva.

– Acolo, în tufișuri.

– Nu, prostule. Nu asta.

Nancy alerga deja către un loc de pe plajă și el o urmă încet, întrebîndu-se ce avea de gînd. Ea se opri lîngă o stîncă mare și încercă din toate puterile s-o miște, dar fără succes.

– Hei, caraghioaso, stai să te ajut. Ce vrei să faci cu ea? Era uimit.

– Vreau doar s-o mișc o clipă... așa.

Stînca se mișcă la eforturile lui Michael și se dădu la o parte, arătînd o pată umedă pe nisip. Repede, Nancy își scoase mărgelile albastre, strălucitoare, le ținu o clipă în mîină, cu ochii închiși, apoi le dădu drumul în nisip, sub piatră.

– O.K., pune-o la loc.

– Peste mărgelile?

Ea dădu din cap, fără să piardă din privire strălucirea albastră.

– Mărgelile astea vor fi legătura noastră, o legătură fizică, îngropate atîta timp cît va dura stînca, și plaja, și copacii. Bine?

– Bine. Zîmbi blînd. Sîntem foarte romantici.

– De ce nu? Dacă ești atît de norocos, încît să ai dragoste, sărbătorește-o! Oferă-i un cămin!

– Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. O.K., asta-i căminul ei.

– Acum, hai să facem o promisiune. Promit să nu uit ce se află aici sau să uit ce înseamnă. Acum tu.

• Îl atinse mîina și el îi zîmbi din nou. Niciodată n-o iubise mai mult.

– Iar eu promit... promit să nu-mi iau niciodată rămas-bun de la tine...

Și apoi, fără nici un motiv aparent, rîseră. Pentru că era atît de bine să fii tînăr, să fii romantic, chiar să fii prost. Întreaga zi era atît de minunată.

– Ne întoarcem acum?

Ea dădu din cap a încuviințare și mîină-n mîină se întoarseră unde-și lăsaseră bicicletele. Iar două ore mai tîrziu erau înapoi în micuțul apartament al lui Nancy, pe Spark Street, lîngă campus. Mike privi în jur în timp ce se lăsa să cadă, obosit, pe sofa, și își dădu seama din nou cît de mult îi plăcea apartamentul ei, cît de mult îl resimțea ca pe un cămin. Singurul oămin adevărat pe care-l avusese vreodată. Apartamentul mamut al mamei

lui nu i se păruse niciodată cu adevărat un cămin, cum era acest loc. Avea amprenta minunată a lui Nancy peste tot: tablourile pe care le pictase de-a lungul anilor, culorile calde, de pământ, pe care le alesese pentru decorațiuni, canapeaua moale de catifea căfenie și covorul de blană pe care-l cumpăraseră de la un prieten.

Întotdeauna erau flori peste tot și plantele de care avea mare grijă. Masa mică de marmură, sclipitor de curată, pe care mîncau, și patul de fier care scîrțîia de plăcere de cîte ori făceau dragoste.

– Știi cît de mult iubesc locul ăsta, Nancy?

– Da, știu. Privi cu nostalgie în jur. Și eu. Ce facem după ce ne căsătorim?

– Luăm toate lucrurile astea minunate la New York și le găsim un cămin plăcut acolo. Apoi ceva îi atrase atenția. Ce-i asta? Ceva nou?

Se uita la șevalet, pe care se afla un tablou aflat în faza de început, dar care avea deja puterea de a-i face o impresie de neuitat. Era un peisaj cu copaci pe un cîmp dar, apropiindu-se, văzu un băiețel ascuns într-un copac, legănîndu-și picioarele.

– O să se mai vadă după ce pui frunzele în copac?

– Probabil. Dar noi o să știm oricum că e acolo. Îți place?

Ochii îi străluciră văzîndu-i aprobarea. Întotdeauna Michael îi înțelegea perfect lucrările.

– Îl iubesc.

– Atunci o să fie cadoul meu de nuntă, cînd îl termin.

– S-a făcut. Și, vorbind de cadouri de nuntă.. Se uită la ceas. Era deja ora cinci și voia să fie la aeroport la șase. Ar trebui să plec.

– Chiar trebuie să te duci astă-seară?

– Da. E important. Mă întorc în cîteva ore. Ar trebui să ajung la Marion pe la șapte și jumătate sau opt, în funcție de traficul din New York. Pot să prind ultima

cursă înapoi, la unsprezece, și să fiu acasă la miezul nopții. O.K.?

– O.K.

Dar Nancy ezita. O deranja că pleca. N-ar fi vrut să-l lase, dar nu știa de ce.

– Sper să fie bine.

– Sînt sigur că o să fie.

Dar amîndoi știau că Marion făcea numai ce voia ea, asculta numai ce voia să audă și înțelegea numai ce-i convenea. Dar cumva Michael era sigur că aveau s-o cîștige de partea lor. Trebuia. Trebuia s-o aibă pe Nancy. Indiferent ce se întîmpla. O luă în brațe o ultimă oară, înainte de a-și pune o cravată la gît, peste cămașa sport pe care o purta și de a înhăța o jachetă de pe spătarul unui scaun. Le lăsase acolo de dimineață. Știa că avea să fie cald la New York, dar mai știa și că trebuia să apară la Marion acasă cu cămașă și cravată. Era esențial. Marion nu tolera hippioții sau necunoscuții... ca Nancy. Amîndoi știau la ce avea de făcut față cînd se sărutară în fața ușii.

– Noroc.

– Te iubesc.

Multă vreme Nancy rămase în apartamentul tăcut, privind fotografia pe care și-o făcuseră la tîrg. Rhett și Scarlett, îndrăgostiții nemuritori, în costumele lor caraghioase de lemn, scoțînd căpetele prin găuri. Dar nu arătau caraghios. Arătau fericiți. Se întrebă dacă Marion putea înțelege asta, dacă știa să facă diferența între fericit și caraghios, între real și imaginar. Se întrebă dacă Marion avea să înțeleagă ceva.

Capitolul 2 -

Masa din sufragerie strălucea ca suprafața unui lac. Perfecțiunea ei sclipitoare era tulburată doar către margine, unde se afla un singur tacâm, așezat pe un șervet de pînză irlandeză crem. Lîngă farfurie era un serviciu de cafea de argint și un clopoțel de argint. Marion Hilliard se lăsă pe spate în scaun cu un suspin, expirînd fumul țigării pe care tocmai o aprinsese. Era obosită. Duminicile o oboseau întotdeauna. Uneori muncea mai mult acasă decît la birou. Întotdeauna își petrecea duminicile rezolvînd corespondența personală, controlînd registrele pe care le ținea menajera, făcînd liste cu ce avea nevoie pentru reparații în apartament și de lucruri cu care trebuia să-și completeze garderoba, și făcînd planuri de meniuri. Era o muncă obositoare, dar o făcea

de ani de zile, chiar dinainte de a începe să conducă firma. Și, după ce preluase conducerea, continuase să-și petreacă duminicile controlînd gospodăria și îngrijindu-l pe Michael în ziua liberă a guvernantei. Amintirea o făcu să zîmbească și pentru o clipă închise ochii. Acele duminici fuseseră prețioase, cîteva ore fără amestecul nimănui, fără să i-l ia cineva de lîngă ea. Duminicile ei nu mai erau așa; de prea mulți ani nu mai fuseseră așa. Pe sub gene i se strecură o lacrimă strălucitoare; rămase nemișcată pe scaun, văzîndu-l cum era cu optsprezece ani în urmă, un băiețel de șase ani, pe de-a-ntregul al ei. Cum îl iubise pe copilul acela! Ar fi făcut orice pentru el. Și făcuse. Condusese un imperiu pentru el, dusese moștenirea unei generații către alta. Era cel mai mare dar al ei pentru Michael. Cotter-Hillyard. Și ajunsese să iubească firma aproape la fel de mult cum îl iubea pe propriul ei fiu.

– Arăți minunat, mamă.

Deschise ochii surprinsă și-l văzu stînd în arcada ușii camerei lambrisate. Vederea lui aproape că o făcu să plîngă. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze cum o făcea cu ani în urmă, dar în loc de asta îi zîmbi ușor.

– Nu te-am auzit intrînd.

Nici o invitație să se apropie, nici un semn a ceea ce simțea. Cu Marion nimeni nu putea ști ce se petrece pe dinăuntru.

– Am deschis cu cheia mea. Pot să intru?

– Sigur. Vrei niște desert?

Michael intră încet în cameră, cu un zîmbet nervos jucîndu-i în colțul gurii, și apoi, ca un copil, se uită în farfuria ei.

– Hm... ce a fost asta? Parcă ar fi fost ciocolată, nu?

Ea chicoti și clătină din cap. N-avea să crească niciodată. În unele privințe.

– Profiterol. Vrei și tu? Mattie e încă în bucătărie.

– Probabil mîncînd ce a mai rămas.

Amîndoi rîseră, știind că era probabil adevărat, dar Marion întinse mîna după clopoșel. Mattie apăru într-o clipă, în uniforma neagră cu dantelă albă, palidă și zîmbitoare. Își petrecuse toată viața servindu-i pe alții, numai cu cîte o scurtă duminică din cînd în cînd pe care o putuse considera a ei, și fără nimic de făcut odată ce sosea mult dorita zi liberă.

– Da, doamnă?

– Niște cafea pentru domnul Hillyard, Mattie. Și... dragul meu, desert? El clătină din cap. Atunci doar cafea.

– Da, doamnă.

Pentru o clipă Michael se întrebă, cum făcuse de multe ori, de ce mama lui nu le mulțumea niciodată servitorilor. De parcă ar fi fost născuți ca să-i facă pe plac. Dar știa că mama lui așa credea. Întotdeauna fusese înconjurată de servitori și de secretare și de toate ajutoarele posibile. Fusese crescută în singurătate, dar și în confort. Mama ei murise într-un accident cînd Marion avea trei ani, împreună cu singurul frate al lui Marion, moștenitorul tronului Cotter. Accidentul o lăsase pe Marion ca substitut. Și se achitase foarte eficient de sarcină.

– Ce mai e pe la facultate?

– E aproape de sfîrșit, mulțumesc lui Dumnezeu. Încă două săptămîni.

– Știu. Sînt foarte mîndră de tine, să știi. Un doctorat e un lucru minunat, mai ales în arhitectură. O să-l contactăm pe tînărul Avery săptămîna asta, în legătură cu slujba. Nu i-ai spus nimic, nu-i așa?

Părea mai mult curioasă decît serioasă; de fapt, nu-i păsa. I se păruse cam copilăresc din partea lui Michael să vrea atît de mult să-i facă o surpriză lui Ben.

– Nu, nu i-am spus. O să fie foarte încîntat.

– Așa și trebuie să fie. E o slujbă excelentă.

– O merită.

– Sper. (Nu ceda niciodată.) Și tu? Ești gata să te apuci de muncă? Biroul tău o să fie gata săptămîna viitoare.

Ochii lui Marion se aprinseră. Era un birou superb, lambrizat cum fusese al tatălui lui, cu schițe care-i aparțineau tatălui ei, cu fotolii și o canapea impresionantă de piele, și plin de mobilă georgiană. O cumpărase la Londra într-o vacanță.

– E cu adevărat splendid, scumpule.

– Bine. Îi zîmbi o clipă mamei sale. Am cîteva lucrări pe care vreau să le înrămez, dar o să aștept pînă o să văd puțin decorul.

– Nici măcar asta nu e nevoie să faci. Am tot ce-ți trebuie pentru pereți.

Și el la fel. Desenele lui Nancy. Ochii lui se aprinseră brusc, iar ai ei deveniră atenți. Văzuse ceva pe fața lui.

– Mama...

Se așeză alături de ea, oftînd și întinzîndu-și picioarele, cînd Mattie sosi cu cafeaua.

– Mulțumesc, Mattie.

– Cu plăcere, domnule Hillyard. Îi zîmbi la fel de căld cum făcea întotdeauna. Era mereu atît de drăguț cu ea, de parcă i-ar fi părut rău c-o deranjează, nu ca... Mai doriți ceva, doamnă?

– Nu. De fapt... Michael, vrei să ducem astea în bibliotecă?

– Bine.

Poate că avea să fie mai ușor de vorbit acolo. Sufrageria mamei lui îi amintea întotdeauna de sălile de bal pe care le văzuse în casele vechi. Nu încuraja conversația intimă și categoric nu inspira dulcea persuasiune. Se ridică și o urmă, coborînd cele trei trepte mochotate și intrînd în biblioteca ce se afla imediat în stînga. Aceasta avea o vedere splendidă spre Fifth Avenue și spre Central Park, dar și un șemineu cald și

doi pereți acoperiți de cărți. Cel de-al patrulea perete era dominat de portretul tatălui lui Michael, dar era o lucrare care-i plăcea, în care tatăl lui părea plin de căldură, ca un om pe care ți-ar fi făcut plăcere să-l cunoști. Când era copil venea uneori să privească portretul și să-i vorbească tatălui său cu voce tare. Mama îl găsisese făcând asta o dată și-i spusese că e ceva absurd. Dar mai târziu o văzuse plângând în camera aceea, privind la portret cum făcuse și el.

Mama lui se cuibări pe locul ei obișnuit, un scaun *Louis XV* tapițat cu damasc bej, în fața focului. În seara aceea rochia ei era de aproape aceeași culoare și, pentru o clipă, în strălucirea focului, lui Michael i se păru aproape frumoasă. Fusese cândva, nu cu prea mult timp în urmă. Acum avea cincizeci și șapte de ani. Michael se născuse când avea treizeci și trei de ani. Înainte de asta nu avusese timp pentru copii. Iar pe vremea aceea fusese foarte frumoasă. Avusese același păr blond ca miera pe care-l avea Michael, dar acum încărunțea, și pe fața ei viața pălise. Fusese înlocuită de alte lucruri. Mai ales de afaceri. Iar ochii cândva albaștri-cicoare păreau aproape cenușii acum. De parcă ar fi venit în adâncul lor iarna.

– Am sentimentul că ai venit aici astă-seară ca să vorbești cu mine despre ceva important, Michael. S-a întâmplat ceva? Ai lăsat o fată însărcinată? Ți-ai lovit mașina? Ai accidentat pe cineva?

Nimic nu era ireparabil, bineînțeles, atâta timp cât îi spunea ei. Era fericită că venise.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic. Dar vreau să discut ceva cu tine. (Greșit. Se crispă aproape vizibil auzindu-și propriile cuvinte. „Să discute.” Ar fi trebuit să spună că avea ceva să-i comunice, nu să discute cu ea. Fir-ar să fie.) Mi-am spus că e vremea să fim cinstiți unul cu altul.

– Vorbești ca și cum de obicei n-am fi.

– În legătură cu unele lucruri nu sîntem. Se încordase tot și se aplecă înainte în scaun, conștient de privirea tatălui său peste umăr. Nu sîntem cinstiți cînd vorbim despre Nancy, mamă.

– Nancy?

Avea o voce fără intonație și lui Michael îi veni să sară la ea și s-o plesnească. Ura felul în care-i pronunța numele. Ca pe al unuia dintre servitori.

– Nancy McAllister. Prietena mea.

– A, da. Urmă o pauză interminabilă în care ea scoase din ceașcă lingurița minusculă de email și o puse pe farfurioară. Și în ce fel nu sîntem cinstiți în privința lui Nancy?

Ochii îi erau învăluiți de o gheață cenușie.

– Tu încerci să te prefaci că nu există. Iar eu încerc să nu mă supăr pentru asta. Dar adevărul este, mamă... că mă însor cu ea. Trase aer în piept și se lăsă pe spătarul scaunului. În două săptămîni.

– Înțeleg.

Marion Hillyard era perfect nemișcată. Nu i se mișcau nici ochii, nici mîinile, nici fața. Nimic.

– Aș putea întreba de ce? E gravidă?

– Bineînțeles că nu.

– Ce noroc! Atunci de ce, dacă pot să întreb, te însori cu ea? Și de ce în două săptămîni?

– Pentru că atunci îmi iaú diploma, pentru că atunci mă mut la New York, pentru că atunci încep munca. Pentru că e logic.

– Pentru cine?

Gheața se întărea. Marion își puse cu grijă un picior peste altul, cu sunetul alunecos al mătăsii. Michael se simțea neliniștit sub constanța privirii ei. Nu-și mutase privirea de la el nici măcar o dată. Ca și în afaceri, era neiertătoare. Putea face pe oricine să se îndoiască și în

cele din urmă să cedeze.

– Pentru noi, mamă.

– Ei bine, nu și pentru mine. Ni s-a cerut să construim un centru medical la San Francisco, de către același grup care a construit *Hartford Centre*. N-o să ai timp pentru o nevastă. O să trebuiască să contez pe tine pentru următorii doi ani. Ca să fiu cinstită, dragul meu, aș prefera să aștept.

Era primul semn de blîndețe pe care-l văzuse și aproape că-l făcu să se întrebe dacă nu cumva exista totuși vreo speranță.

– Nancy o să fie un mare câștig pentru noi amîndoi, mamă. N-o să fie un motiv de neatenție pentru mine și nici o pacoste pentru tine. E o fată minunată.

– Poate că da, dar în privința câștigului... te-ai gîndit la scandal?

În ochii ei se oglindea acum victoria. Se pregătea să-i dea lovitura finală, și brusc Michael își ținu respirația, pradă neajutorată, neștiind unde avea să lovească, sau cum.

– Ce scandal?

– Ți-a spus cine este, nu-i așa?

O, Doamne! Ce urma acum?

– Ce vrei să spui, cine este?

– Exact asta. O să fiu foarte precisă.

Și dintr-o singură mișcare felină își puse jos ceașca de cafea și lunecă pînă la biroul ei. Din sertarul de jos scoase un dosar și i-l înmîină în tăcere lui Michael. El îl ținu în mîină o clipă, temîndu-se să se uite înăuntru.

– Ce e asta?

– Un raport. Am angajat un detectiv particular să o cerceteze pe mica ta prietenă artistă. N-am fost foarte încîntată. (Un eufemism. Fusesse îngrozită.) Te rog, așează-te și citește-l.

Nu se așează, dar, fără chef, deschise dosarul și

începu să citească. În primele douăsprezece rînduri se spunea că tatăl lui Nancy fusese ucis în închisoare cînd ea era încă un sugar, iar mama ei murise alcoolică doi ani mai tîrziu. Reieșea și că tatăl ei executa o sentință de șapte ani pentru atac armat.

– Fermecători oameni, nu-i așa, dragul meu?

Vocea ei era ușor disprețuitoare și brusc Michael aruncă dosarul pe birou, de unde foile se împrăștiară pe podea.

– Nu citesc gunoiul ăsta.

– Nu, dar te însori cu el.

– Ce importanță are cine au fost părinții ei? E vina ei?

– Nu. Ghinionul ei. Și al tău, dacă te însori cu ea. Michael, fii înțelegător. Intri într-o firmă în a cărei fiecare afacere sînt implicate milioane de dolari. Nu-ți poți permite riscul unui scandal. O să ne distrugi. Bunicul tău a fondat firma asta acum cincizeci de ani și tu o distrugi pentru o aventură amoroasă? Nu fi nebun. E timpul să crești, băiatul meu. Zilele de zbenguială se termină. În exact două săptămîni.

Acum îl privea feroce. Nu avea de gînd să piardă bătălia aceasta, indiferent ce trebuia să facă.

– N-am de gînd să discut asta cu tine, Michael. Nu ai de ales.

Întotdeauna îi spusese asta. Fir-ar să fie, întotdeauna...

– Pe dracu'! urlă el brusc, învîrtindu-se prin cameră. N-am de gînd să fac sluj în fața ta și a regulilor tale tot restul vieții, mamă! Nu! Ce crezi tu, că o să mă aduci la firmă, o să mă școlești pînă te retragi și apoi o să mă conduci ca pe o păpușă de pe șezlongul din camera ta? Pe dracu', nu! Vin să lucrez cu tine. Dar asta-i tot. Nu ești proprietara vieții mele, nici acum, nici mai tîrziu, și am dreptul să mă însor cu cine îmi place!

– Michael!

Îi întrerupse un ciocănit neașteptat în ușa și răma-

seră privindu-se ca doi jaguari într-o cușcă. Felina bătrână și cea tânără, fiecare temându-se întrucîtva de celălalt, fiecare însetat de victorie, fiecare luptînd pentru supraviețuire. Stăteau la capetele opuse ale camerei, tremurînd de furie, cînd intră George Calloway, care simți imediat că a surprins o scenă de mare intensitate. Era un bărbat blînd și elegant, de aproape șaizeci de ani, care fusese mîna dreaptă a lui Marion timp de ani de zile. Mai mult decît atît, el reprezenta o mare parte din puterea firmei *Cotter-Hillyard*. Dar, spre deosebire de Marion, rareori ieșea în frunte; prefera să-și exercite puterea din umbră. Cu multă vreme în urmă învățase care sînt avantajele forței ascunse. Cîștigase încrederea și admirația lui Marion cu ani în urmă, cînd ea luase locul soțului ei la firmă. Pe vremea aceea fusese doar o sinecură, iar George fusese cel care condusesese de fapt *Cotter-Hillyard* în cursul primului an, timp în care o învățase atent și conștiincios tot ce știa. Și-și făcuse bine treaba. Marion învățase tot ce-i predase el, și chiar mai mult. Acum era ea însăși puternică, dar se mai bizuia încă pe George pentru fiecare afacere majoră. Iar pentru el asta însemna totul. Să știe că, după toți acești ani, ea încă mai avea nevoie de el. Erau o echipă, tăcută, inseparabilă, fiecare mai puternic datorită celuilalt. Uneori se întreba dacă Michael știa cît de apropiați sînt cu adevărat. Se îndoia. Michael fusese întotdeauna rațiunea de a fi a mamei sale. De ce și-ar fi bătut el vreodată capul să observe cît de mult o iubea George? Într-un fel, nici chiar Marion nu înțelegea. Dar George accepta asta. Își revărsa căldura și energia asupra firmei. Și poate, într-o zi... George se uită la Marion cu îngrijorare. Învățase să recunoască liniile tensionate din jurul gurii ei și ciudata paloare de sub machiajul atont aplicat.

– Marion, te simți bine?

Știa despre sănătatea ei mai multo decît oricine

altcineva. I se confesase cu ani în urmă. Cineva trebuia să știe, de dragul firmei. Avea tensiune îngrozitor de mare și probleme serioase cu inima.

Pentru o clipă nu primi nici un răspuns, apoi ea își desprinse ochii de la fiul ei ca să se uite la vechiul prieten și asociat.

– Da... da, sînt bine. Scuză-mă. Bună seara, George. Intră.

– Cred că am venit într-un moment nepotrițit.

– Nicidecum, George, eu tocmai plecam.

Michael se întoarse ca să-l privească, fără să poată măcar să se prefacă a zîmbi. Apoi se uită din nou la mama sa, dar nu se apropie de ea.

– Noapte bună, mamă.

– Te sun mîine, Michael. Putem să discutăm la telefon.

El ar fi vrut să-i spună ceva îngrozitor, s-o sperie, dar nu putea, nu știa cum. Și la ce bun?

– Michael...

Nu-i răspunse; îi strînse solemn mîna lui George și ieși din bibliotecă fără să se uite înapoi. Nu văzu expresia din ochii mamei sale, și grija din cei ai lui George cînd ea se prăbuși înapoi pe scaun și-și acoperi fața cu mîini tremurătoare. În ochi avea lacrimi pe care le ascunse chiar și față de George.

– Ce Dumnezeu s-a întîmplat?

– Vrea să facă un lucru nebunesc.

– Poate că nu. Cu toții amenințăm cu lucruri nebunești din cînd în cînd.

– La vîrsta noastră amenințăm, la vîrsta lui facem.

Toate eforturile ei fuseseră în zadar. Raportul detectivului, telefoanele, totul... Oftă și se rezemă încet de spătarul scaunului delicat.

– Ți-ai luat medicamentele azi? Ea clătină din cap aproape imperceptibil. Unde sînt?

– În poșeta mea. În spatele biroului.

El se îndreptă către birou, fără să spună nimic despre paginile raportului împrăștiate pe podea și găsi poșeta neagră de crocodil, cu închizătoare de aur. O cunoștea bine; i-o dăruise de Crăciun, cu trei ani în urmă. Găsi medicamentul și se întoarse lângă ea, ținând cele două pastile în palmă. Ea auzi clinchetul ceștii și deschise ochii. De data aceasta îi zîmbea.

– Ce m-aș face fără tine, George?

– Ce m-aș face eu fără tine?

Nu putea să suporte nici măcar ideea.

– Să plec acum? Trebuie să te odihnești.

– N-aș face decît să mă supăr din cauza lui Michael.

– Mai vine să lucreze la firmă?

– Da, era altceva.

Atunci era vorba despre fată. George știa și despre asta, dar nu voia s-o preseze acum pe Marion. Era destul de supărată, dar cel puțin îi revenea culoarea în obraji și, după ce luă cele două pastile, își scoase o țigară din portțigaret. El i-o aprinse și-i privi fața. Era o femeie frumoasă. Întotdeauna crezuse asta. Chiar și acum, cînd îmbătrînea și era din ce în ce mai bolnavă. Se întrebă dacă Michael știa cît era de bolnavă. Nu știa, pentru că altfel n-ar fi supărat-o așa.

Ce nu știa George era că și Michael era la fel de supărat. Lacrimi fierbinți îi ardeau ochii, în timp ce taxiul îl ducea la aeroport.

O sună pe Nancy imediat ce ajunse la terminal. Zborul lui pleca în douăzeci de minute.

– Cum a mers?

Nu-și putuse da seama din tonul vocii lui.

– Bine. Acum vreau să faci ceva. Vreau să împachetezi niște lucruri, să te îmbraci și să fii gata într-o oră și jumătate, cînd ajung acolo.

– Gata pentru ce?

Era uluită. El făcu o pauză, apoi zîmbi. Era primul

zîmbet de două ore încoace.

– Pentru o aventură, dragostea mea. O să vezi.

– Ești nebun.

Rîdea cu rîsul ei melodios.

– Da, nebun după tine.

Se simțea din nou el însuși, din nou totul avea un sens. Era înapoi la Nancy. Nimeni nu-i putea lua asta, nici mama lui, nici un raport, nimeni și nimic. Jurase în ziua aceea, pe plaja unde erau îngropate mărgelile, să nu-și ia niciodată rămas bun de la ea, și credea în asta.

– O.K., Nancy, dă-ți drumul. O, și poartă ceva vechi, ceva nou...

Acum nu mai zîmbea, rînjea de-a dreptul.

– Vrei să spui...

Vocea ei coborî, uimită.

– Vreau să spun că ne căsătorim astă-seară. E în regulă?

– Da, dar...

– Dar nimic.

– Dar de ce astă-seară?

– Din instinct. Ai încredere în mine. În plus, e lună plină.

– Probabil că da.

Acum zîmbea și ea. Se mărita. Ea și Michael se căsătoreau!

– Ne vedem într-o oră, iubito. Și... Nancy?

– Da?

– Te iubesc.

Închise telefonul și fugi către poartă. Fu ultimul pasager care se îmbarcă în avionul de Boston. Acum nu-l mai putea opri nimic.

Capitolul 3

Bătea la ușă de aproape zece minute, dar nu intenționa să renunțe. Știa că Ben e acolo.

– Ben! Haide... Ben!!... Pentru numele lui Dumnezeu, omule...

Încă o rundă de bubuituri în ușă și apoi, în sfârșit, zgomot de pași și o trosnitură bruscă. Ușa se deschise și apărură un Ben adormit, confuz și îmbrăcat sumar, frecându-și bărbia.

– Isuse, e numai ora unsprezece. De ce dormi la ora asta? Dar rînjetul de pe fața lui Ben îi răspunse concludent: Isuse! Ești beat.

– Pînă-n vîrfurile degetelor.

Ben își privi picioarele, cu un zîmbet timp, clătîndu-se nesigur.

– Mă rog, o să te trezești rapid. Am nevoie de tine.

– Ai pe dracu'. Șase ginuri cu tonic și crezi c-o să le arunc? Rah...

– Lasă asta. Îmbracă-te.

– Sînt îmbrăcat. Se holbă nefericit-cînd Mike aprinse lumina. Hei, ce dracu' faci?

Dar Mike se mulțumi să zîmbească îndreptîndu-se către bucătăria în dezordine.

– Ce ai făcut aici? Ai detonat o grenadă?

– Mda. Și o să-ți bag și ție una în...

– Hei, hei, asta e o ocazie specială.

Mike se întoarse să-i zîmbească din ușa bucătăriei și pentru o clipă în ochii lui Ben străluci speranța.

– Putem să bem în cinstea ei?

– Cît vrei tu. Dar mai tîrziu.

– Rahat.

Se lăsă să cadă pe un scaun, cu capul legănîndu-se pe spătarul moale.

– Nu vrei să afli ce ocazie e?

– Nu, dacă nu pot să beau în cinstea ei! Termin facultatea. Pentru asta pot să beau.

– Iar eu mă însor.

– Drăguț. Apoi se îndreptă în scaun și deschise ochii. Ce faci?

– M-ai auzit: Nancy și cu mine ne căsătorim.

Mike o spuse cu mîndria calmă a cuiva care știe ce vrea.

– Asta e o petrecere de logodnă?

Ben se ridică, cu o expresie de încîntare. Drace, asta merita măcar încă o jumătate de duzină de ginuri. Poate chiar șapte sau opt.

– Nu e o petrecere de logodnă, Avery. Ți-am spus. E o nuntă.

– Acum? Din nou confuzie. Hillyard era o pacoste. De ce acum?

– Pentru că așa vrem. În plus, ești prea beat ca să pricepi. Poți să te aduni destul ca să fii cavaler de onoare?

– Sigur. Nemernicule, chiar ai de gând să...

Sări de pe scaun, rîgii oribil și lovi cu piciorul în măsuța de cafea.

– Du-te și pune-ți niște haine pe tine fără să te sîrucizi făcînd-o. Îți fac niște cafea.

– Mda...

Încă mai mormăia cînd intră în dormitor, dar se întoarse ceva mai treaz. Purta chiar și o cravată, cu un tricou în dungi roșu cu albastru. Mike se uită la el și clătină din cap zîbind.

– Puteai măcar să alegi o cravată care să meargă cu tricoul.

Cravata era maron, cu un model bej și negru.

– Chiar am nevoie de cravată? Brusc, arăta îngrijorat. N-am găsit una care să meargă.

– Trage-ți doar fermoarul și sîntem gata. S-ar putea totuși să ai nevoie de celălalt pantof.

Ben privi în jos și văzu că avea doar un pantof, apoi începu să rîdă.

– O.K., sînt beat. Dar de unde să știu că o să ai nevoie de mine astă-seară? Puteai măcar să-mi spui de dimineață.

– De dimineață, nu știam.

Răspunsul aduse o expresie de seriozitate pe figura lui Ben.

– Nu știai?

– Nu.

– Ești sigur de chestia asta?

– Foarte. Și uite ce e, nu-mi ține discursuri. M-am săturat de discursuri astă-seară. Fă-te prezentabil, ca să putem s-o luăm pe Nancy.

Îi întinse prietenului său o cană aburindă de cafea și Ben luă o înghițitură lungă, apoi făcu o grimasă.

– Ce risipă de gin bun.

– Îți iau altul după nuntă.

– Apropo, unde o faceți?

– O să vezi. E un orășel mic și frumos, de care sînt îndrăgostit de ani de zile. Am petrecut o vară acolo, cînd eram copil. E doar la vreo oră de aici. E un loc perfect.

– Ai actele?

– N-avem nevoie. E unul din orașele alea țărănești unde faci totul pe loc. Ești gata?

Ben goli cana de cafea și dădu din cap.

– Cred că da. Isuse, sînt emoționat! Tu nu ești sperlat?

Se uită la Mike, ceva mai treaz acum, dar Mike părea ciudat de calm.

– Cîtuși de puțin.

– Poate că tu știi ce faci. Eu nu știu... numai că... o căsătorie...

Clătină din cap și se uită din nou la propriile picioare. Asta îi aminti că mai avea un pantof de căutat.

– Oricum, Nancy e o fată nemaipomenită.

– Mai mult de atît. Mike găsi celălalt pantof sub canapea și i-l întinse. E tot ce mi-am dorit vreodată.

– Atunci sper ca nunta asta să vă aducă amîndurora tot ce vă doriți, Mike. Mereu.

În ochi îi apărură o expresie de tandrețe și Mike îl îmbrățișă.

– Mulțumesc.

Apoi amîndoi își feriră privirile, nerăbdători să pornească, să rîdă din nou, să guste momentul cu bucurie, nu cu solemnitate.

– Arăt bine?

Ben își căută portofelul în buzunarul pantalonilor, apoi își căută cheile.

– Arăți minunat.

– O, fir-ar... drace... unde-mi sînt cheile?

Se uită neajutorat în jur cînd Mike începu să rîdă de el. Cheile erau prinse de una din găicile de la pantaloni.

– Haide, Avery. Hai să plecăm de aici.

Plecară amîndoi, braț la braț, cîntînd cîntecele de petrecere ale verii trecute. Îi putea auzi întreaga clădire, dar nu îi păsa nici unuia: blocul era populat de studenții care nu locuiau în campus și cu două săptămîni înainte de vacanța de vară toată lumea petrecea.

Zece minute mai tîrziu opreau în fața casei lui Nancy, pe strada Spark, și ea le făcu cu mîna, agitată, de la fereastră, cînd Mike claxonă. I se părea că e gata de ore în șir. O clipă mai tîrziu stătea lîngă mașină și amîndoi bărbații rămaseră fără glas. Mike fu cel care vorbi primul.

– Doamne, Nancy... arăți superb! De unde ai luat asta?

– O aveam.

Schimbară un zîmbet lung și nici unul dintre ei nu se mișcă. Deodată se simțea cît se poate de mireasă, în ciuda orei tîrzii și a circumstanțelor neobișnuite. Purta o rochie lungă din dantelă albă și pe cap avea o tocă mică din satin albastru peste părul negru-albăstrui. Pur-tase rochia la nunta unei prietene, cu trei ani în urmă, dar Mike n-o văzuse niciodată. Avea sandale albe și o batistă foarte veche și foarte frumoasă de dantelă.

– Vezi, ceva vechi, ceva nou... batista a fost a bu-nicii.

Iar toca era albastră. Era atît de frumoasă, că pentru o clipă Mike nu știu ce să spună. Chiar și Ben părea să se fi trezit complet cînd se uită la ea.

– Arăți ca o prințesă, Nancy.

– Mulțumesc, Ben.

– Hei, ascultă, ai ceva de împrumut?

– Ce vrei să spui?

– Nu știi... ceva vechi, ceva nou... ceva împrumutat...

Ea rîse și scuțură din cap.

– Bine, poftim.

Ben își aplecă gîtul și începu să bîjbîie cu mîna. O clipă mai tîrziu scoase un lanț îngust și frumos de aur.

– Să știi că e doar un împrumut. Sora mea mi l-a dat pentru absolvire, dar l-am deschis mai devreme. Ți-l împrumut pentru nuntă.

Se aplecă peste portiera mașinii ca să i-l prindă la gît și lanțul se așeză pe decolteul delicat al rochiei.

– E perfect.

– Și tu la fel, spuse Mike coborînd din mașină ca să-i țină ușa. Fusese atît de uluit de cum arăta, că nu fusese în stare să se miște. Treci în spate, Avery. Iubito, tu stai în față.

– Nu poate să stea la mine în brațe? protestă Ben slab, chinuindu-se să treacă în spate, dar Mike se încruntă la el. O.K., omule, nu te enerva. M-am gîndit doar că, fiind cavalerul de onoare...

– O să fii mort dacă nu-ți ții gura.

Dar era totul doar glumă. Nancy se așeză pe locul din față și zîmbi către bărbatul care avea să-i fie soț. Avu o clipă de neliniște gîndindu-se la Marion, dar și-o scoase din mine. Era un moment în care trebuia să se gîndească numai la ea și la Michael.

– Ce seară nebună... dar îmi place.

Glumele și răstimpurile de tăcere alternară pe drumul către orășelul pe care-l alesese Mike, iar în cele din urmă, nici unul dintre ei nu mai vorbi. Toți aveau multe în minte. Michael se gîdea la întrevederea cu mama sa, iar Nancy la tot ce ziua aceea însemna pentru ea.

– Mai e mult, iubire?

Nancy începea să se agite, iar batista bunicii se mototolise în mîinile ei.

– Numai cinci mile. Aproape am ajuns. Michael întinse mîna după a lui Nancy. Doar cîteva minute,

iubito, și ne căsătorim.

– Atunci grăbește-te, domnule, înainte să încep să mă sperii, strigă Ben din spate, și toți rîseră.

Mike apăsă pe accelerație și luă curba următoare, dar rîsul se transformă rapid într-un țipăt cînd Michael trase disperat de volan ca să evite un camion care ocupa ambele benzi de circulație, îndreptîndu-se nemilos către ei, rulînd prea repede, aproape scăpat de sub control. Șoferul probabil adormise și singurele sunete pe care Nancy și le putea aminti erau un „Q, nu!” disperat al lui Ben și propriile țipete răsunîndu-i în urechi. Apoi nesfîrșitul sunet de geamuri sparte... trosnete... metal scrișnind, răsucindu-se; urlînd, motoare izbite, brațe care se ridicau, tapițerie de piele sfîșiată, plastic crăpînd, în timp ce totul era acoperit de sticlă spartă. Apoi totul se opri și universul se întunecă.

Lui Ben i se păru că trecuseră ani pînă să se trezească. Avea capul izbit de bord și în urechi auzea bubuituri cumplite. În jurul lui totul era întunecat și i se părea că în gură are un pumn de nisip. Deschise ochii într-un răstimp care i se păru de ore întregi, și cu atîta efort, încît aproape că i se făcu rău. La început nu înțelese ce vedea. Nimic nu părea să aibă vreo logică, dar apoi realizează că privea în ochiul drept al lui Michael. Era alături de el, pe locul din față, dar nu-l vedea decît pe Michael, și pe față îi curgea un firicel subțire de sînge. Era o priveliște ciudată, dar pentru o clipă asta fu tot ce făcu Ben... îl privi... pe Mike... sîngerînd... Isuse! Își dădu seama ce se întîmplase. Accident... fusese un accident... Mike conducea și... își ridică privirea și încercă să se uite în sus, dar o izbitură ca de pumn îl forță să lase din nou capul în jos. Îi trebuiră cîteva minute ca să-și regăsească răsufarea și să poată deschide ochii din nou. Mike era tot acolo, sîngerînd, dar acum Ben văzu că respira, iar de data aceasta nu se întîmplă nimic

cînd se mișcă. Putea să-și ridice capul și ce văzu drept în fața lui Mike fu camionul care-i lovise, răsturnat pe o parte a drumului. Ce nu văzu fu șoferul, care zăcea mort sub cablul camionului. Avea să treacă ceva vreme pînă să-l vadă cineva. Apoi Ben mai realizează ceva... și anume că privea prin ferestrele deschise. Nu mai rămăsese nici un geam întreg în mașină, toată sticla era pe ei, spartă în particule minuscule în jurul lor. Iar pe partea lui Mike nu mai exista nici ușă. Apoi își mai aminti ceva. Mai fusese cineva în mașină... Nancy... și unde se duceau? Era atît de greu să gîndească, îl durea atît de rău capul, și cînd se mișcă îl săgetă o durere în picior, pînă-n șold. Se mișcă pentru a scăpa de durere și atunci o văzu. Nancy... Isuse... era Nancy într-o rochie roșu cu alb, zăcînd cu fața în jos pe capotă... Nancy... era probabil moartă... nici nu-i mai păsa de propria durere acum, se tîrî peste bord pînă lîngă ea. Trebuia s-o întorcă... să ajungă la ea... s-o ajute... Nancy... Și apoi văzu pudra fină care acoperea părul lui Nancy. Pe toată rochia ei erau cioburi de parbriz, pe tot capul... peste tot... Dumnezeule... Cu ultimele puteri, o întoarse pe o parte și apoi, ca un copil îngrozit, începu să suspine.

– O, Doamne...

Nu mai exista nici o față mai jos de toca albastră de satin, mînjită de sînge. Nu-și putea da seama dacă era moartă sau trăia dar, pentru o clipă îngrozitoare, speră să fi murit, pentru că pur și simplu nu mai exista nici o Nancy. Nu mai exista nici măcar o amintire a unei fețe cîndva frumoase. Apoi, din fericire, leșină în sîngele ei și-n propriile lacrimi.

Capitolul 4

Părea atît de dureros de palid. Marion Hillyard stătea într-un colț al camerei, cu o expresie întunecată pe figură. Mai fusese acolo, în aceeași cameră, în aceeași zi, privind fața aceea... nu chiar aceeași față, sau aceeași cameră, dar i se părea că nu se schimbase nimic. Era la fel ca atunci cînd Frederick avusese atacul coronarian care-l ucisese în cîteva ore. Ea stătuse acolo, la fel de nemișcată, la fel de speriată, la fel de singură. Iar el... Frederick... simți un suspin care-i urca în gît și inspiră adînc, scurt. Nu putea să plîngă. Nu putea să gîndească așa ceva. Soțul ei murise. Michael nu. Nimic nu avea să i se întîmple lui Michael. Nu avea să lase să i se întîmple nimic. Se atîrna de el cu fiecare dram de putere pe care-l avea.

Un moment își întoarse privirea către fața infirmierei. Femeia îl privea cu intensitate pe Michael, dar fără vreun semn de alarmă. Michael fusese în comă toată ziua, după accidentul de ieri. Marion ajunsese acolo la cinci dimineața. Dar dacă ar fi fost nevoie, ar fi venit și pe jos. Nimic n-ar fi oprit-o să ajungă lângă Michael; trebuia să fie acolo ca să-l țină în viață. Era tot ce mai avea acum. Michael și firma... iar firma era pentru el. Tot ce făcuse fusese pentru el... mă rog, poate nu totul pentru el, dar în cea mai mare parte. Era cel mai mare dar pe care i-l putea face. Darul puterii, darul succesului. Nu putea să dea cu piciorul la toate acestea pentru căteaua aceea... nu putea să le dea cu piciorul murind. Isuse! Era numai vina ei, afurisita aia de fată. Probabil că ea fusese cea care-l împinsese la asta. Era...

Infirmiera se apropie în grabă și-i ridică pleoapele lui Michael, iar Marion se crispă și uită la ce se gândea. Se ridică tăcută și i se alătură infirmierei. Orice ar fi fost de văzut, voia să vadă. Dar nu era nimic. Nici o schimbare. Femeia impasibilă îi prinse pentru o clipă încheietura mâinii, apoi rosti aceleași cuvinte. „Nici o schimbare.” Făcu semn către coridor și Marion o urmă. De data aceasta grija femeii nu era pentru Michael, ci pentru mama lui.

– Doctorul Wickfield mi-a spus să vă cer să plecați la ora cinci, doamnă Hillyard. Și mă tem că...

Se uită amenințătoare la ceas, apoi zîmbi a scuză. Era cinci și un sfert. Marion era la căpătîiul lui Michael de exact douăsprezece ore. Stătuse acolo fără întrerupere toată ziua, bînd doar două cești de cafea. Dar nu era obosită, nu-i era foame, nu-i era nimic. Și nu voia să plece.

– Vă mulțumesc pentru bunăvoință. O să ies doar puțin pe coridor și apoi mă întorc.

Nu avea de gînd să-l părăsească. Niciodată. Îl pără-

sise pe Frederick. Doar pentru o oră, ca să mănînce. Însistaseră să mănînce ceva și atunci se întîmplase. Murise cît era ea plecată. De data asta nu avea să se întîmple așa. Știa că, atîta timp cît stătea acolo, Michael nu putea muri. Rănile erau în cea mai mare parte interne, dar chiar și Wickfield spunea că avea să iasă curînd din comă. Cu toate acestea, nu voia să riște. Și despre Frederick spusese că avea să reziste. În ochi avea lacrimi cînd se așeză, privind în gol la zidul bleu din spatele infirmierei.

– Doamnă Hillyard? Femeia îi atinse blînd brațul și Marion tresări. Ar trebui să vă odihniți puțin. Doctorul Wickfield a oprit o cameră la etajul trei, pentru dumneavoastră.

– Nu e nevoie.

Îi zîmbi fără expresie infirmierei și se îndreptă spre capătul holului. Soarele strălucea prin fereastra de acolo și se așeză atentă pe pervaz, ca să fumeze prima țigară de ore întregi, privind soarele care apunea deasupra bisericuței albe din orașelul cochec din New England. Slavă Domnului că orașul doar părea îndepărtat, dar de fapt era la mai puțin de o oră depărtare de Boston. Nu avuseseră nici o problemă să aducă cei mai buni doctori pentru Michael, și odată ce avea să suporte, avea să fie mutat într-un spital din New York. Dar cel puțin știa că între timp era pe mîini bune. Din punct de vedere medical, Michael fusese cel mai afectat. Avery era destul de zgîlțit, dar era treaz și în viață, și tatăl lui îl dusese cu o ambulanță la Boston. Își rupsesse o mîină, un șold, un picior și clavicula, dar avea să se facă bine. Iar fata... ei bine, era vina ei, și nu avea nici un motiv să... Marion strivi țigara cu o mișcare furioasă a piciorului. Și fata avea să se facă bine. Avea să trăiască, oricum. Singurul lucru pe care-l pierduse era fața. Și poate că era cu atît mai bine. Pentru o fracțiune

'e secundă Marion își dori să își învingă mînia, să poată să-i pară rău pentru fată, pentru cazul în care povestea aia cu mila creștinească era adevărată, pentru cazul în care sentimentele ei ar fi putut să influențeze situația lui Michael... pentru cazul în care exista un Dumnezeu care o putea pedepsi, luîndu-i-l. Dar n-o putea face. O ura pe fată cu fiecare fibră a ființei sale.

– Mi se pare că am lăsat dispoziții să te odihnești.

Marion se întoarse în direcția din care venea vocea, tresărind, apoi zîmbi obosită cînd îl văzu pe doctorul Wickfield. Wicky.

– Nu ascuți niciodată de nimeni, Marion?

– Nu, dacă pot să evit. Ce face Michael?

Se încruntă și scoase o altă țigară.

– Tocmai m-am uitat la el. E stabil. Ți-am spus, o să scape. Lasă-i timp. A avut un șoc puternic.

– Și eu, cînd am primit vestea. El dădu din cap, compătimitor. Ești sigur că nu va avea urmări ireparabile? Făcu o pauză, apoi spuse cuvintele îngrozitoare: Leziuni pe creier?

Wickfield o bătu liniștitor pe braț și se așeză alături de ea pe pervazul ferestrei. În spatele lor, orășelul arăta ca o poză pe o carte poștală.

– Ți-am spus, Marion. După cîte știm acum, o să se facă bine. Bineînțeles, totul depinde de cît rămîne în comă. Dar încă nu mă îngrijorează.

– Pe mine da.

Erau doar trei cuvinte în gura femeii foarte puternice și pe doctor îl surprinseră. O privi mai atent. Marion Hillyard avea laturi pe care nimeni nu le-ar fi bănuțit vreodată.

– Ce-i cu fata? continuă ea.

Era din nou Marion pe care-o știa, cu ochii îngustați în spatele fumului de țigară, cu fața aspră. Teama dispăruse.

– Pentru ea nu se va schimba mare lucru. Oricum, nu pentru moment. A fost într-o stare stabilă toată ziua, dar nu putem face nimic pentru ea. În primul rînd, e prea curînd, și în al doilea, nu există în țară decît unul sau doi oameni care să poată face tipul ăsta de reconstrucție totală. Pur și simplu n-a mai rămas nimic din fața ei, nici un singur os-intact, nici un nerv, nici un mușchi. Singurul lucru care n-a fost distrus sînt ochii.

– Ca să vadă mai bine cu ei.

Doctorul Wickfield tresări auzind tonul cu care spusese asta.

– Michael conducea, Marion. Nu ea.

Dar Marion se mulțumi să dea din cap. Nu avea nici un rost să discute asta cu el. Ea știa a cui era vina. A fetei.

– Ce se întîmplă cu cineva în situația asta, dacă nu i se face o operație reparatorie? O să trăiască?

– Din nefericire, da. Dar o viață tragică. Nu poți să iei o fată de douăzeci și doi de ani și s-o transformi într-o asemenea oroare, și să te aștepți să se obișnuiască. Nimeni n-ar putea. Era... era frumoasă înainte?

– Bănuiesc că da. Nu știu. Nu ne-am cunoscut niciodată.

Tonul ei era aspru, la fel și ochii.

– Înțeleg. În orice caz, o așteaptă o realitate dură. Or să facă ce se poate în spitalul de aici cînd își mai revine puțin, dar nu e prea mare lucru de făcut. Are ceva bani?

– Deloc.

Marion rosti cuvîntul ca pe o sentință la moarte. Era cel mai rău lucru pe care-l putea spune despre cineva.

– Atunci nu are prea multe alternative. Mă tem că specialiștii n-o fac din milă.

– Ai pe cineva anume în minte?

– Păi, știu niște nume. Două, de fapt. Cel mai bun e în San Francisco.

În ochii doctorului Wickfield se aprinse o luminiță. Cu banii ei, Marion Hillyard ar fi putut... dacă...

– Se numește Peter Gregson. Ne-am cunoscut acum câțiva ani. E un om uimitor.

– Ar putea face asta?

Wickfield simți o pornire de admirație pentru femeie. Aproape că ar fi vrut s-o îmbrățișeze, dar nu îndrăzni.

– Ar putea fi singurul care să fie în stare. Să-l... vrei să-l sun?

Ezitase să spună cuvintele, dar ea se uită la el cu ochii aceia reci, calculați, și se întrebă ce avea în minte. Valul de admirație aproape că se transformă în teamă.

– O să te anunț.

– Bine. Se uită la ceas și se ridică. Aș vrea să te duci jos și să te odihnești acum. Vorbesc serios.

– Știu. Îi făcu favoarea unui zîmbet rece. Dar n-o să mă duc. Știi și tu asta. Trebuie să fiu cu Michael.

– Chiar dacă te ucizi făcînd-o?

– N-o să măucid. Sînt prea rea ca să mor, Wicky. În plus, încă mai am o grămadă de lucruri de făcut.

– Merită?

O privi cu curiozitate pentru un moment. Dacă ar fi avut măcar a zecea parte din ambiția ei, ar fi fost un mare chirurg, dar n-o avea, și nu era. Și nu era nici măcar sigur c-o invidiază.

– Merită?

De data aceasta o spuse mai blînd și ea încuviință din cap.

– Categorie... să nu te îndoiești nici o secundă. Mi-a dat tot ce am dorit de la viață.

„Doar dacă nu-l pierd pe Michael“. Închise ochii și alungă gîndul.

– Bine, îți mai acord o oră cu el și apoi mă întorc. Și nu-mi pasă dacă trebuie să îți fac o injecție cu Nembutal și să te tîrăsc de aici eu însumi, dar tot plăci. Clar?

– Foarte. Se ridică, aruncă țigara pe podea, o strivi, și-l băt看 pe obraz. Și, Wicky... Ridică spre el privirea, pe sub genele lungi, castanii, și pentru o clipă fu toată numai blîndețe și frumusețe. Ți mulțumesc:

El o sărută blînd pe obraz, o strînse de braț și se dădu un pas înapoi:

– O să fie bine, Marion, o să vezi. Nu îndrăzni să mai pomenească despre fată. Puteau vorbi despre asta mai tîrziu. Zîmbi și se îndepărtă, iar ea rămase acolo, singură și vulnerabilă. Era mulțumit că-l sunase pe George Calloway înainte. Marion avea nevoie de cineva alături. Se gîndi la ea cît parcurse coridorul și cît ea îl urmări cu privirea. Nu se mișcase din locul unde o lăsase. Porni apoi încet, singură, înapoi spre camera lui Michael, trecînd de uși deschise și de uși închise, pe lîngă speranțe care nu aveau să mai învie niciodată și pe lîngă inimi frînte. Și pe lîngă puținii care aveau să supraviețuiască. Acesta era un etaj rezervat celor în stare critică și din camerele pe lîngă care trecea nu se auzea nici un sunet. Ajunse la jumătatea coridorului, unde auzi suspine sfișietoare din spatele unei uși deschise. Sunetele erau atît de slabe, încît la început crezu că i s-a părut. Apoi văzu numărul camerei, și-și dădu seama. Se opri ca în fața unui zid, privind fix ușa și întunericul din spatele ei.

Se vedea neclar patul dintr-un colț, dar camera era în întuneric; toate transperantele și perdelele fuseseră trase, de parcă pacientul n-ar fi trebuit atins de lumină. Marion rămase acolo un moment, temîndu-se să intre, dar știind că trebuia; apoi încet, un pas după altul, ușor, în vîrfurile picioarelor, înaintă cîtiva pași și se opri din nou. Suspinele erau mai clare acum și apăreau la intervale mai scurte.

– E cineva aici?

Întreg capul fetei era acoperit de bandaje, iar vocea era stranie și înecată.

– E cineva? strigă mai tare de data aceasta. Nu pot să văd.

– Ai ochii acoperiți de bandaje. Nu s-a întâmplat nimic cu ochii tăi. Dar vorbele îi fuă întâmpinate doar de noi suspine. De ce ești trează?

Marion îi vorbea pe un ton neutru. Nu erau vorbe de încurajare. Erau lipsite de orice sentiment și Marion se simțea ca într-un vis. Dar știa că trebuie să se afle acolo. Trebuia. Pentru binele lui Michael.

– Nu ți-au dat ceva ca să dormi?

– Nu are efect. Mă tot trezesc.

– Durerea e foarte mare?

– Nu, sînt amorțită. Cine... cine ești?

Îi era teamă să-i spună. În loc de asta, se apropie de pat, și se așeză pe scaunul de vinilin pe care probabil infirmiera îl adusese acolo. Mîinile fetei erau și ele acoperite de bandaje și atîrnau inutile pe lîngă ea. Marion își aminti că Wicky îi spusese cum fata își foloșise din reflex mîinile ca să își acopere fața. Fuseseră aproape la fel de distruse ca și fața, ceea ce avea să fie îngrozitor pentru ea, ca artist. În esență, toată viața ei era distrusă. Tinerețea, frumusețea, munca ei. Și iubirea ei. Dar acum Marion știa ce trebuia să spună.

– Nancy...

Era prima oară cînd îi pronunța numele, dar acum nu mai conta. Nu avea de ales.

– Ți-au... Vocea ei era lină și calmă: Ți-au spus despre fața ta?

Urmă o tăcere completă, un timp îndelungat, apoi un oftat sfișietor își croi drum prin bandaje.

– Ți-au spus cît de greu ar fi să te opereze?

Suspinele erau acum furioase.

– M-au mințit. Mi-au spus...

– Nu e decît un singur om care o poate face, Nancy, și costă sute de mii de dolari. Nu ți-i poți permite. Și nici

Michael.

– Nu l-aș lăsa niciodată să facă asta. Acum era mînioasă pe voce și pe soartă. Nu l-aș lăsa niciodată...

– Atunci ce-o să faci?

– Nu știu.

Și suspinele reîncepură.

– Ai putea să dai ochii cu el așa?

„Nu“-ului înecat îi trebuîră minute ca să iasă.

– Crezi că te-ar iubi așa? Chiar dacă ar încerca, pentru că ar considera că îl leagă loialitatea, niște obligații, cît ar putea dura? Cît de mult ai suporta să știi cum arăți și ce-i faci lui Michael?

Nancy scotea acum sunete înspăimîntătoare. Ge-me-a ca și cum avea să vomite și Marion se întrebă dacă nu cumva avea să vomite și ea.

– Nancy, n-a mai rămas nimic din tine. N-a mai rămas nimic din viața pe care ai dus-o pînă azi.

Rămaseră în tăcerea interminabilă și Marion își spusese că avea să-și amintească toată viața de suspinele acelea. Dar trebuia să fie dureros, altfel nu avea să se poată niciodată.

– Deja l-ai pierdut. Nu-i poți face asta. Iar el... el merită mai mult de-atît. Dacă-l iubești, știi asta. Și... și la fel meriți și tu. Dar ai putea avea o viață nouă, Nancy.

Fața nici măcar nu se osteni să răspundă, ci continuă să suspine.

– Ai putea avea o viață nouă. O lume nouă. Așteptă pînă cînd suspinele deveniră din nou furioase, apoi încetară: O față nouă.

– Cum?

– La San Francisco e un om care te-ar putea face din nou frumoasă. Care te-ar putea face să picezi din nou. Ar lua mult timp, și mulți bani, dar ar merita, Nancy... nu-i așa?

În colțul gurii lui Marion era un zîmbet mic. Acum era

pe teren familiar. Era ca și când ar fi făcut o afacere de mai multe milioane de dolari. De sute de milioane de dolari. Toate erau la fel.

De sub bandaje ieși un suspin înăbușit.

– Nu ne putem permite.

Marion se înfioră când auzi pluralul. Ei nu mai erau un „noi”. Nu fuseseră niciodată. Ea și Michael erau „noi”. Nu această... această... Inspiră adânc și încercă să se liniștească. Avea treabă de făcut. Era singura formulă sub care se putea gândi la ce avea de făcut. Nu se putea gândi la fată. Numai la Michael.

– Tu nu poți, Nancy. Dar eu pot. Știi cine sînt, nu-i așa?

– Da.

– Înțelegi că l-ai pierdut deja pe Michael? Că n-ar putea niciodată supraviețui tensiunii și tragediei care s-a întîmplat cu tine, asta dacă supraviețuiește oricum. Înțelegi asta, nu?

– Da.

– Și știi că ar fi o răutate să încerci să-l supui la asta, ca să-l faci să-și dovedească loialitatea față de tine?

Nu putea pronunța cuvîntul „dragoste”. Fata nu era vrednică de asta. Asta trebuia să-și spună Marion.

– Înțelegi asta, Nancy? Pauză. Înțelegi?

De data aceasta fu un cuvînt mic și ostenit. Părea epuizată.

– Da.

– Atunci ai pierdut deja tot ce puteai pierde, nu?

– Da.

Cuvîntul nu avea nici o intonație, nici un strop de viață în el. Era ca și cum viața însăși se scurgea din fată.

– Nancy, aș vrea să-ți propun o afacere.

Era Marion Hillyard în cea mai bună formă a sa. Dacă fiul ei ar fi auzit-o, și-ar fi dorit s-o ucidă.

– Aș vrea să te gîndești la fața aceea nouă. La o viață nouă, la o nouă Nancy. Gîndește-te la asta. Și la ce ar însemna. Ai fi din nou frumoasă, ai putea avea din nou prieteni, ai putea să te plimbi la restaurante, la magazine, la filme, ai putea avea haine frumoase și ai putea ieși cu bărbați. Altfel... oamenii s-ar înspăimînta cînd te-ai apropia de ei. N-ai putea să te duci nicăieri, să faci nimic. Copiii ar plînge cînd te-ar vedea. Poți să-ți imaginezi cum ar fi viața? Dar ai o alternativă.

Lăsă vorbele să-și facă efectul.

– Nu, nu am.

– Ba da, ai. Îți dau eu această posibilitate. O să-ți dau eu acea viață nouă. O față nouă, o lume nouă. Un apartament într-un alt oraș, cît timp se face operația, orice îți trebuie, orice vrei. Nu vor fi probleme, Nancy, și într-un an sau doi coșmarul se va sfîrși.

– Și apoi?

– Ești liberă. Noua viață e a ta.

Urmă o pauză nesfîrșită, în care Marion se pregăti să dea lovitura pe care-o aștepta Nancy.

– Cu condiția să nu-l mai cauți niciodată pe Michael. Noua față e a ta numai dacă renunți la Michael. Dar dacă nu accepți... darul meu, știi că l-ai pierdut deja, oricum. Așa că de ce să trăiești tot restul vieții ca un monstru, dacă nu e nevoie?

– Dar dacă Michael nu onorează angajamentul? Dacă eu mă țin departe de el, dar el nu?

– Tot ce-ți cer e să-mi promiți că o să te ții departe de el. Ce face Michael e treaba lui.

– Și o să te ții de cuvînt? Dacă mă vrea... oricum... dacă mă caută, atunci e treaba lui?

– O să mă țin de cuvînt.

Nancy se simțea victorioasă. Îl cunoștea pe Michael infinit mai bine decît îl cunoștea mama lui. Michael n-ar fi renunțat niciodată la ea. Avea o ocazie și să încerce

s-o ajute să treacă prin chinurile acelea, dar pînă atunci ea avea să fie deja aproape de a se regăsi. Mama lui nu putea învinge de data asta, oricît ar fi încercat. Accep-tînd tîrgul, Nancy devenea trișor, pentru că știa deja care avea să fie rezultatul. Dar trebuia s-o facă. Trebuia. Nu exista nici o altă cale.

– O faci?

Marion aproape că-și ținu răsufierea, așteptînd cuvîntul pe care și-l dorea, cuvîntul care avea să-l elibereze pe Michael, și cuvîntul veni în cele din urmă. „Promit să nu-mi iau niciodată rămas bun de la tine.” Nancy știa că așa avea să fie.

– Răspunsul tău, Nancy?

Marion nu mai suporta să aștepte. Inima ei nu mai rezista.

– Da.

Capitolul 5

Nancy auzi trenul de aterizare ieșind din burta avionului și pentru a suta oară de când începuse zborul întinse orbește mîna după cea care i se oferise și înainte. Era straniu de alinător să o țină de mîna pe infirmieră și îi făcea plăcere că putea deja discerne între ele. Una din femei avea mîini subțiri, delicate, cu degete lungi; avea întotdeauna mîinile reci, dar felul în care o ținea pe Nancy dovedea nespusă forță. O făcea să se simtă mai puternică doar atingînd-o. Cealaltă infirmieră avea mîini calde, plinuțe și moi, care te făceau să te simți în siguranță și iubit. O bătea de multe ori pe Nancy pe braț și ea fusese cea care îi făcuse cele două injecții ca să-i calmeze durerile. Avea o voce caldă și plăcută. Prima femeie avea un ușor accent. Nancy ajunsese

deja să le placă foarte mult pe amîndouă.

– Nu mai durează mult, draga mea. Se vede deja golful. Ajungem imediat.

De fapt, mai erau încă douăzeci de minute. Iar Peter Gregson conta pe cele douăzeci de minute în timp ce gonea pe șosea cu *Porsche*-ul lui negru. La aeroport se întâlnea cu ambulanța. Putea să o roage pe una din fetele de la birou să-i ia mașina mai tîrziu, în cursul zilei. Voia să vină în oraș împreună cu fata aceea. Îl intriga. Trebuia să fie cineva ca Marion Hillyard să fie atît de îngrijorată din cauza ei. Patru sute de mii de dolari erau o sumă mare și numai trei sute îi reveneau lui. Cealaltă sută era pentru a-i asigura fetei tot confortul în următoarele optsprezece luni. Și așa avea să fie. Îi promisese lui Marion Hillyard. Dar ar fi avut grijă de asta oricum. Făcea parte din ceea ce făcea el. Avea să ajungă să cunoască fiecare pîrticică a sufletului fetei. Aveau să devină mai mult decît prieteni; el avea să fie totul pentru ea, iar ea pentru el. Trebuia să fie așa, pentru că pînă cînd fața aceea nouă avea să apară, ea va deveni persoana pe care o va reprezenta fața aceea. Peter Gregson avea să-i dea naștere lui Nancy McAllister, după o sarcină de optsprezece luni. Trebuia să fie o fată foarte curajoasă. Dar așa avea să fie. Va avea el grijă de asta. Vor face față împreună. Ideea în sine îl încînta. Îi plăcea ceea ce făcea și într-un fel straniu o iubea deja pe Nancy. Ce avea să facă din ea? Ce avea să devină? Avea să-i dăruiască tot ce avea de dăruit.

Se uită la ceas și apăsă pe accelerație. Mașina era una din evadările lui preferate. De asemenea își pilota propriul avion, făcea scufundări submarine ori de cîte ori avea ocazia, schia și escaladase mai mulți munți din Europa. Era un om căruia îi plăcea să cucerească înălțimi. Să desfidă imposibilul și să cîștige. De aceea își iubea munca. Oamenii îl acuzau că se juca de-a Dum-

nezeu. Dar de fapt nu era asta. Ceea ce-l stimula era fiorul de a înfrunta șansa potriynică. Și nu fusese încă înfrînt. Nici de femei, nici de munți, nici de cer, nici măcar de un pacient. La patruzeci și șapte de ani cîștigase tot ce atinsese și avea să cîștige și acum. El și Nancy aveau să cîștige împreună. Părul negru îi flutura ușor în vînt și ochii îi scăpărau de viață. Era încă bronzat după o excursie în Tahiti, purta pantaloni gri și un pulover moale, de cașmir albastru, care se potrivea perfect cu culoarea ochilor. Era întotdeauna impecabil îmbrăcat, perfect aranjat. Era un bărbat excepțional de atrăgător, dar nu era numai atît. Vitalitatea, electricitatea din el atrăgeau atenția asupra lui chiar mai mult decît înfățișarea.

Opri în fața aeroportului exact în momentul cînd avionul lui Nancy ateriza. Arătă polițistului un permis special, iar acesta dădu aprobator din cap și-i promise să se uite la mașină. Chiar și polițistul îi zîmbi lui Gregson. Peter era un bărbat pe care nu-l puteai ignora. Avea un farmec absolut irezistibil și o forță care se vădea în tot ce făcea. Îi făcea pe oameni să vrea să se afle în preajma lui.

Își croi drum fără probleme prin holul aeroportului și îi vorbi grăbit unui supraveghetor. Omul puse mîna pe un telefon și în cîteva clipe Peter fu introdus pe o ușă, coborî niște scări, urcă într-un vehicul aeroportuar, o luară către pistă, unde văzu ambulanța așteptînd, cu asistenții atenți cînd avea să fie coborît pacientul din avion. Îi mulțumi șoferului și se grăbi spre ambulanță, unde verifică rapid dacă ordinele lui fuseseră îndeplinite. Fuseseră, pînă la ultima literă. Tot ce-i trebuia se afla acolo. Era greu de spus în ce formă avea să se afle Nancy după zbor, dar el dorise să fie adusă la San Francisco imediat, ca să poată urmări lucrurile cu atenție. Avea multe planuri de făcut și munca avea să

înceapă în câteva zile.

Ceilalți pasageri așteptară câteva minute, pînă cînd Nancy fu scoasă prin partea din față a avionului. Stewardesele se traseră înapoi, cu priviri grave, ferindu-și ochii de la sticlele și flacoanele de transfuzie care atîrnau deasupra fetei bandajate, dar infirmierele îi vorbiră tot timpul cît fu debarcată. Lui Peter îi plăcea cum arătau infirmierele, tinere, dar competente, și păreau să lucreze bine împreună. Asta era ceea ce dorea. Aveau să facă parte dintr-o echipă tot timpul următorului an și toată lumea era importantă. Nu era loc pentru nemulțumiri sau pentru incompetență. Toată lumea trebuia să se poarte cît se poate de bine, inclusiv Nancy. Dar de asta va avea el grijă. Ea va fi starul spectacolului. O privi adusă către el pe targă și așteptă pînă fu așezată cu atenție în ambulanță. Le zîmbi infirmierelor, dar nu spuse nimic, ci ridică o mîină, cerîndu-le să aștepte pînă ce el se așeză lîngă Nancy. Întinse o mîină și o apucă pe a ei.

– Bună, Nancy. Eu sînt Peter. Cum a fost călătoria?

De parcă ar fi fost reală. De parcă ar mai fi fost încă o persoană adevărată, nu doar o legumă fără față. Simți cum o cuprinde un val de ușurare la auzul vocii lui.

– Mă simt bine. Sînteți doctorul Gregson?

Părea obosită, dar interesată.

– Da. Dar Peter era ceva mai puțin formal.

Ei îi plăcu felul în care spusese asta și, dacă ar fi putut, i-ar fi zîmbit.

– Ai venit să mă întîmpini?

– Tu n-ai fi venit să mă întîmpini pe mine?

– Ba da. Ar fi vrut să dea din cap, dar nu putea. Mulțumesc.

– Mă bucur că ai venit. Ai mai fost vreodată în San Francisco, Nancy?

– Nu.

– O să-ți placă. Și o să-ți găsim un apartament care o să-ți placă atît de mult, că n-o să mai vrei să pleci niciodată de aici. Cei mai mulți oameni nu mai vor, să știi. Odată ce ajung aici, doresc să rămînă pentru totdeauna. Am venit de la Chicago acum vreo cincisprezece ani și n-ai mai putea să mă duci înapoi nici cu forța.

Ea rîse de felul cum spuse el asta și el îi zîmbi.

– Ești din Boston?

O trata ca și cum le-ar fi făcut cunoștință niște prieteni. Dar voia s-o facă să se relaxeze după lungul zbor. Iar cîteva minute de nemișcare îi făceau bine. Și infirmierele erau fericite că aveau ocazia să-și întindă oasele, vorbind cu cei doi asistenți. Din cînd în cînd priveau către doctorul Gregson, care tot mai vorbea cu Nancy, și deja începuseră să-l placă. Radia căldură.

– Nu, sînt din New Hampshire. Acolo am crescut, oricum. Într-un orfelinat. M-am mutat la Boston la optsprezece ani.

– Sună foarte romantic. Sau era un orfelinat ca în Dickens?

O atinse ușor, pe o notă veselă. Nancy rîse la întrebarea despre Dickens.

– Deloc. Călugărițele erau minunate. Atît de minunate, că mi-am dorit și eu să devin călugăriță

– O, Doamne. Ascultă...

Ea rîse de tonul vocii lui.

– Cînd terminăm cu proiectul ăsta, tînăra doamnă, o să fii gata de Hollywood. Dacă te duci să te ascunzi pe undeva, prin vreo mănăstire, te.. te ma arunc de pe pod, fir-ar să fie. Ai face bine să-mi promiți că nu te duci să te călugărești pe undeva.

Asta era ușor. Trebuia să se pregatească pentru Michael. Visurile ei de a deveni Sora Agnos Marie pāliseră cu ani în urmă, dar voia să l necăjească puțin

pe Gregson. Îl plăcea deja.

– Of, bine.

O spuse bosumflată, dar cu rîs în glas.

– Promiți? Haide, spune... promit.

– Promit.

– Ce promiți?

Rîdeau amîndoi acum.

– Promit să nu mă călugăresc.

– Oooh. E mult mai bine.

Le făcu semn celor două infirmiere să li se alătore, iar asistenții se urcară pe locurile din față. Era gata de drum acum, iar el nu voia s-o obosească cu prea multă pălăvrăgeală.

– De ce nu mă prezinți prietenelor tale?

– Păi, să vedem, mîinile reci înseamnă Lily, iar cele calde Gretchen.

Toți patru rîseră.

– Mulțumesc mult, Nancy.

Lily întinse mîna după a pacientei sale și i-o strînse ușor, în timp ce Nancy zîmbi în sinea sa. Se simțea în siguranță cu noii săi prieteni și nu se putea gîndi decît la cum avea să arate pentru Michael, cînd totul avea să se termine. Îi plăcea Peter Gregson și fără nici un motiv își dădu seama că avea să facă din ea o persoană foarte specială, pentru că îi păsa de ea.

– Bun venit la San Francisco, micuțo.

Mîinile răcoroase ale lui Lily fură înlocuite de ale lui, puternice, grațioase, și el o ținu de mîna tot drumul pînă-n oraș. Într-un fel ciudat, o făcu să se simtă ca și cum s-ar fi întors acasă.

Capitolul 6

Ușile ambulanței se deschiseră și infirmierii aduseră targa în hotel. Directorul aștepta să-i salute. Întregul apartament de la ultimul etaj le fusese rezervat. Nu intenționau să stea decît o zi sau două, dar hotelul avea să fie un răgaz între spital și casă. Marion avea întîlniri de afaceri la Boston și, în plus, dintr-un motiv oarecare, Michael insistase să stea cîteva zile la un hotel înainte de a se întoarce acasă. Iar mama lui era dispusă să-i facă orice hațîr.

Infirmierii ambulanței îl așezară atenți pe pat și Michael se strîmbă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, n am nimic. Toată lumea a spus că sînt refăcut.

– Dar nu e nevoie să te obosești.

– Să mă obosesc?

Privi în jurul său prin cameră și gemu. Ea le dădu un bacșiș celor doi infirmieri, care dispărură pe loc. Camera era plină de flori, iar pe masa de lângă pat era un coș imens cu fructe. Mama lui era proprietara hotelului. Îl cumpărase cu ani în urmă, ca investiție.

– Acum relaxează-te, dragul meu. Nu te enerva. Vrei să măninci ceva?

Ea voise să o mai țină pe infirmieră, dar pînă și doctorul spusese că nu e necesar și l-ar fi scos cu totul din minți pe Michael. Tot ce trebuia să facă Michael era acum să o ia încet cîteva săptămîni și apoi se putea întoarce la lucru. Dar avea altceva de făcut întii.

– Ce-ai zice de masa de prînz? întrebă Marion.

– Sigur. Escagot. Scoici Rockefeller. Șampanie. Ouă de broască țestoasă și caviar.

Se ridică în capul oaselor în pat, ca un copil cu toane.

– Ce combinație revoltătoare, iubitele.

Dar, de fapt, Marion nu-l asculta cu adevărat. Se uită la ceas.

– Te rog, comandă tu ceva. George trebuie să ajungă în orice clipă. Avem o ședință la ora unu.

Ieși neatentă din cameră, căutîndu-și servieta, și Michael auzi soneria de la ușă. O clipă mai tîrziu, George Calloway intră în cameră.

– Ei, Michael, cum te simți?

– După două săptămîni în spital, în care n-am făcut nimic, mă simt cît se poate de jenat.

Încerca să ia situația în glumă, dar în ochi avea încă o expresie îndurerată. Mama lui o remarcase, dar o puse pe seama oboselii. Îndepărtase din minte orice altă explicație și nu discutase niciodată despre asta cu Michael. Vorbiseră despre afaceri, despre planurile pentru centrul medical de la San Francisco. Niciodată

despre accident.

– Am trecut să-ți văd biroul azi-dimineață. Arată foarte frumos.

George zîmbi și se așeză pe marginea patului.

– Sînt convins.

Michael o urmări pe mama sa întrînd în cameră. Purta un costum gri *Chanel*, o bluză de mătase moale, cercei de perle și trei șiraguri de perle la gît.

– Mama are un gust remarcabil.

– Da, așa e.

George îi zîmbi cald, dar ea le făcu un semn agitat cu mîna amîndurora.

– Încetați cu periuța; o să întîrziem. George, ai toate hîrțile de care avem nevoie?

– Sigur.

– Atunci, hai să mergem. Se îndreptă grăbită către patul lui Michael și se aplecă să-l sărute pe creștet. Odihnește-te, dragule. Și nu uita să comanzi prînzul.

Da, doamnă. Succes la întîlnire.

Ea ridică fruntea și zîmbi de plăcerea anticipării.

– Norocul nu are nimic de-a face cu asta.

Cei doi bărbați rîseră, iar Michael îl privi ieșind. Apoi se ridică din pat.

Rămase răbdător și liniștit, așteptînd și gîndindu-se. Știa exact ce are de făcut. Plănuia asta de două săptămîni. Trăia pentru acest moment. Nu se putea gîndi la nimic altceva. De aceea sugerase hotelul, de fapt insistase asupra lui, și o îndemnase pe mama sa să participe ea însăși la ședințele din Boston. Avea nevoie de după-amiaza aceea pentru el însuși. Nu voia să rateze nimic din cauză că l-ar fi putut prinde ei. Voia să fie sigur că plecaseră. Rămase nemișcat exact o jumătate de oră. După aceea știa sigur ce avea de făcut. Repetase în minte de o sută de ori. Se repezi la valiza de la picioarele patului și scoase ce-i trebuia. Pantaloni

gri, cămașă albastră, ciorapi, lenjerie. I se părea că trecuseră o mie de ani de cînd nu mai purtase haine și fu surprins de cît de amețit se simțea îmbrăcîndu-se. Se așeză de trei sau de patru ori, ca să-și tragă răsuflarea. Era ridicol să se simtă atît de slăbit și nu voia să cedeze. Nu mai voia să aștepte încă o zi. Se ducea acolo imediat. Îi trebui aproape o jumătate de oră să se îmbrace și să se pieptene, apoi sună la recepție să i se cheme un taxi. Era palid, dar încîntarea pe care i-o provoca planul său îl făcea să se simtă mai bine. Simplul gînd îl readucea la viață, cum nimic altceva nu reușise în ultimele două săptămîni. La intrare îl aștepta taxiul.

Îi dădu șoferului adresa și se lăsă pe pernele mașinii cu un sentiment de fericire. Era ca și cum ar fi avut o întîlnire cu ea, ca și cum ea l-ar fi așteptat, de parcă ea ar fi știut. Zîmbi în sinea sa tot drumul și-i dădu șoferului un bacșiș generos. Nu voia să-l aștepte mașina. Nu voia să-l aștepte nimeni. Voia să stea acolo singur, oricît ar fi avut chef. Cocheta chiar cu ideea de a continua să plătească chiria apartamentului, ca să poată veni acolo oricînd ar fi vrut. Era la distanță de numai o oră de zbor de New York, și în felul acesta ar fi avut întotdeauna apartamentul. Apartamentul lór. Ridică privirea la clădire cu un sentiment de afecțiune familiară și aproape că rosti cu voce tare cuvintele pe care le avea în gînd: „Bună, am venit.” Spusese aceste cuvinte de mii de ori înainte, imaginîndu-se intrînd pe ușă și găsind-o așezată la șevalet, cu mîinile, brațele și uneori chiar cu fața mînjite de vopsele. Dacă era foarte absorbită de ceea ce făcea, uneori nu-l auzea intrînd.

Urcă încet scările, obosit, dar plin de bucuria întoarcerii acasă. Nu voia decît să urce și să se așeze, lîngă ea, cu ea... cu lucrurile ei... Aceleași mirosuri familiare invadau clădirea și se auzea zgomotul apei curgînd, al

unui copil, o pisică miorlăind în holul de la parter, un claxon urlînd afară. Auzea la un radio un cîntec italian și pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva era în atelierul ei. Avea cheia în mîină cînd ajunse la etajul ei și se opri pentru un lung moment. Pentru prima oară în ziua aceea simți lacrimi arzîndu-i pleoapele. Știa totuși adevărul. Ea nu era acolo. Nu mai era. Era moartă. Rosti cuvîntul cu voce tare de cîteva ori, forțîndu-se să-l spună, forțîndu-se să-l creadă. Nu voia să fie unul dintre cei care nu priveau adevărul în față, care se prefăceau că adevărul nu există. I-ar fi fost rușine de asta. Dar din cînd în cînd își scotea faptul din minte, doar pentru a-l face să revină și să-l lovească în plin. Cum se întîmplă și acum. Răsuci cheia în broască și așteptă, de parcă cineva ar fi putut totuși veni să-i deschidă. Dar nu era nimeni acolo. Deschise ușa încet, apoi rămase cu gura căscată.

– O, Doamne! Unde e... unde...

Dispăruseră. Toate. Fiecare masă, fiecare scaun, plantele, tablourile, șevaletul ei, vopselele ei. Hainele, toate...

– Isuse, Nancy!

Apoi se trezi plîngînd, cu lacrimi fierbinți curgîndu-i pe față, în timp ce smucea toate ușile casei. Nimic. Chiar și frigiderul dispăruse. Rămase nemișcat o clipă, apoi o luă la fugă în jos, coborînd treptele două cîte două, pînă ajunse la apartamentul administratorului, la subsol. Bubui în ușă pînă cînd bătrînelul deschise ușa, cît îi permitea lanțul de siguranță, și privi afară cu teamă în ochi. Dar îl recunoscu pe Michael și deschise ușa, cu un început de zîmbet pe față, pînă ce Michael îl luă de guler și începu să-l zguduie.

– Unde-i sînt lucrurile, Kawolski? Unde dracu' sînt? Ce-ai făcut cu ele? Tu le-ai luat? Cine le-a luat? Unde-i sînt lucrurile?

– Ce lucruri? Cine... o, Doamne... nu, nu, n-am luat nimic. Au venit acum două săptămîni. Mi-au spus că...

Tremura de groază, iar Michael de furie.

– Cine dracu' sînt „ei“?

– Nu ştiu. Cineva m-a sunat şi mi-a spus că apartamentul o să fie liber. Că domnişoara McAllister e... că a... Văzu lacrimile pe faţa lui Michael şi îi fu teamă să continue: ... Ştiţi. Ei bine, ei mi-au spus că apartamentul o să se elibereze la sfîrşitul săptămîinii. Au venit două infirmiere şi au luat unele lucruri, apoi camionul de la *Goodwill* a venit a doua zi de dimineaţă.

– Infirmiere? Ce infirmiere?

În mintea lui Michael era pauză. Şi *Goodwill*? Cine-i chemase?

– Nu ştiu cine erau. Dar arătau ca nişte infirmiere, erau îmbrăcate în alb. N-au luat mare lucru. Numai geanta aia mică şi tablourile ei. *Goodwill* a luat restul. Eu n-am luat nimic. Pe cuvînt. N-aş fi făcut aşa ceva. Nu unei fete drăguţe ca...

Dar Michael nu-l mai asculta. Deja se repezise în jos pe scări, în timp ce bătrînul îl privea, clătinînd din cap. Bietul băiat. Probabil că tocmai aflase.

– Hei... hei. Michael se întoarse, iar bătrînul coborî vocea: Îmi pare rău.

Michael se mulţumi să dea din cap şi ieşi în stradă. Cum ştiuseră infirmierele? Cum putuseră face asta? Probabil că luaseră puţinele bijuterii pe care le avea, cîteva nimicuri, şi tablourile. Poate că cineva le spusese ceva la spital. Vulturi, ciugulind cadavrele. Dumnezeuule, dacă le-ar fi văzut, ar fi... strîns pumnii, apoi ridică braţul, chemînd un taxi. Cel puţin... poate... merita să încerce. Se strecură în maşină, ignorînd durerea care începea să-i chinuie ceafa.

– Unde-i cel mai apropiat *Goodwill*?

– Ce hupăvointă?

Șoferul molfăia un trabuc și nu era interesat în nici un fel de bunăvoință.

– Magazin *Goodwill*. Știi tu, haine vechi, mobilă veche.

– A, da. O.K.

Puștiul nu părea a fi clientul unui asemenea magazin, dar o cursă era o cursă. Era un drum de vreo cinci minute de la apartamentul lui Nancy pînă la magazin, și aerul proaspăt care-i bătea în față îl ajută pe Michael să-și revină din șocul vidului pe care-l găsisse. Era ca și cînd ți-ai fi luat pulsul și ți-ai fi dat seama că ți s-a oprit inima.

Ajunseră. Michael îi mulțumi, absent, plăti dublul cursei și coborî. Nu era nici măcar sigur că vrea să intre. Dorise să vadă lucrurile ei în apartamentul ei, unde le era locul. Nu într-un magazin vechi și împutit și prăfuit, cu etichete pe ele. Și ce ar fi făcut? Le-ar fi cumpărat pe toate? Și după aceea? Intră în magazin cu un sentiment de singurătate, obosit și confuz. Nimeni nu se oferi să-l ajute și începu să se plimbe fără scop pe un coridor, apoi pe altul, fără să găsească nimic cunoscut, nimic familiar, și începu brusc să sufere, nu pentru lucrurile care i se păruseră atît de importante de dimineață, ci pentru fata care le avusese. Era pierdută și nimic din ce găsisse sau nu avea să mai găsească nu mai avea nici o importanță. Lacrimile începură să-i curgă pe față și ieși încet afară, în stradă.

De data aceasta nu opri nici un taxi. O luă pe jos. Orbește și singur, într-o direcție pe care picioarele păreau s-o cunoască, dar mintea nu. Nu mai știa nimic. Tot trupul lui era ca de gelatină, iar inima ca de piatră. Brusc, în magazinul acela nenorocit, viața lui luase sfîrșit. Acum înțelegea ce însemna. Stînd la un semafor, așteptînd culoarea verde, fără să-i pese dacă mai venea vreodată sau nu, leșina

Se trezi cîteva clipe mai tîrziu, înconjurat de mulțime, pe un petic de iarbă, unde-l cărase cineva. Deasupra lui văzu un polițist, privindu-l atent.

– Ești bine, fiule?

Era sigur că puștiul nu era nici beat, nici drogat, dar era îngrozitor de cenușiu la față. Mai degrabă era bolnav. Sau poate doar flămînd, sau așa ceva. Dar părea să aibă bani, deci nu putea fi un caz de subnutriție.

– Mda. Sînt O.K. Am ieșit din spital azi-de-dimineață și cred că am exagerat puțin.

Zîmbi trist, dar fețele din jurul lui începură să se învîrtească în clipa cînd vru să se ridice. Polițistul observă ce se întîmpla și goni mulțimea din jur. Apoi se întoarse către Michael.

– Chem o mașină de patrulare să te ducă acasă.

– Nu, zău, mă simt bine.

– Lasă asta. N-ai vrea mai bine să te duci la spital?

– Drace, nu!

– Bine, atunci te ducem acasă. Vorbi într-un walkie-talkie, apoi se lăsă pe vine lîngă Michael. Vin într-o clipă. Ești bolnav de multă vreme?

Michael clătină din cap, apoi își privi mîinile.

– De două săptămîni.

Încă mai avea o cicatrice mică pe tîmplă, dar era prea mică pentru ca polițistul s-o observe.

– Păi, ia-o încet.

Mașina poliției opri lîngă ei și polițistul îl ajută pe Michael să se ridice. Se simțea bine acum. Palid, dar mai sigur pe picioare decît fusese la început. Privi peste umăr și încercă să-i zîmbească polițistului. Numai că tentativa de zîmbet nu reuși decît să-l facă pe polițist să se întrebe ce nu era în regulă. În ochii puștiului era un fel de disperare.

Le dădu polițiștilor o adresă la un bloc depărtare de hotel și le mulțumi cînd coborî din mașină. Apoi merse

pe jos. Când ajunse în apartament, acesta era tot gol și pentru o clipă se gândi să se dezbrace și să se bage la loc în pat, dar nu mai avea nici un sens să joace jocul acesta. Făcuse ce voise să facă. Nu-i adusese nici un folos, dar cel puțin o făcuse. De fapt o căutase pe Nancy. Ar fi trebuit să știe că n-o putea găsi nici acolo, nici în altă parte. N-o putea găsi decât în unicul loc în care încă mai trăia, în inima lui.

Ușa apartamentului se deschise în timp ce el privea pe fereastră, dar nu se întoarse. Nu voia să-i vadă, nici să audă despre ședință, nici să se prefacă a-i fi bine. Nu-i era bine. Și se putea să nu-i mai fie niciodată bine.

– De ce te-ai sculat, Michael?

Mama lui o spusese ca și când urma să împlinească șapte ani, nu douăzeci și cinci. Se întoarse încet, fără să spună nimic, apoi îi zîmbi lui George.

– E timpul să mă scol, mamă. Nu pot să stau la nesfârșit în pat. De fapt, astă-seară mă duc la New York.

– Ce faci?

– Mă duc la New York.

– Dar de ce? Tu ai vrut să stai aici.

Părea cu adevărat nedumerită.

– Ai fost la întâlnire. (Și eu la a mea.) Nu mai avem nici un motiv să stăm aici. Și vreau să fiu la birou mâine. Corect, George?

George se uită neliniștit la el, speriat de durerea și suferința care se oglindeau în ochii lui Michael. Poate că avea să-i facă bine să fie mai ocupat. Nu părea foarte puternic deocamdată, dar să stea degeaba trebuia să fie greu pentru el. Avea prea mult timp de gândire.

– S-ar putea să ai dreptate, Michael. Și, oricum, la început poți să lucrezi câte o jumătate de zi.

– Cred că ați înnebunit amîndoi. De-abia a ieșit din spital azi-dimineață.

– Iar' tu, bineînțeles, ești celebră pentru cât de multă grijă ai de tine însăși. Nu, mamă?

Își ridică nasul spre ea și Marion se prăbuși pe canapea.

– Bine, bine, spuse ea cu un zîmbet.

– Cum a fost întâlnirea?

Michael se așeză în fața ei și încercă să pară interesat. Va trebui să se prefacă așa de multe ori, pentru că în după-amiaza aceea luase o hotărîre. Avea să înceapă să trăiască numai pentru un singur lucru. Munca sa. Nu mai avea nimic altceva.

Capitolul 7

– Gata?

– Cred că da.

Nu simțea nimic mai sus de umeri, era ca și cum ar fi avut capul tăiat. Iar luminile puternice ale sălii de operație o făceau să vrea să mijască ochii și nu putea face nici măcar asta. Tot ce putea vedea clar era fața lui Petēr aplecată asupra ei, barba îngrijit tunsă, acoperită de masca chirurgicală, și ochii jucăuși. Petrecuse aproape trei săptămîni studiind radiografiile, măsurînd, schițînd, desenînd, plănuiind, pregătindu-se și vorbind cu ea. Singura fotografie pe care o avea Nancy fusese făcută în ziua accidentului, la tîrg. Dar fața îi era parțial acoperită de placajul caraghios în care ea și Michael își băgaseră capetele ca să se fotografieze. Cu toate aces-

tea își putea face o idee, era un punct de pornire; dar el mergea mult mai departe de atât. Nancy avea să fie o fată cu totul diferită când totul se va termina, o persoană cum oricine și-ar fi dorit să fie. Îi zîmbi din nou văzînd cum i se îngreunează pleoapele.

– Trebuie să stai trează acum și să vorbești cu mine. Poți să moțâi, dar să nu adormi.

Altfel s-ar fi putut îneca în propriul sînge, dar ea nu trebuia să știe asta. De aceea, o distra cu glume și povestiri, îi punea întrebări, o făcea să se gîndească, să caute răspunsuri, să-și amintească numele tuturor călugărițelor pe care le cunoscuse în copilărie.

– Ești sigură că nu mai vrei să devii Sora Agnes Marie?

– Îm-hm. Am promis.

Continuară să se tachineze în cursul celor trei ore cît dură operația, iar mîinile lui nu se opriră nici o clipă. Pentru Nancy era ca și cum ar fi urmărit un balet.

– Și gîndește-te, în cîteva săptămîni o să stai în propriul tău apartament, poate ceva cu o vedere frumoasă, și apoi... hei, adormilă, ce zici de o panoramă? Vrei să vezi golful din dormitor?

– Sigur. De ce nu?

– Numai „sigur”? Știi, cred că ești cam răsfățată de priveliștea pe care o ai aici, în spital, Nancy.

– Nu-i adevărat. Îmi place.

– Bine, o să mergem împreună să căutăm ceva și mai bun. Bine?

– Bine. Chiar și pe jumătate adormită, părea mulțumită. Pot să adorm acum?

– Știi ceva, prințesă, aproape că poți. Doar cîteva minute și o să te trimitem în camera ta, și poți să dormi cît vrei.

– Bine.

– Te-am plictisit? Ea chicoti din cauza expresiei lui

jignite. Uite, iubito... totul e... gata.

Își ridică privirea către asistent, dădu din cap, se dădu un pas înapoi și infirmiera îi făcu lui Nancy o injecție. Apoi Peter se trase într-o parte și zîmbi ochilor pe care-i cunoștea deja atît de bine. Restul nu-l văzuse încă. Dar văzuse ochii. Și îi cunoștea perfect. La fel cum și ea îi cunoștea pe ai lui.

– Știi că azi e o zi specială?

– Da.

– Știi? De unde știi?

Pentru că era ziua lui Michael, dar nu voia să-i spună asta. Michael împlinea douăzeci și cinci de ani. Se întrebă ce făcea.

– Știu, asta-i tot.

– Ei bine, e specială pentru mine fiindcă este începutul. Prima operație, primul nostru pas pe drumul minunat către regăsirea ta. Ce zici de asta?

Îi zîmbi iar și ea închise ochii și adormi. Injecția își făcuse efectul.

– La mulți ani, șefule.

– Nu-mi spune așa, nemernicule. Dumnezeuule, arăți groaznic, Ben.

– Mulțumesc.

Ben își privi prietenul în timp ce intra în birou, sprijinit în cîrje, și cu ajutorul unei secretare. Îl așeză într-un fotoliu și se retrase din biroul înghesuit și lambrizat al lui Michael.

– Ce mai loc ți-au aranjat. Al meu o să arate la fel?

– Poți să-l iei pe ăsta. Eu îl urăsc.

– Ce drăguț. Ce-i nou?

Conversația era puțin tensionată. Se mai văzuseră de două ori de cînd Ben venise la Boston, dar efortul de a evita subiectul Nancy era prea mult pentru ei. Nu se puteau gîndi la nimic altceva.

– Doctorul spune că pot să încep lucrul săptămîna viitoare.

Michael rîse și clătină din cap.

– Ești nebun de legat, Ben.

– Și tu nu?

Privirea lui Mike se umbrî.

– Eu n-am avut nimic rupt.

„Oricum, nimic vizibil.”

– Ți-am spus, ai o lună. Două, dacă trebuie. De ce nu te duci în Europa cu sora ta?

– Să fac ce? Să stau într-un scaun cu roțile și să visez la bikini-uri? Vreau să vin la muncă. Ce zici de două săptămîni?

– O să vedem.

Urmă o tăcere lungă, apoi brusc Mike se uită la prietenul său cu o expresie de amărăciune pe care Ben n-o mai văzuse.

– Și apoi ce?

– Ce vrei să spui, Mike, „și apoi ce“?

– Exact asta. Muncim să ne scoatem ochii pentru următorii cincizeci de ani, regulăm cît mai mulți oameni, facem cît mai mulți bani, și ce-i cu asta? Și ce mare lucru e ăsta?

– Ești într-o dispoziție minunată. Ce s-a întîmplat? Ți-ai strivit degetul în birou?

– O, pentru Dumnezeu, fii și tu o dată serios. Vorbesc serios. Nu te gîndești niciodată la asta? Ce dracu' înseamnă toate astea?

Ben știa ce înseamnă și acum nu se mai putea evita întrebarea.

– Nu știu, Mike. Accidentul m-a făcut și pe mine să

mă gîndesc la asta. M-a făcut să mă întreb ce-i important în viața mea, în ce cred.

– Și la ce rezultat ai ajuns?

– Nu sînt sigur. Cred că sînt doar recunoscător că sînt aici. Poate m-a învățat ce importantă e viața, ce bună e cînd o ai. Vorbi cu lacrimi în ochi. Tot nu înțeleg de ce s-a întîmplat cum s-a întîmplat. Aș vrea... aș vrea... Vocea i se frînse. Aș vrea să fi fost eu.

Mike închise ochii ca să-și ascundă lacrimile, apoi ocoli biroul și se apropie de prietenul său. Rămaseră acolo un moment, cu lacrimile curgîndu-le pe fețe, îmbrățișați, simțind cum prietenia de zece ani îi îmbărbăta cum nimic altceva n-ar fi putut.

– Mulțumesc, Ben.

– Hei, ascultă. Ben își șterse lacrimile de pe obraji cu mîneca jachetei. Vrei să ieșim și să ne îmbătăm? Ce dracu', e ziua ta, de ce nu?

Mike rîse, apoi, ca un băiețel atras într-o conspirație, dădu din cap.

– Drace, e aproape ora cinci. Nu mai am nici o ședință. Mergem la *Oak Room*.

Îl ajută pe Ben să iasă din cameră, să se urce într-un taxi, și peste o jumătate de oră erau în drum spre o beție cruntă.

Mike nu ajunsese înapoi în apartamentul mamei sale decît după miezul nopții, iar cînd ajunsese avu nevoie de mult ajutor din partea portarului ca să urce la etaj. A doua zi de dimineață, îl găsi dormind pe podeaua camerei sale. Dar măcar supraviețuisé aniversării.

Abia dacă vedea cînd ajunsese la micul dejun. Mama lui era deja acolo, într-o rochie neagră, citind *The New York Times*. Lui Mike îi veni să vomite cînd simți mirosul cornurilor și al cafelei.

– Trebuie să te fi distrat bine aseară.

Tonul lui Marion era glacial.

– Am ieșit cu Ben.

– Așa mi-a spus și secretara ta. Sper să-ți faci din asta un obicei.

O, Doamne. De ce nu?

– Din ce? Din a mă îmbăta?

– Nu. Din a pleca devreme. Și celălalt lucru, de fapt. Probabil arătai fermecător când ai venit acasă.

– Nu-mi amintesc.

Încerca cu disperare să nu vomite cafeaua.

– Mai e ceva ce nu-ți amintești. Puse ziarul pe masă și se uită fix la el. Aveam o întâlnire la cină aseară, la *Twenty One*. Te-am așteptat două ore. Cu alți nouă oameni. Aniversarea ta, îți amintești?

Isuse! Asta era tot ce-i mai trebuia.

– Nu mi-ai spus de nouă persoane. M-ai invitat doar la cină. Am crezut că n-o să fim decît noi doi.

Era inutil acum, evident.

– Și ar fi fost în regulă să mă plantezi doar pe mine, nu?

– Nu, am uitat pur și simplu, pentru numele lui Dumnezeu! N-a fost exact aniversarea mea favorită.

– Îmi pare rău.

Dar nu arăta ca și cum și-ar fi amintit de ce aniversarea aceasta era diferită pentru el, sau ca și cum i-ar fi păsat. Părea doar enervată.

– Iar asta îmi amintește de altceva, mamă. O să mă mut în propria mea locuință.

Ea își ridică privirea, surprinsă.

– De ce?

– Pentru că am douăzeci și cinci de ani. Lucrez pentru tine, mamă. Nu trebuie să și locuiesc cu tine.

– Nu „trebuie” să faci nimic.

Începea să-și pună întrebări despre băiatul acela, Avery, și despre ce fel de influență avea. Asta suna ca o idee de-a lui.

– Mamă, hai să nu discutăm asta acum. Am o durere de cap incredibilă.

– Mahmureală. Marion se uită la ceas și se ridică. Ne vedem la birou într-o jumătate de oră. Nu uita de întâlnirea cu cei de la Houston. Te simți în stare?

– O să fiu. Și, mamă... îmi pare rău pentru apartament, dar cred că e vremea.

Ea îl privi fără expresie, apoi oftă.

– Poate că este, Michael. Poate că este. La mulți ani, apropo.

Se aplecă să-l sărute, iar el chiar zîmbi, în ciuda durerii teribile de cap.

– Ți-am lăsat un mic cadou pe birou.

– Nu trebuia.

Nu exista nici un cadou care să mai aibă importanță. Ben înțelesese asta. Nu-i dăduse nimic.

– Aniversările sînt aniversări în definitiv, Michael. Ne vedem la birou.

După plecarea ei, Michael rămase multă vreme în sufragerie, uitîndu-se la priveliște. Știa exact ce apartament dorea. Numai că era la Boston. Dar avea să facă orice ca să găsească unul exact la fel la New York. Într-un fel încă nu renunțase la vis. Deși știa că e o nebunie să se agațe de el.

Capitolul 8

– Bună, Sue. Domnul Hillyard este aici?

Ben avea o dispoziție de ora cinci când ajunse la ușa biroului lui Mike; nu era complet distrus, dar era ușurat că ziua era pe sfârșite. Abia dacă avusese timp să se așeze toată ziua, cu atât mai puțin să se relaxeze.

– Este. Să-i spun că sînteți aici?

Secretara îi zîmbi și Ben se trezi că atenția îi este atrasă de silueta ascunsă cu grijă. Marion Hillyard nu aproba secretarele sexy, nici chiar pentru fiul ei... sau poate mai ales pentru fiul ei? Ben clătină din cap, întrebîndu-se.

– Nu, mulțumesc. Mă anunț singur.

Trecu de biroul ei, purtînd dosarele pe care le luase cu el ca scuză, și bătui la ușa grea de stejar.

– E cineva acasă?

Nu răspunse nimeni, așa că bătu din nou. Tot fără folos. Se întoarse întrebător către secretară.

– Ești sigură că e aici?

– Categorie.

Ben încercă din nou și de data aceasta un mîrîit răgușit din partea cealaltă a ușii îl invită înăuntru.

– Dormi, sau ce?

Michael își ridică privirea și-i rînji prietenului său.

– Aș vrea eu. Uită-te la dezordinea asta.

Era înconjurat de dosare, schițe, machete, desene, rapoarte. Era suficient ca să țină ocupați zece oameni, timp de un an.

– Stai jos, Ben.

– Mulțumesc, șefule.

Ben nu putea rezista tentației de a-l lua peste picior.

– Of, taci. Ce-i în dosarele pe care mi le-ai adus?

Își trecu mîna prin păr și se lăsă pe spate în fotoliul greu de piele cu care începuse să se obișnuiască. Se obișnuise și cu desenele impersonale de pe pereți. Nu mai contau. Nu-i mai păsa. Nu se uita niciodată la pereți, sau la biroul său, sau la secretară... sau la viața sa. Se uita la munca sa și la nimic altceva. Trecuseră patru luni.

– Te rog să nu-mi spui că mi-ai adus o colecție de probleme cu afurisitul ăla de centru comercial din Kansas City. M-au înnebunit.

– Și ție îți place la nebunie. Spune-mi, Mike, care-i ultimul film pe care l-ai văzut? *Podul de pe râul Kwai*, sau *Fantasia*? Nu ieși niciodată de aici?

– Când am ocazia. Mike se uită la câteva hîrtii și întrebă: Deci, ce-i cu dosarele?

– Doar un pretext. Am vrut să vin să vorbesc cu tine.

– Și nu poți fără o scuză? zîmbi Michael către el.

Era ca în copilărie, cînd se vizitau unul pe celălalt în

cameră cu teme închipuite asupra cărora trebuiau să se consulte.

– Uit mereu că mama ta nu e bătrînul Sanders de la St. Jude's.

– Slavă Domnului!

De fapt, amîndoi știau că era chiar mai rea, dar nici unul nu-și permise să recunoască. Detesta să vadă oamenii „plimbîndu-se” pe holuri, după cum se exprima ea, și de obicei se uita repede la dosarele pe care le aveau în mînă.

– Deci ce s-a întîmplat, Ben? Cum a fost la Hamptoni în vara asta?

Ben rămase tăcut o clipă, privindu-l, înainte de a răspunde.

– Chiar îți pasă?

– De tine, sau de Hamptoni?

Zîmbetul lui Mike părea lipit pe figură și avea paloarea cadaverică a iernii, nu a toamnei. Era evident că nu se dusesese nicăieri toată vara.

– Îmi pasă de tine, Ben.

– Dar nu și de tine însuși. Te-ai uitat de curînd în oglindă? Ai speria-o și pe mama lui Frankenstein. Vrem să vii la Cape în weekend-ul ăsta. Și ei vor. Și vreau și eu. Și, ascultă, dacă spui nu, înconjur biroul ăla și te iau pe sus. Trebuie să ieși de aici, fir-ar să fie.

Ben nu mai zîmbea. Era al dracului de serios și Mike știa. Dar clătină din cap.

– Mi-ar plăcea, Ben. Dar nu pot. Trebuie să am grijă de Kansas City, și zece mii de alte probleme, pe care nu putem să le rezolvăm. Știi și tu. Ai fost ieri la ședință.

– La fel cu douăzeci și trei de alți oameni. Lasă-i pe ei să se descurce. Măcar pentru un weekend. Sau orgoliul tău e atît de puternic, încît nu lași pe nimeni altcineva să se ocupe de munca ta?

Dar știau amîndoi că nu era vorba de asta. Munca

devenise drogul lui. Îl anestezia complet. Și exagerase cu munca încă din ziua când venise la birou.

– Haide, Mike, fă-ți o favoare. Măcar de data asta.

– Pur și simplu, nu pot, Ben.

– Fir-ar să fie, omule, ce să-ți mai spun? Uită-te la tine. Nu-ți pasă? Te ucizi și pentru ce? Vocea lui răsună în birou, și-l lovi pe Michael cu o forță aproape fizică. La ce dracu-ți folosește, Mike? Dacă te sinucizi, n-o aduci înapoi. Ești viu, fir-ar să fie. Ai douăzeci și cinci de ani și ești viu, și-ți irosești viața, trudind ca afurisita de măică-ta. Asta vrei? Să fii ca ea? Să trăiești, să mănânci, să dormi, să bei și să mori pentru afurisita asta de firmă? Asta e acum totul pentru tine? Țăsta ești tu? Nu cred. Știu că e altcineva în pielea ta, un om pe care-l iubesc. Dar se pare că-l tratezi ca pe un câine și n-am de gând să te las să faci asta. Știi ce ar trebui să faci? Ar trebui să fii undeva, culcându-te cu secretara aia drăguță care stă la ușa ta, sau cu zece alte fufe pe care le întâlnești la cele mai bune petreceri din oraș. Scoală-te și ieși din sicriu, Mike, înainte să...

Dar Mike i-o tăie înainte de a putea termina. Era aplecat peste birou, tremurând, mai palid ca înainte.

– Ieși dracului din-biroul meu, Ben, pînă nu te omor. Ieși!!!

Era urletul unui leu rănit și o clipă cei doi bărbați rămăseră privindu-se, zguduiți și speriați de ceea ce spusese și simțiseră.

– Îmi pare rău. Mike se așeză din nou și-și luă capul în mâini. Hai s-o lăsăm baltă pentru azi.

Nu-și ridică privirea la Ben, care traversă încet camera, îl atinse pe umăr și ieși, închizînd fără zgomot ușa în urma sa. Nu mai era nimic de spus.

Secretara lui Michael se uită întrebător la Ben când acesta trecu pe lângă ea, dar nu spuse nimic. Auzise urletul lui Mike. Întregul etaj l-ar fi putut auzi, dacă ar fi

ascultat. Ben trecu pe lângă Marion pe hol, în drum spre biroul lui, dar era ocupată cu ceva ce-i arăta Calloway, iar Ben nu era în dispoziția de a schimba obișnuitele amabilități. Era sătul de ea și de ce îl lăsa pe Mike să facă din el însuși. Ei îi folosea că el muncea în halul în care muncea; era bine pentru firmă, pentru imperiu, pentru dinastie... și-l făcea pe Ben să-i fie greață.

Părăsi biroul la șase și jumătate în seara aceea și, când ridică privirea spre geamul lui Mike, lumina era încă aprinsă. Știa că avea să fie aprinsă și la unsprezece sau la douăsprezece noaptea. Și de ce nu? La ce dracu' să se ducă acasă? În apartamentul gol pe care-l închiriasse cu trei luni în urmă? Găsise un apartament drăguț pe Central Park South și ceva din împărțirea acestuia îi amintea lui Ben de apartamentul lui Nancy de la Boston. Era sigur că și Mike observase. Poate de aceea îl și închiriasse. Dar apoi se întâmplase ceva. Puțina viață care-i mai rămăsese îl părăsise. Începuse munca aceea nebunească, un maraton al demenței. Așa că nu se mai obosise să facă nimic cu apartamentul. Rămăsese acolo, rece și gol și pustiu. Puținul mobilier pe care-l dusese acolo era compus din două scaune pliante, un pat și o lampă urâtă care stătea pe podea. Toată casa răsună de ecouri ale singurătății; arăta ca și cum chiriașul fusese evacuat în dimineața aceea. Pe Ben îl deprima simplul gând de a se întoarce acasă într-un asemenea loc și își putea imagina ce însemna pentru Mike asta, dacă mai observa ce-l înconjura, și Ben începea să se îndoiască și de asta. Îi dăruise trei plante pentru apartament la începutul lui iulie și toate trei muriseră înainte de sfârșitul lunii. Ca și lampa cea urâtă, stăteau acolo, neiubite și uitate.

Lui Ben nu-i plăcea ce se întâmpla, dar nimeni nu putea face nimic. Nimeni în afară de Nancy, iar ea era moartă. Gîndul la ea încă-i mai provoca lui Ben o

durere aproape fizică, cum era junghiul pe care-l simțea în gleznă și-n șold când obosea. Dar fracturile se vindecaseră repede; tinerețea îl ajutase. Spera să se întâmple, la fel și cu Mike. Dar rănilor lui Mike erau fracturi multiple, în locuri pe care nici măcar nu le cunoștea. Doar în ochii lui se puteau vedea rănilor. Sau pe fața lui, spre sfârșitul zilei... sau în colțurile lăsate ale gurii, în momentele când nu se controla, când stătea la birou și privea în zare, la priveliștea nesfârșită.

Capitolul 9

– Ei, domnișoară? M-am ținut de cuvânt? Ai sau nu cea mai spectaculoasă priveliște din oraș?

Peter Gregson stătea pe terasă alături de Nancy. Fața ei era încă în mare parte bandajată, dar ochii îi jucau și avea mâinile libere. Arătau diferit, dar erau minunate. Făcu un gest larg în jurul ei. De unde se aflau puteau vedea întregul golf, cu Golden Gate la stînga, cu Alcatraz la dreapta, Marine County chiar în față, iar de pe cealaltă parte a terasei se vedea orașul în partea lui de sud și de est. Terasa imensă îi oferea în egală măsură priveliștea apusului și a răsăritului și își petrecea întreaga zi stînd acolo. Vremea fusese superbă de cînd se mutase. Peter îi găsisse apartamentul, așa cum îi promisese.

– Știi, devin oribil de răsfățată.

– Meriți. Și pentru că mi-ai amintit, ți-am adus ceva.

Bătu din palme ca un copil. Întotdeauna îi aducea câte ceva. O jucărie nostimă, un vraf de reviste sau de cărți, o pălărie caraghioasă, o eșarfă pe care să și-o pună peste bandaje, brățări ca să sărbătorească mâinile ei refăcute. Era un flux continuu de cadouri, dar cel din ziua aceea era cel mai mare. Cu o expresie misterioasă de plăcere Peter își părăsi locul de pe terasă și intră în apartament. Cutia pe care o adusese era destul de mare și părea grea. Când i-o puse în brațe, descoperi că avusese dreptate.

– Ce este, Peter? Parcă ar fi o piatră.

Zimbi printre bandaje și el rîse.

– Da, e cel mai mare smarald pe care l-am găsit la prăvălia de gablonțuri.

– Perfect!

Dar darul era mai minunat decît bănuise ea. În cutie se dovedi a fi un aparat de fotografiat foarte scump și foarte complicat.

– Peter! Dumnezeuule, ce dar! Nu pot să...

– Ba sigur că poți. Și sper să văd că faci cu el o treabă foarte serioasă.

Amîndoi știau cît de nefericită era că nu putea să mai picteze. Acum nu mai avea scuza mâinilor bandajate. Dar nu putea. Ceva din ea o împedica de fiecare dată cînd se gîndea măcar la asta. Tablourile pe care infirmierele le aduseseră din apartamentul ei de la Boston se aflau încă în portofoliul negru, ascunse într-o debara. Nici nu voia să le vadă, cu atît mai puțin să lucreze la ele. Dar un aparat de fotografiat putea fi diferit. Peter văzu sclipirea din ochii ei și speră să fi deschis o ușă nouă. Avea nevoie de noi uși deschise. Nici una din cele vechi nu avea să-i arate ceea ce-și dorea. Ar fi fost mai bine pentru ea să înceapă ceva nou.

– Există și o carte de instrucțiuni, fabulos de complicată, pentru care zece ani de facultate de medicină nu par să mă fi pregătit. Poate te descurci tu.

– Drace, sigur că da.

Se uită în cărticica groasă și rămase pierdută în ea câteva momente, cu aparatul în mână, uitându-și prietenul, apoi dădu cartea la o parte, absentă.

– E fantastic, Peter. Uite... chestia asta de aici, dacă o împingi...

Era pierdută, complet vrăjită și Peter se lăsă pe spătarul fotoliului cu un zîmbet încântat. Abia peste o jumătate de oră îl observă din nou. Își ridică brusc privirea, cu bucurie în ochi, și Peter își dădu seama cât era de recunoscătoare.

– E cel mai minunat dar pe care l-am primit vreodată.

Cu excepția mărgelilor albastre de la Michael, la târg... dar se strădui să și le scoată din minte. Peter era obișnuit cu înnoirările bruște ale privirii ei, atunci când gândurile mai vechi veneau s-o bîntuie. Știa că aveau s-o părăsească odată cu trecerea timpului.

– Ai adus film?

– Sigur. Scoase o cutie mai mică din buzunar și i-o aruncă în poală. Cum aș fi putut să uit filmul?

– Tu nu uiți niciodată nimic.

Încărcă rapid aparatul și începu să-l fotografieze pe el, apoi peisajul, apoi o pasăre care trecea în zbor peste terasă.

– Probabil că or să fie oribile, dar e un început.

El o privi în tăcere o vreme, apoi o luă pe după umeri și intrară în apartament.

– Știi, mai am un dar pentru tine azi, Nancy.

– Un *Mercedes*. Vezi, întotdeauna ghicesc.

– Nu, de data asta e serios. O privi cu un ; blînd și atent. O să împart cu tine un prieten. O d

foarte specială.

Pentru o clipă, Nancy simți înțepătura geloziei, dar ceva din ochii lui Peter îi spuse că nu era cazul. El o simți urmărindu-l atent, și continuă:

– O cheamă Faye Allison și am fost colegi de facultate. Este, fără îndoială, unul din cei mai competenți psihiatri din Vest, poate din țară, este o foarte bună prietenă și o persoană foarte specială. Cred c-o să-ți placă.

– Și?

Nancy aștepta, tensionată și curioasă.

– Și... cred că ar fi o idee bună să o vezi pentru o vreme. Știi și tu. Am mai vorbit despre asta înainte.

– Nu crezi că mă adaptez bine?

Părea jignită și lăsă aparatul din mână ca să-l privească foarte serioasă.

– Cred că te descurci minunat, Nancy, dar ai măcar nevoie de încă cineva cu care să vorbești. Ne ai pe Lily, pe Gretchen și pe mine, și asta-i tot. Nu mai vrei pe încă cineva cu care să vorbești?

Ba da. Pe Michael. Fusese cel mai bun prieten al ei atîta vreme. Dar pentru moment, Peter îi era de ajuns.

– Nu sînt sigură.

– Cred că o să fii, după ce o cunoști pe Faye. E incredibil de caldă și de bună. Și a avut foarte multă simpatie pentru cazul tău, de la bun început.

– Știe de mine?

– De la început.

Faye fusese acolo în noaptea cînd sunaseră Marion Hillyard și doctorul Wickfield, dar nu era nevoie ca Nancy să știe asta. El și Faye erau amanți, cu intermitențe, de ani de zile, mai mult pentru companie și bună înțelegere decît ca rezultat al vreunei mari pasiuni. Erau mai ales buni prieteni.

– Vine să bea cafeaua cu noi în după-amiaza asta.

Te deranjează?

Dar Nancy știa că nu avea de ales.

– Bănuiesc că nu.

Deveni gînditoare. Nu era deloc sigură că îi plăcea această schimbare în decorul vieții sale, mai ales că era vorba de o femeie. O cuprinsese imediat un sentiment de competiție și de neîncredere.

Pînă o cunoscuse pe Faye Allison. Nimic din ce-i spusese Peter nu o pregătise pentru căldura pe care o iradia femeia. Era înaltă, subțire și blondă, cu trăsături delicate. Avea ochi calzi și atenți, întotdeauna avea o glumă spontană, un răspuns spontan, un hohot spontan de rîs în ochi. Dar puteai simți că era oricînd gata să fie serioasă și plină de înțelegere. Peter le lăsă singure după prima oră și Nancy își dădu seama că se bucură.

Vorbiră despre o mie de lucruri, dar deloc despre accident. Boston, pictură, San Francisco, copii, oameni, facultatea de medicină. Faye îi povesti lui Nancy frînturi din viața ei, iar Nancy îi împărtăși lucruri pe care nu le spusese nimănui de multă vreme, de cînd îl cunoscuse pe Michael. Povești despre orfelinat, lucruri adevărate, nu cele amuzante pe care i le spusese lui Peter. Singurătatea, întrebările despre cine era ea cu adevărat, de ce fusese lăsată acolo, ce însemna să fii cu totul singur pe lume. Apoi, fără nici un motiv aparent, îi spuse lui Faye despre aranjamentul cu Marion Hillyard. Nici un fel de șoc, nici un fel de reproș, numai căldură și înțelegere în felul în care ascultă Faye Allison, iar Nancy se trezi împărtășindu-i sentimente care își aveau rădăcinile în trecut, cu mult înaintea accidentului. Dar ușurarea că-i spusese despre Marion Hillyard era imensă.

– Știi, sună atît de straniu, dar... Ezită, simțindu-se caraghioasă, ca un copil.—Dar eu... eu n-am avut nicio dată familie, crescînd la orfelinat. Maica Superioară a fost cel mai apropiat surogat de mamă pe care l-am

avut, dar era mai degrabă ca o mătușă bătrână și nemăritată. Totuși, în ciuda a ceea ce știam despre Marion de la Michael, de la prietenul lui, Ben, a ceea ce simțeam, în ciuda tuturor acestora, întotdeauna am visat, am sperat că o să mă placă și că o să fim prietene.

Ochii i se umplură de lacrimi neașteptate, și-și feri privirea.

– Te-ai gândit că ți-ar putea deveni mamă?

Nancy dădu din cap, fără nici o vorbă, apoi își șterse lacrimile și rîse chinuit.

– Nu-i așa că-i o nebunie?

– Deloc. Era o presupunere normală. Erai îndrăgostită de Michael. Nu aveai nici un fel de familie. Era normal să vrei s-o adopți pe a lui. De asta te doare atît de tare aranjamentul cu ea?

Dar cunoștea deja răspunsul, la fel ca și Nancy.

– Da. A fost dovada a cît de tare mă ura.

– Eu n-aș merge atît de departe, Nancy. După cum se arată lucrurile, a făcut foarte mult pentru tine. Te-a trimis la Peter ca să-ți refaci fața.

În afară de traiul mai mult decît confortabil pe care i-l asigurase cît avea să se întîmple asta.

– Doar dacă renunțam la Michael. Marion mă respingea, atît în ce-o privea pe ea, cît și pe el. Atunci mi-am dat seama că nu avusesem niciodată nici o șansă în fața ei. A fost o clipă cumplită. Oftă, apoi vocea i se îmblînzi. Am mai pierdut și cu alte ocazii, dar am supraviețuit.

– Îți amintești cînd ți-ai pierdut părinții?

– Nu cu adevărat. Eram prea mică atunci cînd a murit tata, și nu cu mult mai mare cînd mama m-a lăsat la orfelinat. Îmi amintesc de ziua cînd mi-au spus că a murit. Am plîns, dar nu știu foarte exact de ce. Nu cred că mi-o amintesc. Poate doar pentru că m-am simțit abandonată.

– Așa cum te simți acum?

Era o presupunere, dar una corectă.

– Poate. Sentimentul acela de „și acum cine o să aibă grijă de mine?” Mă gândesc la asta uneori. Dar atunci știam că orfelinatul o să aibă grijă de mine pînă creșteam. Acum știu că o să aibă Peter, și banii lui Marion, pînă sînt complet recuperată. Dar apoi?

– Dar Michael? Crezi că o să se întoarcă la tine?

– Uneori da. De cele mai multe ori îmi spun că da.

Urmă o pauză lungă.

– Iar de celelalte ori?

– Încep să mă îndoiesc. La început mi-am spus că poate îi era teamă de felul în care arătam, de cum s-ar fi simțit văzîndu-mă. Dar pînă acum a aflat de operații și trebuie să-și dea seama că am făcut progrese. Deci, de ce n-a venit încă? Se întoarse și o privi pe Faye drept în ochi. Asta mă tot întreb.

– Și ai găsit răspunsuri la întrebarea asta?

– Nici unul prea plăcut. Uneori îmi spun că l-a convins ea că o fată din mediul „dezagreabil” din care provin eu i-ar dăuna profesional. Marion Hillyard a construit un imperiu și contează pe Michael pentru a continua tradiția familiei. Iar asta nu include căsătoria cu o oarecare, crescută la orfelinat, o artistă. Marion vrea ca el să se însoare cu vreo moștenitoare care să-i merite numele.

– Crezi că asta contează pentru el?

– Nu conta, dar acum... nu mai știu.

– Ce se întîmplă dacă-l pierzi?

Nancy se cutremură, dar nu răspunse. Însă ochii ei spuneau totul.

– Ce se întîmplă dacă el n-a fost în stare să facă față la ceea ce ți s-a întîmplat? Și asta se poate, Nancy. Unii bărbați nu sînt atît de curajoși pe cît ne place nouă să credem.

– Nu știu. Poate că așteaptă pînă se termină totul.

– Atunci nu l-ai urî? Pentru că n-a fost aici cînd ai avut nevoie de el?

Nancy răspunse printr-un suspin lung.

– Poate că da. Nu prea știu. Mă gîndesc mult la asta, dar nu prea am răspunsuri.

– Numai timpul are răspunsurile. Tu nu trebuie să știi decît ce simți tu. Asta-i tot. Ce simți despre tine însăși. Despre noul tău eu. Ești încîntată? Speriată? Furioasă că o să arăți altfel? Ușurată?

– Toate la un loc. Amîndouă rîseră de sinceritatea ei. Ca să-ți spun adevărul, mă îngrozește. Poți să-ți închipi, să te privești în oglindă, după douăzeci și trei de ani, și să vezi pe altcineva acolo! Dumnezeuule, să zici că nu trebuie să-ți faci griji!

Rîse, dar în rîsul ei era teamă adevărată.

– Îți faci griji?

– Uneori. De cele mai multe ori nu mă gîndesc la asta.

– Dar la ce te gîndești?

– Sincer?

– Sigur.

– La Michael. Uneori la Peter. Dar mai ales la Michael.

– Începi să te îndrăgostești de Peter?

În întrebare nu se simțea nici un fel de ezitare. Acum vorbea doctorul Allison, nu Faye. Nu se gîndea decît la Nancy.

– Nu, n-aș putea să mă îndrăgostesc de Peter. E un om minunat, un prieten bun. Într-un fel, e ca tatăl minunat pe care nu l-am avut niciodată. Îmi aduce tot timpul cadouri. Dar... eu îl iubesc pe Michael.

– Ei, atunci trebuie să vedem ce o să se întîmple.

Faye Allison se uită la ceas și fu uimită. Vorbeau de aproape trei ore. Era trecut de șapte.

– Dumnezeu, știi cât e ceasul?

Nancy se uită și ea la ceas, cu ochii mari de surpriză.

– Hei! Cum am reușit asta? Apoi zîmbi. O să mai vii să mă vezi, Faye? Peter a avut dreptate. Ești o doamnă foarte specială.

– Mulțumesc. Mi-ar face plăcere. De fapt... Peter spunea că am putea să ne vedem regulat. Ce ai zice?

– Aș zice că ar fi minunat să am pe cineva cu care să stau de vorbă, ca azi.

– Nu pot să-ți promit de fiecare dată câte trei ore. Riseră amîndouă și Nancy o conduse către ușă. Ce-ai zice de trei ședințe pe săptămînă, profesional? Și ne putem întîlni și separat, ca prietene. Sună bine?

– Sună minunat.

Își strînseră mîna și Nancy fu uimită să-și dea seama că aștepta deja cu nerăbdare prima lor întîlnire oficială, peste două zile.

Capitolul 10

Nancy se așeză confortabil pe scaunul de lângă foc și oftă rezemîndu-și capul de spătar. Venise cu cinci minute mai devreme și era nerăbdătoare să vorbească cu Faye. Auzi țacănitul tocurilor înalte apropiindu-se pe hol, și zîmbi îndreptîndu-și spatele în scaun. Voia să-i ofere lui Faye cea mai bună perspectivă.

– Bună dimineața, pasăre grăbită. Ce bine îți stă în roșu! Apoi se opri în ușă și zîmbi: Lasă roșul. Să vedem bărbia cea nouă.

Faye se apropie încet de ea, privind partea de jos a feței lui Nancy și, în cele din urmă, cu un zîmbet victorios, îi întîlni privirea.

– Ei, cum îți place?

Dar răspunsul se vedea limpede în ochii lui Faye.

Admirație pentru munca lui Peter și bucurie pentru Nancy.

– Nancy, ești minunată. Absolut superbă.

Acum se putea vedea gîtul lung și frumos, arcuit grațios deasupra umerilor supli, bărbia delicată și gura senzuală. Totul era perfect și se potrivea de minune cu personalitatea fetei. Nesfîrșitele schițe și sculpturi ale lui Peter nu fuseseră în zadar.

– Dumnezeu, vreau și eu să arăt așa!

Nancy chicoti de bucurie și se lăsă pe spătarul scaunului, ascunzîndu-și restul feței, care era încă acoperită de bandaje, sub pălăria cafeniu-închis pe care o cumpărase cu cîteva săptămîni în urmă. Se asorta bine cu pardesiul nou de lînă cafenie și cu cizmele maron pe care le purta. Avusese întotdeauna o siluetă perfectă, iar cu fața aceea nouă avea să fie o fată uluitoare. Începea să se simtă frumoasă, acum, cînd văzuse ceva din ceea ce avea să devină. Peter se ținea de promisiune.

– E jenant, Faye. Mă simt atît de bine că-mi vine să strig de bucurie. Iar lucrul cel mai ciudat este că, deși nu arată ca mine, îmi place la nebunie.

– Mă bucur. Dar cîm e cu povestea cu „nu arată ca mine“? Te deranjează asta, Nancy?

– Nu atît pe cît m-aș fi așteptat. Dar poate că mă aștept ca restul să arate ca mine. Asta e doar o parte izolată și oricum nu mi-a plăcut gura mea prea mult niciodată. Poate că o să mă simt mai ciudat cînd și restul o să arate ca altcineva. Nu știu.

– Știi ceva, Nancy? Poate că ar trebui doar să stai cuminte și să te bucuri. Poate că ar trebui să te joci puțin cu chestia asta. Să te lași dusă de ea.

– Ce vrei să spui?

– Păi, încerci să redevii Nancy și am tot încercat să ne adaptăm la renunțarea unor părți din Nancy. Poate

că ar trebui să stai puțin și să te uiți la întreaga imagine. De exemplu, îți plăcea mersul tău dinainte?

Nancy părea uimită gândindu-se la asta. Era o idee cu totul nouă, ceva ce nu discutaseră în cele patru luni de când se întâlneau cu Faye.

- Nu știu, Faye. Nu m-am gândit niciodată la mersul meu.

- Atunci, hai să ne gândim acum. Dar vocea ta? Te-ai gândit vreodată la lecții de dicție? Ai o voce minunată, blîndă și egală. Poate, cu puțin ajutor, ai putea s-o pui mai bine în valoare. De ce nu ne-am juca cu ceea ce ai, ca să punem totul în valoare? Peter asta face. De ce n-ai face și tu la fel?

Fața lui Nancy se luminează și începu să preia cîte ceva din entuziasmul lui Faye.

Aș putea să dezvolt tot felul de fațete ale mele, nu? Să cînt la pian un mers diferit... aș putea chiar să mi schimb numele

- Hei, hai să nu ne infierbîntăm. Nu vreau să simți că ți-ai pierdut personalitatea. Vreau să simți că ai dezvoltat-o. Dar hai să ne gândim la asta. Simt că o să ne ducă în niște direcții foarte interesante.

- Vreau o voce nouă. Nancy se lăsă pe spate și chicoti. Cam așa ceva. Își coborî vocea cu o octavă și Faye rîse.

- Dacă continui așa, Peter o să trebuiască să-ți pună barbă.

- Minunat.

Brusc, aveau purtarea unor copii în vacanță, iar Nancy se ridică și începu să danseze prin cameră. În asemenea clipe, Faye își amintea cît de tînără era, de fapt. Avea douăzeci și trei de ani acum. Ziua ei de naștere venise și trecuse, și se maturiza într-un fel în care majoritatea oamenilor nu fuseseră nevoiți s-o facă. Dar, dincolo de aparențe, era încă o fată foarte tînără.

– Știi, aș vrea să fii conștientă de un lucru, Nancy. Acum părea foarte serioasă.

– Care-i acela?

– Cred că ar trebui să înțelegi de ce ești atât de dispusă să încerci să devii o nouă persoană. Nu e neobișnuit pentru orfani ca tine să se simtă nesiguri de identitatea lor. Nu știi cu certitudine cum au fost părinții tăi și, ca rezultat, simți că o părțică din tine lipsește, legătura aceea cu realitatea. Așa că e cu mult mai ușor pentru tine să renunți la părți din ceea ce erai cândva, decât ar fi pentru cineva care a păstrat imagini foarte clare ale părinților. Într-un fel, asta simplifică lucrurile pentru tine.

Nancy rămase tăcută și Faye îi zîmbi când se cufundă din nou în scaunul comod de lângă foc. Era o cameră minunată pentru ședințele cu pacienții. Toată lumea se simțea imediat în largul său. În cameră pusese covorul persan al bunicii, care se completa frumos cu lambriurile splendide de stejar și cu lămpile vechi de alamă. Șemineul era și el ornamentat cu alamă. Perdelele erau vechi, din dantelă, pereții erau tapetați cu cărți, tablouri mici erau așezate în cele mai neașteptate locuri, și peste tot era o bogăție de ferigi verzi. Părea casa unei femei foarte interesante, iar asta era exact ce dorea Faye.

– Bine, o să-ți ia ceva timp să te gîndești la asta. Pentru moment, mai am un subiect foarte serios despre care vreau să vorbim. Sărbătorile.

– Ce-i cu ele?

Ochii lui Nancy se înnourară, iar zîmbetul îi dispăru complet. Faye știuse că așa avea să fie și tocmai de aceea subiectul trebuia abordat.

– Ce sentimente ai, legate de sărbători? Ești speriată?

– Nu.

Fața lui Nancy era imobilă.

– Tristă?

– Nu.

– O.K., hai să lăsăm ghicitorile, Nancy. Ce-ar fi să-mi spui? Ce simți?

– Vrei să știi ce simt? Nancy o privi brusc drept în ochi. Vrei să știi? Se ridică și traversă camera, apoi se întoarse. Mă simt scoasă din sărite.

– Scoasă din sărite?

– Foarte scoasă din sărite. Super-scoasă din sărite. Total scoasă din sărite.

– De cine?

Nancy se cufundă din nou în fotoliu. De data aceasta, când vorbi, vocea îi era tristă și joasă.

– De Michael. M-am gândit c-o să mă găsească pînă acum. Au trecut mai bine de șapte luni. Am crezut c-o să fie aici.

Închise ochii ca să nu-i curgă lacrimile pe obraji.

– Pe cine mai ești furioasă? Pe tine însăși?

– Da.

– De ce?

– Pentru că am făcut tîrgul cu Marion Hillyard, în primul rînd. O urăsc, dar mă urăsc pe mine și mai tare. M-am vîndut.

– Așa crezi?

– Așa cred. Și totul pentru o bărbie nouă.

Vorbi cu dispreț, de unde mai înainte nu fusese decît mîndrie.

– Nu sînt de acord cu tine, Nancy. N-ai făcut-o pentru o bărbie nouă. Ai făcut-o pentru o viață nouă. E asta o greșeală atît de mare, la vîrsta ta? Ce-ai zice de altcineva, dacă ar face același lucru?

– Nu știu. Poate că așa crede că e o prostie. Poate că așa înțelege.

– Știi, acum cîteva minute vorbeai despre o viață

nouă. O voce nouă, un mers nou, o față nouă, un nume nou. Totul e nou, în afară de un lucru. Nancy așteaptă, dorind ca Faye să nu spună ce avea de spus: Michael. Ce-ar fi să te gîndești la o viață nouă, fără el? Te gîndești vreodată la asta?

– Nu.

Dar ochii i se umplură de lacrimi.

– Niciodată?

– Nu mă gîndesc niciodată la alți bărbați. Dar uneori mă gîndesc cum ar fi să nu-l am pe Michael.

– Și cum te simți?

– Aș vrea să fi murit.

Dar nu credea asta cu adevărat, și amîndouă știau.

– Dar acum nu-l ai pe Michael. Și nu-i chiar așa de rău, nu?

Nancy se mulțumi să ridice din umeri, iar Faye vorbi din nou, cu vocea infinit de blîndă:

– Poate că ar trebui să te gîndești foarte serios la toate astea, Nancy.

– Nu crezi că se mai întoarce la mine, nu-i așa?

Era din nou furioasă, de data aceasta pe Faye, pentru că nu avea pe cine altcineva să fie furioasă.

– Nu știu, Nancy. Nimeni nu știe răspunsul la asta, în afară de Michael.

– Mda. Nenorocitul!

Se ridică și începu din nou să se plimbe prin cameră, apoi, ca o jucărie cu arc, încetini pasul, pînă cînd se așeză din nou în fotoliu, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji și cu mîinile încleștate.

– O, Faye, sînt atît de speriată!

– De ce?

Vocea, dincolo de aparență, era calmă.

– De singurătate. De faptul că nu mai sînt eu însămi. De... mă întreb dacă n-am făcut vreun lucru îngrozitor pentru care sînt pedepsită. Am renunțat la dragoste

pentru o față nouă.

– Dar credeai că ai pierdut deja totul. Nu te poți blama pentru alegerea pe care ai făcut-o, iar pînă la capăt ai putea chiar să fii mulțumită.

– Mda... poate...

Începu din nou să suspine și Faye îi urmări umerii fragili zgîlțîindu-se.

– Știi, mi-e frică și de sărbători. E mai rău decît să fiu din nou la orfelinat. De data asta nu e nimeni. Lily și Gretchen au plecat luna trecută, iar tu te duci la schi. Peter se duce în Europa pentru o săptămîină și...

Nu-și putea opri lacrimile. Dar acestea erau acum realitățile vieții ei. Trebuia să le facă față. Nu trebuia s-o facă pe Faye să se simtă vinovată pentru că pleca, și nici pe Peter. Aveau propriile lor vieți, pe lîngă timpul pe care-l petreceau cu ea.

– Poate că a venit vremea să ieși și să-ți faci niște prieteni.

– Așa? Se întoarse către Faye și-și scoase pălăria, dezvăluind nenumărate bandaje. Cum pot să ies și să întîlnesc pe cineva așa? Aș speria pe oricine.

– Nu arată îngrozitor, Nancy, și cu timpul va dispărea. Nu e permanent. Sînt numai bandaje. Oamenii ar înțelege.

– Poate că da.

Dar nu era pregătită să creadă asta.

– Oricum, nu am nevoie de prieteni. Sînt ocupată cu aparatul de fotografiat.

Darul lui Peter fusese ca o mană cerească.

– Știu. Am văzut ultimul set de fotografii la Peter, mai deunăzi. E așa de mîndru de tine, că le arată la toată lumea. Sînt lucrări minunate, Nancy.

– Mulțumesc. Furia îi trecuse, vorbind de munca ei. O, Faye... Se lăsă din nou pe spătarul scaunului și-și întinse picioarele: Ce o să fac cu viața mea?

– Asta încercăm să aflăm, nu? Și, între timp, de ce nu te gîndești la ce am vorbit astăzi? Lecțiile de dicție, lecții de muzică, ceva care să te distreze și să fie parte din cea care o să devii.

– Mda, cred că o să mă gîndesc. Cînd te întorci de la schi, apropo?

– Peste două săptămîni. Dar o să-ți las un număr la care să mă suni, dacă e vreo urgență.

Faye era mai îngrijorată decît voia să recunoască de felul în care Nancy avea să treacă peste sărbători. Sărbătorile erau momentele cele mai propice pentru depresii, chiar pentru sinucideri, dar Nancy părea destul de stabilă pentru moment. Pur și simplu nu voia ca ea să devină isterică din cauza singurătății. Era un ghinion teribil că ea și Peter plecau amîndoi în același timp, dar, pe de altă parte, trebuia să învețe să nu depindă de ei în totalitate.

– Hai să stabilim o întîlnire peste două săptămîni. Și vreau să văd un munte de fotografii frumoase pe care le-ai făcut de sărbători.

– Mi-am amintit de ceva.

Nancy sări de pe scaun și dispăru pe hol, unde lăsase un pachet plat, împachetat în hîrtie. Se întoarse cu el și i-l întinse lui Faye, zîmbind.

– Crăciun fericit.

Faye îl deschise cu o expresie de plăcere, care se transformă în uimire. Era un portret al ei, care arăta ca și cînd ar fi pozat pentru el ore întregi, pentru a-i permite artistului să prindă expresia potrivită, dispoziția potrivită. Avea un aer visător, impresionist. Se afla pe terasa lui Nancy, cu părul în vînt, cu rozul palid al bluzei reflectat în culorile apusului. Își amintea ziua, dar nu-și amintea ca Nancy s-o fi fotografiat.

– Cînd ai făcut-o?

Părea uluită.

– Când nu erai atentă.

Nancy era evident încântată de ea însăși, mărise singură fotografia, și o înrămase frumos. Era la fel de impresionantă ca un tablou.

– Ești incredibilă, Nancy. Ce dar minunat, minunat!

– Am avut un model bun.

Se îmbrățișară, iar Nancy își îmbracă paltonul cu regret.

– Distracție frumoasă la schi!

– Mulțumesc. O să-ți aduc niște zăpadă.

– Caraghioaso!

Nancy o strânse din nou în brațe și-și urară „Crăciun fericit” înainte de a pleca. Inima lui Faye se strânse după ce plecă. Nancy era o fată frumoasă. Pe dinăuntru. Acolo unde conta.

Capitolul 11

– Domnul Calloway pe linia unu, domnule Hillyard.

Pe străzile murdare ale New York-ului cădea zăpada de cinci sau șase ore, dar Michael nu observase nimic. Era la birou de la ora șase dimineața și era acum trecut de cinci. Puse mâna pe receptor în timp ce semna un vraf de scrisori pe care trebuia să le trimită secretara. Scăpase măcar de proiectul de la Kansas City. Acum avea proiectul de la Houston pentru care trebuia să-și facă griji, iar în primăvara următoare urma centrul medical din San Francisco. Slujba lui era un șir nesfârșit de dureri de cap și de probleme, contracte și ședințe. Slavă Domnului.

– George? Sînt Mike. Ce s-a întîmplat?

– Mama ta e într-o ședință, dar m-a rugat să te sun și să-ți spun că ne întoarcem astă-seară de la Boston,

dacă stă ninsoarea. Dacă nu, atunci mâine.

– Acolo ninge?

Michael părea surprins, ca și cum ar fi fost iunie și zăpada ar fi fost ceva ciudat.

– Nu, spuse George, pe moment surprins. Am auzit că e viscol la New York... nu-i așa?

Mike se uită pe fereastră și zîmbi:

– Mda, așa e. Nu mă uitasem. Scuze.

Băiatul se sinucidea, la fel cum făcuse mama lui de cînd o știa. Pentru o clipă, George se întrebă ce anume din genele lor îi făcea să se poarte atît de dur cu ei înșiși, și cu oamenii care-i iubeau.

– Oricum, acum, că am lămurit asta, chicoti George, m-a rugat să te sun și să mă asigur că ești acasă mâine seară, pentru cina de Crăciun. A invitat cîțiva prieteni și, evident, ar vrea să fii și tu acolo.

Michael trase aer adînc în piept. „Cîțiva prieteni”. Asta însemna douăzeci sau treizeci, și inevitabila fată nemăritată, dintr-o familie bună, pentru el. Părea un fel foarte neplăcut de a-ți petrece seara de Crăciun. Sau orice altă seară.

– Îmi pare rău, George. Mă tem că-i datorez mamei scuze. Am un alt aranjament.

– Zău?

George părea uluit.

– Am avut de gînd să-i spun săptămîna trecută, dar am uitat cu desăvîrșire. Am fost atît de ocupat cu proiectul de la Houston, că n-am avut ocazia. Sînt sigur că o să înțeleagă.

Făcuse miracole cu clientul de la Houston, așa că ar fi fost bine să înțeleagă dracului.

– Păi, o să fie dezamăgită, evident, dar o să se bucure să afle că ai niște planuri. Ceva... hm, ceva palpitant, sper.

– Mda, George. Rupere.

– Ceva serios?

Acum George părea îngrijorat. Dumnezeu, nu erau niciodată mulțumiți.

– Nu, nimic pentru care să merite să te îngrijezi. Simplă distracție.

– Excelent. Atunci, Crăciun fericit și toate celelalte.

– La fel și ție, și transmite-i mamei c-o iubesc. O sun mâine.

– O să-i spun.

Când închise telefonul, George era numai zîmbet, fericit că băiatul își revenea în fine. De la o vreme, Michael ducea o viață foarte ciudată. Și Marion avea să fie ușurată, deși fără îndoială întii se va înfuria cumplit pentru că Michael nu participa la cina ei. Dar în definitiv era tânăr. Avea și el dreptul la puțină distracție. George zîmbi, sorbind din paharul cu scotch, și-și aminti de un Crăciun la Viena, cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Apoi, ca de obicei, gândurile i se întoarseră la mama lui Michael.

În biroul lui Michael, telefonul continuă să sune. Ben voia să se asigure că avea ceva aranjat. Michael îl asigură că avea să fie la mama lui acasă, plictisitor, dar previzibil. Apoi sunară diverși clienți, fie ca să se plîngă, fie pentru a-i ura „Crăciun fericit”. După ce termină cu ultimul telefon, murmură pentru el însuși:

– Of, lua-v-ar dracu’.

Apoi își ridică uluit privirea, auzind un rîs necunoscut la ușă. Era designerul cel nou, fata pe care o angajase Ben. O fată drăguță, cu păr roșcat, bogat, care-i cădea pe umeri în valuri, și care-i scotea în relief pielea albă și ochii albaștri. Dar Mike nu observa asta niciodată. Nu mai observa nimic, decît dacă se afla pe biroul lui și trebuia semnat.

– Întotdeauna le urezi oamenilor „Crăciun fericit” în felul ăsta?

– Numai celor pe care-mi face cu adevărat plăcere

să-i aud.

Îi zîmbi și se întrebă ce căuta acolo. Nu ceruse s-o vadă și nu avea nici o treabă directă cu el, oricum nici una de care să știe el.

– Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, domnișoară...?

Fir-ar să fie. Nu-și putea aminti cum o chema. Cum dracu' se numea?

– Wendy Townsend. Am venit doar să vă urez „Crăciun fericit”.

Ah. O lingușitoare. Michael era amuzat. Îi făcu semn să se așeze.

– Nu ți-a spus nimeni că sînt urîciosul-urîcioșilor?

– Mi-am dat seama singură, cînd n-ai apărut nici la petrecerea firmei, nici la masa de Crăciun de aseară. Mi s-a mai spus și că muncești prea mult.

– Îmi face bine la ten.

– Și alte lucruri la fel.

Își încrucișă picioarele frumoase, iar Michael le privi atent. Îl impresionau la fel de puțin ca orice altceva, din ultima vreme.

– Am mai vrut să vă mulțumesc și pentru mărirea de salariu.

Zîmbi, arătîndu-și dinții perfecți, și Michael îi întoarse zîmbetul. Începea să se întrebe ce voia cu adevărat. O primă? Încă o mărire?

– Ar trebui să-i mulțumiți lui Ben Avery pentru asta. Mă tem că n-am avut nimic de-a face cu asta.

– Înțeleg.

Era o conversație fără rost și Wendy știa asta. Cu regret, se ridică și privi spre fereastră. Pe pervaz erau cincisprezece-douăzeci de centimetri de zăpadă.

– Se pare că o să fie un Crăciun alb, în definitiv. Și o să fie și absolut imposibil să ajungi acasă astă-seară.

– Probabil că da. Probabil că nici n-o să încerc.

Arată către canapeaua de piele, zîmbind. Cred că de asta mi-au pus-o aici, ca să mă țină legat de birou.

„Nu, domnule, asta ți-o faci cu mîna ta.” Dar se mulțumi să-i zîmbească și-i ură „Crăciun fericit”. Michael se întoarse la semnatul scrisorilor și, ținîndu-se de cuvînt, petrecu noaptea pe capanea. La fel și următoarea noapte. Îl avantaja perfect. Crăciunul cădea într-un weekend, așa că nimeni nu știa unde era. Chiar și portarul și femeile de serviciu primiseră liber. Numai paznicul de noapte realizează că Michael nu părăsise clădirea de vineri pînă duminică seara, dar pînă atunci Crăciunul trecuse deja. Iar cînd se întoarse în apartamentul lui gol nu mai avea de ce să se teamă. Crăciunul, cu toate amintirile și stafiile lui, era deja trecut. Lîngă ușa lui se usca o poinsettia mare și ostentativă, trimisă de mama lui. O puse lîngă ușa de serviciu, la gunoi.

La San Francisco, Nancy își petrecuse sărbătorile mai confortabil decît Michael, dar în aceeași singurătate. Gătise un clapon, cîntase de una singură colinde pe terasă în seara de Crăciun, la întoarcerea de la biserică, și dormise pînă tîrziu a doua zi de dimineață. Sperase ca ziua de Crăciun să nu mai vină, dar nu avea cum să scape de ea. Cel puțin la San Francisco vremea îi amintea mai puțin de Crăciunurile pe care le cunoscuse pe Coasta de Est. Era aproape ca și cum oamenii s-ar fi prefăcut că e Crăciun, cînd de fapt nu era. Ciudățenia asta făcea lucrurile ceva mai ușor de suportat. Iar anul acela avea două cadouri, o poșetă *Gucci* de la Peter și o carte de la Faye. Se ghemui în fotoliu cu ea în brațe, după ce mîncase clapon împănat.

Era deja trecut de șase cînd lăsă în cele din urmă cartea din mîină și-și întinse picioarele. Ar fi fost plăcută o plimbare; avea nevoie de puțin aer proaspăt. Își puse haina pe ea, luă pălăria și aparatul de fotografiat și-și zîmbi în oglindă. Îi plăcea noul ei zîmbet. Era un zîmbet minunat. O făcea să se întrebe cum avea să arate restul feței cînd Peter avea să-și termine munca. Era că și cum ar fi devenit femeia visurilor lui. Odată chiar îi spusese că făcea din ea „idealul” lui. Nu era un sentiment foarte confortabil, însă oricum îi plăcea zîmbetul acela nou. Își puse aparatul de fotografiat pe umăr și luă ascensorul pînă la parter.

Era o seară răcoroasă, cu vînt ușor, și fără ceață, o seară bună pentru făcut fotografii, și se îndreptă încet către docuri. Străzile erau mai mult pustii. Toată lumea se refăcea după cina de Crăciun, odihnindu-se pe fotolii și canapele sau sforăind în fața televizoarelor. Viziunea pe care și-o construise în propria minte o făcu să zîmbească, apoi brusc se împiedică, scoțînd un țipăt ascuțit. Peter o avertizase să fie atentă să nu cadă. Nu putea face sport tocmai din cauza acestui pericol și acum aproape căzuse pe stradă. Întinse brațele ca să se echilibreze și reuși înainte de a ajunge pe jos. Apoi realizează că nu era singura care țipase. Se împiedicase de un cățel mic și zdrențăros, care părea foarte ofensat. Acum se așezase pe coadă, ridicase o lăbuță la Nancy și schelălăia. Era o minge de blană încîlcită, bej cu maron. Se uită la ea și lătră din nou.

– Bine, bine. Îmi pare rău. Și tu m-ai speriat pe mine, să știi.

Se aplecă să-l mîngîie, iar el dădu din coadă și lătră încă o dată. Era un cățel caraghios, doar puțin mai mare ca un pui. Lui Nancy îi părea rău că nu avea nimic să-i dea de mîncare. Părea flămînd. Îl mîngîie din nou, zîmbi și se ridică, bucuroasă că nu scăpase aparatul de

fotografiat. El lătră din nou și ea rîse:

– Bine. Pa-pa.

Începu să se îndepărteze, dar el o urmă imediat, tropăind pe lîngă ea, pînă ce Nancy se opri și se uită din nou la el.

– Ascultă, du-te acasă. Du-te...

Dar de fiecare dată cînd făcea ea un pas făcea și el unul, iar cînd ea se oprea, el se așeza, așteptînd bucuros ca ea să pornească din nou. Nancy rămase pe loc, rîzînd de el. Era un cățeluș de-a dreptul caraghios, dar tare drăguț. Se aplecă să-l mîngîie iar și-i pipăi gîtul după o zgardă, dar nu avea nici una. Un cîine al nimănui. Apoi brusc, amuzată, hotărî să-i facă niște poze. Se dovedi un subiect talentat, poză, se jucă, dădu din lăbuțe, distrîndu-se minunat. Nancy își făcuse un nou prieten și, după o jumătate de oră, tot nu dădea nici un semn că ar fi vrut s-o părăsească.

– Bine, hai, vino.

Așa că porniră către chei, unde Nancy fotografie tarabele cu creveți și crabi, turiști și Moși Crăciuni beți, bărci și păsări, și din nou cîinele. Se distra minunat și prietenul ei n-o părăsi nici o clipă. Rămase alături de ea pînă cînd, în cele din urmă, se opri să bea o cafea. Începuse să se priceapă foarte bine să intre în cafenele și în restaurante fără pretenții, aplecîndu-și fruntea pînă cînd își ascundea cea mai mare parte a feței sub păr și sub pălărie. Acum putea chiar să și zîmbească atunci cînd mulțumea, și nu era atît de greu pe cît crezuse. De data aceasta comandă cafea pentru ea și un hamburger pentru cîine. Puse farfurioara de carton pe trotuar lîngă el, iar cățelul hăpăi totul și lătră de mulțumire.

– Asta înseamnă mulțumesc sau mai vreau?

El lătră din nou și ea rîse. Cineva se opri să-l mîngîie și s-o întrebe cum îl cheamă.

– Nu știu. M-a adoptat el pe mine.

- L-ai anunțat?
- Cred că ar trebui.

Omul îi spuse cum și ea îi mulțumi. Avea să sune de acasă, dacă se ținea după ea pînă acolo. Și se ținu. Se opri la ușa blocului ei de parcă ar fi locuit și el tot acolo. Așa că-l luă cu ea sus și sună la Societatea pentru protecția animalelor, dar nimeni nu anunțase pierderea unui cîine ca el, așa că îi sugerară fie să se resemneze să aibă un cîine nou, fie să-l aducă la ei ca să fie omorît. Pe Nancy o îngrozi ideea și-l îmbrățișă afectuos.

- Arăți îngrozitor, știi? Ce-ai zice de-o baie?

El dădu din coadă, cu limba scoasă, iar Nancy îl luă în brațe și-l puse în cadă. Era foarte atentă să nu-și ude bandajele, dar cîinele se supuse băii fără nici o rezistență. Spălîndu-l, descoperi că nu era bej cu maron, ci alb cu maron. Maronul era precum ciocolata cu lapte, iar albul ca zăpada. Era un cățel adorabil și Nancy începu să sperie că nimeni nu avea să anunțe pierderea lui. Nu mai avusese niciodată un cîine și se îndrăgostise deja de acesta. N-ar fi fost posibil să aibă un cîine la orfelinat, iar animalele nu erau permise în blocul unde locuia la Boston. Dar administrația acestei clădiri nu avea obiecții. Nancy se așeză pe vine și-l frecă încă o dată cu prosopul, în timp ce el se rostogolea pe spate, dînd din cele patru lăbuțe. Apoi se gîndi la un nume pentru el. Era numele unui cîine despre care îi povestise Michael, primul lui cîine, și i se păru un nume perfect pentru un cățel atît de independent ca acesta.

- Ce-ai zice de Fred, amice? Sună bine?

El lătră de două ori și Nancy decise că asta însemna „da”.

Capitolul 12

Nancy băgă capul pe uşă şi-i zîmbi lui Faye, care era deja aşezată comod în faţa focului.

– Ce carte mai ai azi în mîneacă, tînără doamnă?

Faye îi zîmbi, uşurată că arăta atît de bine.

– Am adus un prieten.

– Zău? Lipsesc două săptămîni şi deja ai un prieten nou? Ei, ce zici de asta?

În clipa aceea, Fred îşi făcu intrarea în cameră, evident mîndru de lesa şi de zgarda roşie. Nimeni nu anunţase pierderea lui şi din dimineaţa aceea îi aparţinea oficial lui Nancy. Avea legitimaţie, patul lui, castronul lui şi o duzină de jucării. Nancy îşi revărsa toată dragostea asupra lui.

– Faye, aş vrea să faci cunoştinţă cu Fred.

Zîmbi în direcţia lui cu mîndrie maternă şi Faye rîse.

– E adorabil, Nancy. Unde l-ai găsit?

– M-a adoptat în seara de Crăciun. De fapt, probabil că ar fi trebuit să-i spun Noel, dar Fred mi s-a părut mai potrivit.

Era pentru prima oară jenată să-i spună lui Faye de ce. Începea să se simtă ca o proastă, fiind atât de dependentă de Michael.

– Ți-am adus și un vraf de fotografii la care să te uiți.

– Hei, ce ocupată ai fost. Poate ar trebui să plec mai des.

– Fă-mi o favoare și n-o face.

O sclipire din ochii lui Nancy îi spuse lui Faye cât de singură se simțise. Dar cel puțin rezistase Crăciunului și încă de capul ei! Nu era puțin lucru.

– Și... Pronunță cuvântul cu mândrie: Am făcut aranjamente pentru un profesor de dicție. Peter spune că face parte din program. Încep mâine la trei. Nu pot încă să iau lecții de dans, pentru că fața mea nu e terminată, dar pot s-o fac vara viitoare.

– Sînt mîndră de tine, Nancy.

– Și eu la fel.

Ziua aceea fu o ședință bună și, pentru prima oară de opt luni, nu vorbiră despre Michael. Spre mirarea lui Faye, abia în primăvară mai menționează Nancy numele lui. Era ca și cum ar fi fost hotărîtă să nu-l pronunțe. Nu mai vorbea decît despre planurile ei. Lecțiile de dicție. Fotografia. Ce voia să facă atunci cînd avea să se priceapă mai bine. Iar cînd veni primăvara, ea și Fred începură să facă lungi plimbări prin parc, prin grădinile de trandafiri și pe potecile mai pustii din apropierea plajei. Uneori se ducea cu Fred pe plaje mai puțin frecventate, unde bandajele ei nu aveau importanță. Dar, încetul cu încetul, fața ei se dezvăluia, și la fel și personalitatea ei. Era ca și cum, remodelîndu-i oasele feței, fruntea și nasul, i-ar fi revelat și sufletul pe care tinerețea nu-l lăsa

să se vadă. Se maturizase mult în anul trecut de la accident.

– A trecut deja un an?

Faye fu uluită privind-o pe Nancy într-o după-amiază. Peter lucra asupra zonei din jurul ochilor ei și Nancy purta ochelari de soare uriași, care-i ascundeau pomeții și ochii.

– Da. S-a întâmplat în mai, anul trecut. Și ne vedem de opt luni, Faye. Crezi că fac progrese?

Părea descurajată. Dar era obosită după ultima operație, cu trei zile în urmă.

– Te îndoiești de progresele tale?

– Uneori. Când mă gândesc prea mult la Michael.

Era o mărturisire greu de făcut. Încă se mai agăța de ultimele zdrențe ale speranței, că Michael avea s-o găsească, în fine, și că târgul cu mama lui avea să se încheie.

– Nu știu de ce-mi mai fac asta, dar o fac.

– Așteaptă să ieși mai mult în lume, Nancy. Acum n-ai nimic altceva de făcut decît să privești înapoi la lucrurile pe care ți le amintești sau înainte la lucrurile pe care încă nu le cunoști. E firesc să-ți petreci multă vreme privind în urmă. În clipa asta n-ai pe nimeni altcineva în viața ta, dar vei avea. Ai răbdare.

Nancy oftă lung, obosită.

– M-am săturat să am răbdare, Faye, și mi se pare că operațiile astea nu se mai termină. Uneori îl urăsc pe Peter pentru asta și știu că nu-i vina lui. Lucrează cît poate de repede.

– O să merite timpul investit în asta. Deja merită.

Zîmbi și Nancy îi răspunse la fel. Forma delicată a feței ei se dezvăluise deja și în fiecare săptămînă păreau să apară schimbări. Și profesoara de dicție își făcuse treaba. Vocea lui Nancy avea acum un ton mai jos, era frumos modulată, și Nancy avea un control mai

bun asupra tonului decît ar fi putut să aibă cineva fără studii speciale. Asta îi dădu lui Faye o idee:

– Te-ai gîndit vreodată să faci film cînd se termină totul?

Nancy îi zîmbi și clătină din cap.

– Să fac filme, poate, să joc în ele nu. E prea plastic. Aș prefera să fiu de partea cealaltă a aparatului de filmat.

– Bine, era doar o idee. Deci, ce ai în program săptămîna asta?

– I-am spus lui Peter că vreau să-i fac niște fotografii și zburăm la Santa Barbara duminică. Vrea să vadă pe cineva acolo și s-a oferit să mă ia cu el.

– Mi-ar plăcea și mie așa o viață. Păi... Se uită la ceas. Atunci ne vedem miercuri.

– Da, doamnă.

Nancy o salută cu un zîmbet, iar Fred țîșni din cameră cu lesa în bot. Era obișnuit cu întîlnirile din biroul lui Faye. Nancy nu-l lăsa niciodată acasă.

Cînd plecă din biroul lui Faye, Nancy hotărî să meargă pe jos cîteva blocuri, pînă la un parc din apropiere, ca să vadă dacă nu erau copii pe terenul de joacă, pentru a-i fotografia. Nu mai fotografiase copii de cîtăva vreme. Cînd ajunse acolo, găsi o cantitate mare de subiecte, care se cățărau, se împingeau și alergau. Nancy se așeză pe o bancă pentru a-i privi și pentru a „prinde” atmosfera. Era o zi minunată și se simțea împăcată cu viața.

– Vii deș aici?

Michael își ridică privirea, surprins. Evadase în parc

pentru o oră, doar ca să scape din birou și să vadă ceva verde. Întotdeauna era ceva magic în acele prime zile de primăvară, când New York-ul devenea din cenușiu verde proaspăt, iar tufișurile, copacii și florile explodau de viață. Dar fusese sigur că avea să fie singur în locul retras unde găsisse o banoă liberă. Vocea îl surprinsese. Când își ridică ochii o văzu pe Wendy Townsend, designera de la birou.

– Nu... eu... de fapt, aproape niciodată. Dar azi am avut un atac de febră de primăvară.

– Și eu la fel.

Părea jenată, cu înghețata în mână, și o linse rapid ca să nu-i cadă o bucată mare de ciocolată.

– Pare delicioasă.

Îi zîmbi, în aerul cald de primăvară.

– Vrei?

I-o întinse ca unui prieten de școală, dar el clătină din cap.

– Dar mulțumesc pentru ofertă. Vrei să stai jos?

Se simțea caraghios, surprins așa în parc, dar era o zi atât de frumoasă, încît nu-l deranja s-o împartă cu cineva, iar Wendy era o fată drăguță. Pașii li se întîlniseră de mai multe ori de cînd intrase în biroul lui, cu șase luni înainte, ca să-i ureze „Crăciun fericit”. Se așeză lîngă el și-și termină înghețata.

– La ce mai lucrezi zilele astea? o întrebă.

– Houston și Kansans City. Munca mea e întotdeauna cu cinci sau șase luni în urma ta. E destul de interesant să-ți calc așa pe urme.

– Nu sînt sigur cum să iau asta.

Dar nu era prea îngrijorat.

– Ca pe un compliment.

Îi zîmbi pe sub genele lungi, aurii.

– Mulțumesc. Ben te tratează în mod decent sau e ca un stăpîn de sclavi, așa cum îi cer eu?

– N-ar ști cum să facă.

– Știu. Michael zîmbi gîndindu-se. Ne cunoaștem de-o viață. Îl consider ca pe un frate.

– E un om tare drăguț.

Mike dădu din cap fără să vorbească, gîndindu-se cît de puțin se văzuse cu Ben în ultimul an. Nu avea niciodată timp. Niciodată nu-și făcea timp. Nici măcar nu mai știa ce se petrecea în viața lui Ben. Trecuseră luni de cînd nu-și mai făcuse timp să afle. Se simțea vinovat, pe cînd stătea lîngă Wendy, pierdut în propriile-i gînduri. Dar pentru el se schimbaseră multe în ultimul an. El însuși se schimbase.

– Ești departe, domnule Hillyard. Într-un loc plăcut, sper.

El dădu din umeri.

– Primăvara face lucruri ciudate cu mine. Mă face să mă opresc în fiecare an, ca să fac inventarul. Cred că asta fac și azi.

– O idee bună. Nu știu de ce, dar eu fac asta în septembrie. Cred că ideea de „an școlar” m-a marcat pe vecie. Mulți oameni fac inventarul în ianuarie. Dar primăvara are mai mult sens. Totul începe din nou, așa că de ce să nu ne reîncepem viețile în fiecare primăvară?

Schimbară un zîmbet și Michael privi peste lac, care, cu excepția unor rațe fericite, era nemișcat. Nu se mai vedea nici un om.

– Ce făceai anul trecut pe vremea asta? continuă ea.

Era o întrebare nevinovată, dar îl lovi ca un pumnal. Cu un an în urmă, în ziua aceea...

– Nimic diferit de ce fac acum. Se încruntă, se uită la ceas și se ridică. Mă tem că am o ședință în zece minute. Ar trebui să mă întorc. Dar a fost plăcut să stăm de vorbă.

Abia dacă-i zîmbi înainte de a se îndepărta, iar ea rămase întrebîndu-se ce spusese. Trebuia să-l întrebe pe Ben odată și-odată ce era cu omul ăsta. Nu te puteai apropia de el nici la o mie de mile.

Capitolul 13

Spre marea surprindere a lui Michael, Wendy participa la aceeași ședință ca și el, peste zece minute. Ben o chemase acolo. Trebuiau să discute primele planuri pentru Centrul medical din San Francisco, iar designul interior era un factor important. Urma să se folosească multă artă locală pentru a sublinia schema de bază. Ben trebuia să găsească el însuși operele respective, dar Wendy urma să se ocupe de coordonare, chiar mai mult decât de obicei, pentru că Ben avea să fie la San Francisco cea mai mare parte a timpului. Evident, proiectul era încă destul de îndepărtat, dar era momentul să înceapă să lucreze la planuri, să anticipeze problemele și să studieze detaliile.

Fu o ședință lungă, extenuantă și interesantă,

condusă în cea mai mare parte de Marion, cu ajutorul lui George Calloway. Dar Michael avu o pondere aproape egală în economia ședinței. Proiectul era al lui; așa dorise mama lui, încă de la început. Toate marile firme de arhitectură din țară râvniseră la acest proiect, iar Marion intenționa să-l folosească pentru a-i crea lui Michael un nume și o reputație în afaceri.

Ședința se termină aproape de ora șase, iar Wendy se simțea sfârșită. Își prezentase bine ideile, o înfruntase pe Marion când fusese nevoie și îl impresionase pe Mike. Ben era mândru de ea și la plecare o bătu pe umăr.

– Bună treabă, puștiule. Al naibii de bună.

În momentul acela îl chemă secretara și Wendy își continuă drumul de-a lungul coridorului. O surprinse când și Mike o opri.

– Am fost foarte impresionat de munca ta, Wendy. Cred că împreună o să facem o treabă foarte frumoasă.

– Și eu cred.

Strălucea practic de fericire auzind lauda, mai ales de la el.

– Eu... Michael, eu... îmi pare foarte rău că am spus ceva care te-a supărat azi după-amiază. N-am vrut să mă amestec unde nu trebuie și dacă a fost o întrebare nepotrivită, îmi...

Michael simți o înțepătură văzându-i jena și ridică o mână ca s-o oprească, zîmbindu-i blînd.

– Am fost grosolan și-mi cer scuze. Cred că febra de primăvară mă face și nebun, nu numai visător. Pot să mă revanșez față de tine astă-seară, la cină?

Cînd vorbele îi ieșiră din gură, rămase la fel de surprins ca și ea. Cină? Nu mai luase masa cu o femeie de peste un an. Dar era o fată drăguță, făcea treabă bună și era bine intenționată. Și se uita la el, îmbujorată și încurcată.

- Eu... nu trebuie să...
- Știu, dar mi-ar face plăcere. Ești liberă?
- Da. Și mi-ar face și mie plăcere.
- Bine. Atunci te iau de acasă peste o oră.

Notă adresa pe spatele carnețelului și-i zîmbi înainte de a se îndrepta către biroul său. Era o nebunie, dar de ce dracu' nu?

Ajunse la ea acasă punctual, o oră mai târziu, și-i plăcu ce văzu. Era o clădire de piatră cenușie, mică și îngrijită, cu o ușă neagră, lăcuită, și un clopot mare de alamă. Casa era împărțită în patru apartamente, iar Wendy îl avea pe cel mai mic, care se lăuda și cu o grădiniță perfect întreținută în spate. Interiorul casei era un amestec perfect de vechi și nou, magazin de antichități, prăvălie ieftină și artă modernă de calitate. Era decorat în tonuri calde, cu lumini blînde, plante multe și lumînări. Wendy părea să îndrăgească mult argintul vechi, pe care-l lustruia pînă la perfecțiunea unei oglinzi. Michael privi cu plăcere în jur, și se așeză să guste aperitivele pe care le pregătise ea. Băură *Bloody Mary* și schimbă banalități despre diversele proiecte la care lucraseră. Trecu o oră de conversație ușoară și lui Michael îi părea rău s-o întrerupă și să plece la cină, dar făcuse o rezervare la un restaurant franțuzesc din apropiere care nu reținea mesele întîrziatilor mai mult de cinci minute.

- Mă tem că trebuie să fugim, dacă vrem să mai găsim masa. Sau nu ne pasă?

Pe Michael îl uimi s-o audă dînd glas propriilor lui gânduri și nu se putea lămuri ce înseamnă de fapt amuzamentul din ochii ei. Trecuse atît de mult timp de cînd nu mai ieșise cu nimeni, încît se temea să nu interpreteze greșit și să facă o mișcare nepotrivită.

- Ce ai de fapt în minte, domnișoară Townsend? Oare gîndul e la fel de revoltător ca expresia de pe fața

ta?

– Mai rău. Mă gîndeam să luăm mîncare de picnic și să ne ducem să ne uităm la bărci pe East River.

Arăta ca un copil care spusese o năzbîtie. Erau amîndoi acolo, îmbrăcați pentru o cină în oraș, el în costum închis, ea într-o rochie neagră de mătase, și propunea un picnic pe East River.

– Sună grozav. Ai unt de arahide?

– Bineînțeles că nu. Păru ofensată. Dar fac un paté excelent, domnule Hillyard. Și am și pîine proaspătă.

Părea foarte mîndră de ea însăși și Michael se arătă suficient de impresionat.

– Dumnezeu! Mă gîndeam mai degrabă la unt de arahide și jeleu, sau hot dog.

– Niciodată.

Cu un zîmbet, dispăru în bucătărie, unde în zece minute pregăti un picnic perfect. Un rest de *ratatouille*, paté-ul promis, o pîine, o bucată mare de brînză *Brie*, trei pere foarte coapte, niște struguri și o sticlă mică de vin.

– E de ajuns?

Părea îngrijorată și Michael rîse.

– Vorbești serios? N-am mai mîncat așa de bine de cînd aveam doisprezece ani. Trăiesc mai ales cu sandvișuri din resturi de friptură și cu ce-mi mai dă secretara mea, cînd nu sînt atent. Probabil mîncare pentru cîini, nu observ niciodată.

– Superb. E de mirare că nu mori de inaniție.

Nu era subnutrit, dar era categoric foarte slab.

– Sîntem gata?

Se uită prin cameră și luă un șal bej, delicat, în timp ce Michael ridică coșul pentru picnic. Apoi porniră. Merșeră pe jos cîteva străzi, pînă la rîu, găsiră o bancă și se așezară să privească bărcile. Era o noapte caldă și frumoasă, cu un cer plin de stele. Din cînd în cînd mai

trecea cîte o ambarcațiune cu pînze, ieșită la o plimbare nocturnă. Mike și Wendy nu erau singurii care aveau febră de primăvară.

– Asta e prima ta slujbă, Wendy?

Mike avea gura plină și părea mai tînăr decît arătase de un an încoace. Wendy dădu veselă din cap.

– Da. Și prima pentru care am trimis o cerere. Am fost foarte fericită că am primit-o. Imediat ce am absolvit *Parsons* am venit direct la voi.

– Drăguț. E și prima mea slujbă.

Murea de nerăbdare s-o întrebe cum i se părea mama lui, dar nu îndrăzni. N-ar fi fost cinstit. În plus, dacă fata avea cît de cît minte, o ura. Marion Hillyard era un monstru de șefă; chiar și Michael știa asta.

– Ar trebui să ai grijă cum te porți în postul ăsta, Michael, îl tachină ea, și rîseră amîndoi.

– Ce o să faci după asta? Te măriți și faci cîțiva copii?

– Nu știu. Poate. Dar chiar dacă o fac, n-o să fie prea curînd. Vreau întîi o carieră. Pot să fac copiii mai tîrziu, pe la treizeci de ani.

– Doamne, ce s-au mai schimbat lucrurile. Înainte, toate fetele mureau să se mărite.

– Unele fete încă mai sînt așa.

Ea îi zîmbi și mușcă dintr-o bucățică de brînză cu o felie de pară. Fusese o cină excelentă.

– Tu nu vrei să te însori?

Îl privi curioasă, iar el clătină din cap și își întoarse privirea către bărci.

– Niciodată?

El întoarse fața și clătină din nou din cap și ceva din privirea lui o implora. Nu era sigură dacă să pună sau nu întrebarea. Hotărî să întrebe.

– Să întreb de ce sau s-o las baltă?

– Poate că nu mai are importanță. Fug de asta 'de

un an. Ba am fugit și de tine, azi la prînz. Nu pot să fug la nesfîrșit. Făcu o pauză, își privi mîinile, apoi o privi din nou pe ea. Trebuia să mă însor acum un an și în drum spre locul unde trebuia să ne căsătorim, Ben Avery și... și logodnica mea, și eu... am avut un accident de mașină. „Șoferul” a murit și la fel și... Și ea.

Michael nu plînse, dar simțea că totul înlăuntrul lui era sfîșiat. Wendy îl privea cu ochi mari, îngroziți.

– O, Doamne, Michael, ce cumplit! Pare un coșmar.

– Așa a fost. Am fost în comă cîteva zile și cînd mi-am revenit ea se dusesese deja. M-am... m-am... Aproape că nu putea rosti cuvintele, dar trebuia. M-am dus la ea acasă cînd am ieșit din spital, peste două săptămîni, dar era deja gol. Cineva sunase la *Goodwill*, și tablourile ei fuseseră... fuseseră furate de niște infirmiere de la spital. Era pictoriță...

Rămaseră tăcuți un moment lung, apoi el vorbi din nou, ca și cînd ar fi vrut să-și clarifice lucrurile pentru sine:

– Nu mai rămăsese nimic. Și nici din mine.

Cînd își ridică privirea, văzu lacrimi pe fața lui Wendy.

– Îmi pare atît de rău, Michael!

El dădu din cap și, pentru prima oară după un an, plînse și el. Lacrimile îi curgeau liniștite pe obraji și o îmbrățișă.

Capitolul 14

– Mike, ce părere ai despre femeia care conduce biroul din Kansas City...

Se uită la el, întins pe șezlongul din grădina ei. N-o asculta.

– Mike.

El se uita la ziarul de duminică. Erau îmbrăcați în costume de baie, sub soarele torid al New York-ului. Wendy știa că nu era de fapt atent nici la ziar.

– Mike.

– Hm? Ce?

– Te întrebam de femeia din biroul de la Kansas City. Dar deja n-o mai asculta. Îi privi iritată. Mai vrei un *Bloody Mary*?

– Hm? Mda. Cred că mă duc la birou peste puțin

timp.

Privi dincolo de ea, într-un punct de deasupra umărului ei stîng.

– Minunat.

– Ce vrea să însemne asta?

Acum se uita la ea, dar nu era prea sigur ce însemna expresia feței ei. Dacă s-ar fi străduit puțin mai mult ar fi înțeles pe loc. Dar nu se străduia niciodată.

– Nimic.

– Uite ce e, Centrul medical din San Francisco o să-mi ceară să muncesc ca un rob în următorii doi ani. E una din cele mai mari lucrări din țară.

– Și, dacă n-ar fi asta, ar fi altceva. N-ai nevoie de un pretext. E-n regulă.

– Atunci nu vorbi ca și cum aș semna o foaie de pontaj aici.

Împinse ziarul cu piciorul și o privi, tocmai cînd ea începea să fiarbă.

– Foaie de pontaj? Ai ajuns aici la unsprezece și jumătate aseară. Trebuia să cinăm cu familia Thompson și nu m-ai sunat pînă la zece fără un sfert, Mike. Ar fi trebuit să mă duc cu ei.

– Atunci de ce nu te-ai dus? Nu trebuie să stai în casă așteptîndu-mă pe mine.

– Nu, dar întîmplarea face să fiu îndrăgostită de tine, așa că o fac oricum. Dar tu nici măcar nu încerci să fii politicos. Ce dracu' ai? Te temi să fii altundeva decît la biroul tău, ți-e teamă să nu pună cineva gheara pe tine? Ți-e teamă să nu te îndrăgostești și tu de mine? Ar fi chiar așa de îngrozitor?

– Nu fi caraghioasă. Știi și tu care mi-e programul de lucru. Tu ar trebui să știi mai bine ca oricine.

– Știu. Și tocmai de aceea știu că jumătate din orele pe care le muncești nu sînt justificate. Te folosești de munca ta ca să te ascunzi, ca de un mod de viață. O

folosești ca să mă eviți pe mine! Și pe tine însuți.

Și pe Nancy. Dar asta n-o mai spuse.

– E ridicol.

Se ridică și începu să se plimbe prin grădina mică, dar bine întreținută, simțind căldura cărămizilor sub tălpi. Era septembrie, dar la New York era încă vară. După primele săptămâni fericite ale relației lor, el și Wendy petrecuseră o vară cu susul în jos. El lucrase în cea mai mare parte a timpului, dar reușiseră să plece într-un weekend în Long Island.

– În plus, ce dracu' aștepti de la mine? Credeam că am lămurit asta de la bun început. Ți-am spus că nu vreau să...

– Mi-ai spus că nu vrei să te implici prea tare. Că ți-e teamă să nu suferi. Că nu ești sigur că o să vrei vreodată să te însori. Nu mi-ai spus niciodată că ți-e frică să trăiești, pentru numele lui Dumnezeu, că ți-e frică să ții la cineva, că te temi să fii o ființă umană. Michael, petreci mai mult timp cu dictafonul decât cu mine. Și probabil te și porți mai bine cu el.

– Ei și?

Wendy simți un fior pe piele când îi privi față. Chiar nu-i păsa. Era nebună că stătea cu el. Dar era ceva în el, o frumusețe, o forță, o sălbăticie, o durere, care o atrăgeau ca un magnet. Și, mai mult decât atât, simțea cât de mare îi era durerea, nevoia de cineva. Voia să îi întindă o mână, să-i arate că e iubit. Dar lui nu-i păsa. Ea nu era Nancy. Și o știau amândoi.

Wendy se ridică în tăcere și intră în living-room, ca el să nu-i vadă lacrimile din ochi. În bucătărie își pregăti încă un *Bloody Mary*, și rămase acolo o clipă, cu ochii închiși, tremurând, dorindu-și să întindă mâna către el și să descopere că e acolo. Dar începea să creadă că n-o să fie niciodată „acolo” pentru ea. Nu voia să fie „acolo” pentru nimeni.

Goli paharul cu înghițituri lungi și-l puse jos. Simți mâinile lui atingându-i ușor pielea bronzată. Își petrecea fiecare weekend în grădină, singură, bronzându-se. Nu spuse nimic, îl lăsă să stea acolo, în spatele ei. Simțea căldura trupului lui, și-l dorea cu disperare, dar se săturase ca el să știe asta. Era timpul să-i facă viața ceva mai puțin simplă.

– Te vreau, Wendy.

Tot trupul o dorea de dorință, dar nu se lăsă. Rămase cu spatele la el, urînd blîndețea mâinilor lui care-i mîngîiau spatele.

– După cum spuneai mai devreme, „Ei și”?

– Știi că nu pot să fac față la asemenea presiuni.

Vocea lui era la fel de moale și de caldă ca pielea ei.

– Nu e vorba de presiune, Michael. E dragoste. Trist e că tu nu cunoști diferența. Și cu ea era la fel?

Simți cum mâinile i se opresc și se crispează. Dar nu se putea abține. Voia să-l rănească.

– Și pe ea te temei s-o iubești? Ți-e mai ușor acum, că e moartă? Acum nu trebuie să mai iubești pe nimeni și poți să-ți petreci restul vieții ascunzîndu-te în spatele tragediei care ți s-a întîmplat. Asta simplifică mult lucrurile, nu?

Se întoarse încet cu fața la el și văzu ura care-i fierbea în privire.

– Cum poți să spui așa ceva? Cum îndrăznești?

Pentru o clipă semănă cu mama lui, aproape la fel de dur, aproape la fel de rece. Dar nu la fel. Nimeni n-o putea egala pe Marion.

– Cum îndrăznești să răstălmăcești lucrurile pe care ți le-am spus?

– Nu le răstălmăcesc, întreb. Dacă greșesc, îmi pare rău. Dar încep să mă întreb dacă într-adevăr greșesc.

Se rezemă de bufetul din bucătărie, privindu-l fix, apoi el o apucă de umeri și o trase către el.

– Michael...

Zece minute mai târziu, întinși, trăgându-și răsuflarea, Wendy asculta ticăitul ceasului din bucătărie. Michael nu spunea nimic. Privea doar pe fereastră, în grădină, părînd straniu de trist.

– Te simți bine?

El ar fi trebuit s-o întrebe pe ea, dar îl întreba ea pe el. Toată povestea era o nebunie, și ea știa asta, dar nu se putea opri. Uneori se întreba ce o să se întîmple cînd totul avea să se termine. Poate o să-l pună pe Ben Avery s-o concedieze. Aproape că se aștepta la asta.

– Michael?

– Hm? Mda. Îmi... îmi pare rău, Wendy. Uneori sînt un timpit incomparabil.

Avea lacrimi în ochi.

– Hm, nu pot să te contrazic pe tema asta. Își ridică privirea către el, cu un zîmbet trist, apoi îl sărută pe bărbie. Dar se pare că te iubesc oricum.

– Ai putea avea mult mai mult, știi. Pentru prima oară, de luni de zile, privi către ea și păru s-o vadă cu adevărat. Uneori mă urăsc pe mine însumi pentru ce-ți fac. Numai că...

Nu putu continua și ea îi puse un deget pe buze.

– Știu.

El dădu din cap fără o vorbă și se ridică, lăsînd-o să se uite după el din ușa bucătăriei.

– Michael?

– Da?

Fața lui avea o expresie mai blîndă decît avusese cu o jumătate de oră în urmă. Făcuse totuși ceva pentru el.

– Tot îți mai e dor de ea tot timpul?

El așteptă o clipă, apoi dădu din cap, cu durere în ochi. Fără să mai spună nimic, se duse în dormitor să se îmbrace. Wendy se ridică încet. Se așeză pe unul din scaunele din bucătărie, gîndindu-se la ce văzuse în

privirea lui. Când el se întoarse, câteva minute mai târziu, o găsi tot acolo, pierdută în gânduri. Wendy își ridică privirea, surprinsă, apoi regreful i se oglindi în ochi, văzîndu-l îmbrăcat în blugi și cu o cămașă albă, deschisă la gît. Într-o mîină avea servieta, în cealaltă un pulover. Servieta îi spunea că se ducea la birou, cu toate că era duminică, iar puloverul îi spunea că avea să rămînă pînă târziu. Nici unul din aceste lucruri nu-i făcea plăcere.

– Ne vedem mai târziu?

Se urî pentru întrebare. Cerea... implora. Lua-l-ar dracu'. Și mai grav încă, el clătină din cap.

– Probabil că o să lucrez pînă la două sau trei, apoi o să mă duc acasă. Oricum trebuie să mă îmbrac de dimineață acolo.

Scurtul răstimp de blîndețe trecuse. Era din nou Michael, care fugea de ea. Deja îl pierduse în cele zece sau cincisprezece minute de cînd făcuseră dragoste. Situația era fără speranță, dar nu voia să renunțe. Felul acela de refuz o făcea să vrea să încerce din nou, să dea mai mult.

– Atunci ne vedem la birou mîine.

Încercă să nu pară disperată, chiar să zîmbească, în timp ce-l conducea pînă la ușă, dar se bucură cînd el o părăsi în grabă, cu un sărut vag pe frunte și fără să se uite înapoi, pentru că atunci cînd închise ușa plîngea deja. Michael Hillyard era o cauză pierdută.

Capitolul 15

Peisajul defila pe lângă ei. El apăsa pînă la podea pe accelerația *Porsche*-ului negru. Era un sentiment delicios, aproape ca zborul, și nu mai era nimeni altcineva pe șosea. Plecau la plimbare cu mașina aproape în fiecare duminică acum. Peter o lua de acasă pe la unsprezece și porneau spre sud, mergînd cît de departe aveau chef. Uneori se opreau undeva pentru prînz, apoi se plimbau mîna-n mîna, rîzînd fiecare de poveștile celuilalt, și în cele din urmă porneau înapoi către casă. Era un ritual pe care începuse să-l iubească. Și, într-un fel straniu, începuse să-l iubească și pe el. Peter devenise special pentru ea. El îi dăduse înapoi toate visurile, și chiar unele noi.

Acum se opriseră lângă Santa Cruz, la un mic restaurant de țară, decorat ca un han franțuzesc. Mîncă-

seră *quiche* și salată și băuseră un vin alb foarte sec. Nancy începuse să se deprindă cu asemenea mese. Erau foarte departe de târgurile de țară din New England și de mărgelile albastre. Peter Gregson era un bărbat extrem de sofisticat. Era unul din lucrurile care-i plăceau lui Nancy la el. Se simțea minunat de mondenă, chiar și cu pălăriile caraghioase și cu bandajele ei. Dar acum i se putea vedea o parte mai mare din față. Toată partea de jos a feței fusese terminată. Numai zona din jurul ochilor era încă plină de leucoplaște și ochelarii întunecați acopereau cea mai mare parte. Și fruntea îi era acoperită în mare măsură. Dar, din ceea ce se putea vedea, era un miracol, o treabă excepțională. Chiar și Nancy era conștientă de asta și nemaștiind cum începea să arate, căpătase un aer de mare încredere în sine. Acum își purta pălăriile înclinate într-un unghi mai îndrăzneț, își cumpăra haine mai șocante, cu tăieturi mai sofisticate, cum nu purtase înainte. Slăbise câteva kilograme și arăta înaltă și suplă, ca o felină din junglă. Se juca și cu noua ei voce. Îi plăcea ce devenea.

– Știi, Peter, m-am gândit să-mi schimb numele.

O spuse cu un zîmbet sfios, când erau aproape de sfîrșitul mesei. Păruse mai puțin stupid când discutase cu Faye. Acum îi părea rău că deschisese discuția. Dar Peter o liniști imediat.

– Nu mă surprinde. Ești o femeie cu totul nouă, Nancy. De ce nu și un nume nou? Ai ceva anume în minte?

O privi cu afecțiune, aprinzîndu-și o țigară de foi. Lui Nancy începuse să-i placă aroma lor, mai ales după o masă bună. Peter îi arăta toate lucrurile bune din viață. Era un fel minunat de a te maturiza.

– Deci, cine e noua mea prietenă? Cum o cheamă?

– Nu sînt sigură încă, dar m-am gândit la Marie Adamson. Cum ți se pare?

El se gîndi o clipă, apoi dădu din cap.

– Nu-i rău... de fapt, îmi place. Îmi place foarte mult. Cum ai ajuns la el?

– Numele de fată al mamei mele și călugărița mea preferată.

– Măi, ce combinație exotică!

Amîndoi rîseră, iar Nancy se lăsă pe spate cu un zîmbet încîntat. Marie Adamson. Îi plăcea foarte tare.

– Cînd te gîndești să ți-l schimbi?

O privi prin norul de fum albăstrui.

– Nu știu. Nu m-am hotărît.

– De ce nu începi să-l folosești imediat? Să vezi cum îți place. Știi, ai putea să-l folosești pentru lucrările tale.

Peter părea încîntat de idee. Era întotdeauna încîntat cînd vorbea cu ea de munca ei sau de a lui. Și, spre uimirea ei, îi vedea munca în aceeași lumină ca pe a lui, de parcă ar fi fost la fel de importante. Ajunsese să-i respecte foarte mult talentul.

– Serios, Nancy, de ce nu?

– Ce? Să semnez Marie Adamson pe fotografiile pe care ți le dau ție?

Părea s-o amuze cît de în serios o lua el. El și Faye erau singurii care-i vedeau lucrările.

– Ai putea să-ți lărgesci puțin orizontul.

Acesta nu era un subiect nou pentru ei și Nancy ridică o mîină, clătinînd din cap cu un zîmbet ferm.

– Nu începe din nou.

– Am de gînd să continui pînă cînd o să devii rezonabilă în privința asta, Nancy. Nu poți ține lumina sub obroc pentru totdeauna. Ești un artist, Nancy, fie că lucrezi cu culori sau cu film. E o crimă să-ți ascunzi munca cum ai făcut pînă acum. Trebuie să expui.

– Nu. Mai luă o înghițitură de vin și admiră privilegiștea. Am expus tot ce aveam de expus.

– Minunat Te-am refăcut ca să te poți ascunde tot restul vieții, fotografiindu-mă pe mine.

– E chiar așa groaznic?

– Pentru mine nu. Îi zîmbi, luînd-o de mînă. Dar pentru tine, da. Ai atît de mult talent, nu fi zgîrcită cu el. Nu-ți face asta ție însăși. De ce să nu expui sub numele de Marie Adamson? E destul de anonim. Dacă nu-ți place expoziția sau ceea ce-ți va aduce, ștergi numele Marie Adamson și te întorci la fotografiile cu mine. Dar măcar încearcă. Chiar și Garbo a fost un succes înainte de a deveni o pustnică. Măcar oferă-ți o șansă.

În vocea lui era o notă de implorare care o atinse în adîncul sufletului și avea dreptate în privința anonimatului noului ei nume. Poate că avea dreptate în general. Dar i se părea că discutaseră asta de o mie de ori. O îngheța gîndul de a fi din nou artist profesionist. O făcea să se simtă vulnerabilă. O făcea să... să se gîndească la Michael.

– O să mă gîndesc la asta.

Era cel mai pozitiv răspuns pe care-l primise de la ea în legătură cu subiectul, așa că era mulțumit.

– Te rog s-o faci... Marie.

O privi cu un zîmbet larg și ea chicotî.

– E ciudat să ai un nume nou.

– De ce? Ai o față nouă. Și asta ți se pare ciudat?

– Nu tocmai. Nu mi se mai pare. Mulțumită lui Faye și ție. M-am obișnuit cu ea.

Majoritatea femeilor și-ar fi dat o mînă să se poată obișnui cu o față ca aceea, și ea știa asta.

– Să încep să-ți spun Marie?

Peter glumea doar, dar văzu o lumină nouă în ochii ei. Erau jucăuși, minunați și vii.

– De fapt... da. O să-l încerc, să văd cum îmi vine.

– Perfect, Marie. Dacă greșesc, calcă-mă pe picior.

– Nici o problemă. O să te pocnesc cu aparatul de fotografiat.

El făcu semn să i se aducă nota și schimbă un

zîmbet lung și tandru. După-amiază se plimbară prin orășelul mic de coastă, uitîndu-se prin magazine, intrînd pe alei înguste, vizitînd galeriile cînd vedeau ceva interesant. Și peste tot, Fred îi urmărea, la fel de obișnuit cu ritualul de duminică. Întotdeauna îi aștepta în mașină cît luau masa, iar apoi îi însoțea la plimbare.

– Obosită?

Peter o privi atent, după o oră de plimbare. Deși își recăpăta treptat forțele, Peter, mai mult ca oricine, era conștient de cît de ușor obosea. În cele șaptesprezece luni de la accident avusese paisprezece operații. Avea să mai treacă un an pînă să se simtă din nou ea însăși, deși cine n-o cunoștea foarte bine nu i-ar fi bănuțit oboseala. Părea întotdeauna atît de plină de viață, dar o plimbare de o oră cerea totuși un efort.

– Ne întoarcem?

– Oricît de rău mi-ar părea să recunosc, da.

Dădu tristă din cap, și el o apucă de mîină.

– Peste un an, Marie, o să mă întreci în orice cursă.

Ea rîse, atît de idee, cît și de ușurința cu care el îi folosea noul nume.

– Accept asta ca pe o provocare.

– Mă tem că o să cîștigi. Ai de partea ta un mare avantaj.

– Care?

– Tinerețea.

– Și tu la fel.

O spuse cu sinceritate, dar el rîse, clătinînd din capul frumos.

– Fie să mă vezi întotdeauna cu ochi atît de îngăduitori, draga mea.

Dar cînd întoarse capul, Nancy văzu o umbră de tristețe în ochii lui. Fu doar o fracțiune de secundă, dar ea știa. Nu se putea nega diferența de vîrstă dintre ei doi. Indiferent cît de multă plăcere le făcea să fie

împreună, cît de apropiați puteau deveni, nu se putea nega diferența de douăzeci și patru de ani. Dar ea descoperise că n-o deranja; îi plăcea. I-o mai spusese și înainte, și uneori el chiar o credea; conta în ce poziție era. Dar nu recunoștea niciodată cît de tare îl deranja. Ea era prima fată care-l făcuse să-și dorească să fie din nou tînăr, să poată scăpa de un deceniu, chiar de două, ani pe care-i iubise, dar care acum i se păreau o povară în fața tinereții ei.

– Nancy...

Îi uită brusc noul nume, privind-o cu multă seriozitate, cu o întrebare în ochi.

– Da?

– Încă... încă îți mai e dor de el?

În ochii lui Peter era atîta tristețe cînd puse întrebarea, încît ea își dori să-l îmbrățișeze și să-i spună că totul e în regulă. Dar nici pe el nu-l putea minți. Fu surprinsă să constate că întrebarea îi aduse lacrimi în ochi. Ridică din umeri, apoi dădu din cap.

– Uneori. Nu întotdeauna.

Era un răspuns cinstit.

– Încă-l mai iubești?

Îl privi adînc în ochi înainte de a-i răspunde.

– Nu știu. Mi-l amintesc așa cum era, pe noi doi așa cum eram, dar nimic din toate astea nu mai e real. Eu nu mai sînt aceeași și nici el nu mai poate fi. Accidentul trebuie să-l fi marcat și pe el. Poate că dacă ne-am vedea din nou am constata că nu mai avem nimic comun. Dar așa, e greu de spus. Nu-ți mai rămîn decît visurile din trecut. Uneori îmi doresc să-l văd, doar ca să pot scăpa de asta. Dar am... am ajuns să înțeleg că n-o să-l mai văd niciodată. O spuse cu greutate, dar cu hotărîre. Așa că trebuie să uit și de visuri.

– Asta nu e așa de ușor de făcut.

Și în ochii lui era durere cînd o spuse. Deodată, ea

se întrebă dacă și el trecuse prin așa ceva. Poate de aceea înțelegea prin ce trecea ea.

– Peter, cum se face că nu te-ai căsătorit niciodată? Sau n-ar trebui să te întreb?

– Nu, poți să mă întrebi. Dintr-o mulțime de motive raționale, cred. Sînt prea egoist. Am fost prea ocupat. Munca mea mi-a ocupat toată viața. Toate astea la un loc. Și, în plus, mă mișc prea repede, nu sînt genul care să se așeze.

– Nu știu de ce, dar nu cred asta.

Îl privi atent și el zîmbi.

– Nici eu. Dar în fiecare din aceste motive e și puțin adevăr. Făcu o pauză lungă, apoi oftă: Mai sînt și alte motive. Am fost îndrăgostit de cineva timp de doisprezece ani. Cînd ne-am cunoscut, era pacienta mea, și eram foarte prins de ea, dar am evitat să mă implic. N-a știut niciodată ce simțeam, pînă... pînă mult mai tîrziu. Păream meniți să ne tot întîlnim. La fiecare petrecere, la fiecare dineu, la fiecare eveniment social sau profesional. Și soțul ei era doctor. Știi, era măritată. Am rezistat tentației timp de un an. Apoi n-am mai putut. Ne-am îndrăgostit unul de celălalt și a fost minunat. Am vorbit despre căsătorie, am vrut să fugim împreună, să avem un copil. Dar n-am făcut nimic. Am continuat așa, pur și simplu, timp de doisprezece ani. Nu pot înțelege cum am putut s-o facem atîta vreme, dar probabil că așa se întîmplă lucrurile. Mergi înainte și într-o zi te trezești că au trecut zece ani, sau unsprezece, sau doisprezece. Tot găseam motive ca să nu se căsătorim, ca ea să nu divorțeze, din cauza soțului ei, din cauza carierei mele, din cauza familiei ei. Întotdeauna existau motive. Poate că de fapt preferam să fie așa, nu știu.

Nu recunoscuse niciodată asta și Nancy îl privi atentă. Se uita spre orizont și părea la mii de kilometri depărtare, chiar în timp ce vorbea cu ea.

– De ce ați încetat să vă mai vedeți?

Sau... poate că nu încetaseră. Când își dădu seama de asta, roși. Poate că era indiscretă. Poate că erau multe lucruri din viața lui Peter pe care nu le știa și pe care nu avea dreptul să le știe. Nu se gândise la asta niciodată înainte.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te întreb.

– Nu fi caraghioasă. Ochii și gândurile lui se întoarseră din nou la ea, cu obișnuita-i blîndețe. Nu, a murit. Acum patru ani, de cancer. Am fost alături de ea mai tot timpul, mai puțin în ultima zi. Cred... Cred că Richard a știut în cele din urmă. Nu mai conta. O pierduserăm amîndoi și cred că era recunoscător că nu-l părăsise înainte. Am jelit-o amîndoi. Era o femeie incredibilă. Era... era foarte asemănătoare cu tine.

În ochi avea lacrimi cînd o privi și Nancy simți că se umezesc și ai ei. Fără să se gîndească, întinse mîna și-i șterse lacrimile de pe obraji, apoi, fără să-și ia mîna de pe obrazul lui, se apropie de el și-l sărută, blînd, pe buze. Rămaseră așa o clipă lungă și tăcută, foarte aproape, cu ochii închiși, apoi simți brațele lui Peter cuprinzînd-o și se simți mai împăcată decît se simțise de peste un an. Se simțea în siguranță. O ținu așa multă vreme.

– Știi că te iubesc?

Peter se dădu un pas înapoi și o privi zîmbind, cu un zîmbet pe care nu i-l mai văzuse niciodată. O făcea să se simtă în același timp fericită și tristă, pentru că nu era sigură că putea să-i dea tot ce-i dăruia el. Îl iubea, dar nu... nu cum îi spuneau ochii lui că o iubește el.

– Și eu te iubesc, Peter. În felul meu.

– Pentru moment, ajunge și atît.

Și Livia îi spusese asta la început. Era uneori înspăimîntător cît de mult semănau una cu alta.

– Știi, Faye m-a ajutat mult cînd a murit ea. De asta m-am gîndit că o să te ajute și pe tine.

Îl mai ajutase și în alte feluri, dar asta nu conta, nu acum.

– Ai avut dreptate. A fost minunată. Amîndoi ați fost. Îl luă de mîină și porniră pe plajă. Peter... eu... nu știu cum să spun asta, dar nu vreau să te rănesc. Te iubesc, dar încă îmi mai „împachetez” trecutul. Bucată cu bucată, ciob cu ciob. Nu sînt sigură de mine încă.

– Nu mă grăbesc. Sînt un bărbat foarte răbdător. Nu-ți face griji.

Iar felul în care spuse asta o făcu să se simtă fericită și liniștită. Se întrebă dacă nu cumva îl iubea mai mult decît își dădea seama. Plimbîndu-se cu el, îi veni o idee. O speria și o încînta, dar știa că vrea să realizeze ce-i trecuse prin minte. El surprinse scînteia din ochii ei cînd îl privi.

– Ce ascunzi în mîneacă?

– Nu contează.

– O, Doamne. Acum ce mai e?

Cu mai multe săptămîni în urmă, îi telefonase într-o dimineață, în zori, să-i spună că trebuie neapărat să se trezească și să vadă un răsărit uluitor.

– Nancy... nu, Marie. De acum încolo, e Marie și numai Marie. Dar spune-mi, Marie e la fel de revoltătoare ca Nancy?

– Mai. Are tot felul de idei noi.

– O, nu, cruță-mă.

Dar nu arăta ca și cum ar fi vrut să fie cruțat. Absolut deloc.

– O sugestie, poate? Măcar una mică?

Dar ea clătină din cap și rîse. Fred sări la ea în poală și Peter porni motorul.

– Păi, și eu am o idee pentru tine. O să termin cu operațiile la fața ta pînă la sfîrșitul anului. Ce-ar fi să începem anul cu o expoziție de fotografii ale lui Marie Adamson? Ești de acord cu asta?

– S-ar putea.

De fapt, începea să-i placă ideea și ceva ce se întâmplase în după-amiaza aceea o făcuse să se simtă din nou plină de curaj. Poate pentru că-i spusese ce simțea în legătură cu Michael, poate pentru că aflase despre femeia pe care o iubise el.

– O să mă gândesc la expoziție.

– Nu. Promite-mi. De fapt...

Scoase cheia din contact, o băgă sub scaun și se întoarse să-i zîmbească.

– Nu te duc acasă pînă nu ești de acord cu o expoziție și sper că ești prea doamnă ca să te lupți cu mine pentru cheie.

– Bine. Ai câștigat. Îi zbîrli blana lui Fred și rîse. Cedează. Fac expoziția.

– Așa ușor?

Era uluit.

– Așa ușor. Dar cum propui să expun?

– Mă ocup eu de asta. Promiți?

– Da, domnule, promit.

Avea încredere în el în privința muncii ei, la fel cum avusese în privința feței și a vieții ei.

– Draga mea, n-o să regret.

Îi prinse fața în palme cu blîndețe, o sărută și porni din nou motorul. Fusese o zi minunată.

Porniră încet de-a lungul coastei și la ora șase Peter opri mașina în fața casei ei, cu regret. Îi părea rău că se terminase ziua. Dar voia ca Marie să se odihnească.

– În regulă, tinăra doamnă. Somn ușor. Vreau să te văd mâine la mine în cabinet, strălucitoare.

A doua zi îi mai scotea din bandaje și pentru următoarele două luni mai erau planificate două operații. Dar pînă în decembrie se termina cu toate acestea și în ianuarie avea să fie „dezvăluită”.

– Vrei să urci?

Nu era sigură că voia ca el să accepte și fu oarecum ușurată cînd o refuză.

– O să cinăm împreună, cîndva, săptămîna asta. Pînă atunci o să-ți pot dau niște vești despre expoziție.

– N-o să fiu dezamăgită dacă nu-mi dai.

El îi zîmbi și ea îl scoase pe Fred din mașină. Îi făcu semn cu mîna cînd intră în bloc. Dar se gîndea deja la altceva. Era gîndul care-i venise pe plajă, iar acum știa că era un lucru pe care trebuia să-l facă. Voia să-l facă. Se duse drept la debara, fără să-și scoată haina de pe ea, și căută printre haine pînă găsi ce voia. Scoase ce găsisese, și-l privi multă vreme înainte de a-l desfăce. Era plin de praf și îi era aproape teamă să-l deschidă, dar trebuia. Încet, trase fermoarul și la picioarele ei se desfăcu un portofoliu de pictor, dezvăluind schițe, cîteva tablouri și o lucrare neterminată. Dar primul în teanc se afla lucrul pe care-l căuta. Se așeză pe podea și-l privi gînditoare. Dorise să i-l dăruiască lui Michael la nuntă, cu un an și jumătate în urmă. Peisajul cu băiețelul ascuns în copac. Rămase acolo, ținîndu-l în brațe, și lacrimile începură să-i curgă încet pe obraji. Îi trebuiseră optsprezece luni ca să-l poată privi din nou. Dar acum reușise și avea să-l termine. Pentru Peter.

Capitolul 16

Era o zi răcoroasă și proaspătă când Marie își trase mai pe frunte borul pălăriei albe, își ridică gulerul hainei roșii de lână și merse pe jos cele câteva blocuri care o despărțeau de cabinetul lui Faye Allison. Fred era alături de ea, ca întotdeauna, iar zgarda și lesa lui erau de exact aceeași culoare ca haina ei. Marie îi zîmbi cățelului. Avea o bună dispoziție pe care nici chiar ceața nu i-o putea strica. Urcă în fugă cele două trepte pînă-n cabinetul lui Faye și intră.

– Hello! Am venit!

Vocea ei cînta în casa caldă și confortabilă și peste o clipă se auzi și răspunsul de la etaj. Marie își scoase haina. Purta o rochie albă, simplă, de lână, cu un ac de aur pe care i-l dăruise Peter cu câteva luni în urmă. Aproape fără să-și dea seama se uită în oglindă și-și

așeză pălăria într-un unghi mai îndrăzneț, apoi zîmbi imaginii pe care o vedea. În sfîrșit, ochelarii dispăruseră și-și putea vedea ochii cînd se uita în oglindă. Nu mai rămăseseră decît cîteva benzi de leucoplast, sus, pe frunte. Iar în cîteva săptămîni aveau să dispară și ele. Gata. Totul se terminase.

– Ești încîntată de ce vezi, Nancy?

O observă pe Faye stînd în spatele ei, cu un zîmbet afectuos pe față, și-i zîmbi.

– Da, cred că da. M-am și obișnuit cu mine însămi acum. Dar tu nu!

Avea o expresie șmecheră în ochi cînd se întoarse și-i zîmbi prietenei sale.

– Ce vrei să spui?

– Îmi tot spui Nancy. Acum sînt Marie, nu îți aduci aminte? E oficial.

– Îmi pare rău. Faye clătină din cap și o conduse în camera unde stăteau întotdeauna de vorbă. Uit mereu.

– Așa e. Dar Marie nu părea supărată. Cred că e greu să renunți la obiceiurile vechi. Se adumbri cînd rosti aceasta și Faye așteptă să audă și restul. M-am gîndit mult la asta în ultima vreme. Dar cred că în cele din urmă m-am vindecat de el.

O spuse liniștită, privind în flăcările din cămin.

– De Michael?

Marie dădu din cap și apoi își ridică privirea, cu o expresie serioasă pe față.

– Ce te face să crezi că te-ai vindecat de el?

– Cred că m-am hotărît să mă vindec. Nu prea am de ales. Fapt e, Faye, că au trecut aproape doi ani de la accident. Nouăsprezece luni, ca să fim exacti. Nu m-a găsit. Nici mamei lui nu i-am spus să se ducă dracului, pentru că trebuia să fie alături de mine, indiferent ce s-ar fi întîmplat. În schimb, s-a lăsat dus de val. Acum ochii ei îi găsiră pe ai lui Faye și se ancoră de ei. A

renunțat la mine. Acum trebuie să renunț și eu la el.

– Nu e ușor. Ai așteptat mult de la el, multă vreme.

– Prea multă vreme. Iar el m-a dezamăgit.

– Și cum te face asta să te simți?

– Bine, cred. Sînt furioasă pe el, nu pe mine.

– Nu mai ești supărată pe tine însăși pentru tîrgul pe care l-ai făcut cu mama lui?

Faye atingea o zonă sensibilă și știa asta, dar trebuia.

– Nu aveam de ales.

Vocea lui Marie era rece și dură.

– Dar nu-ți reproșezi?

– De ce aș face-o? Crezi că Michael își reproșează că m-a abandonat? Că nu s-a ostenit să vină la mine, după accident? Crezi că asta-i tulbură somnul?

– Dar ție, Nancy? Asta mă interesează.

– Marie, fir-ar să fie. Și nu, nu mi-l răpește. Am decis să renunț la visuri. Am trăit prea mult timp cu nonsensul ăsta.

Suna convingător, dar Faye nu era sigură de ce simțea.

– Și acum?

Ce avea să ia locul lui Michael? Sau cine? Peter?

– Acum o să lucrez. Întîi îmi iau o vacanță în sud-vest, de Crăciun. Sînt acolo niște zone frumoase pe care vreau să le fotografiez. Mi-am făcut deja planurile. Arizona, New Mexico. Aș putea chiar să zbor în Mexic pentru cîteva zile.

Părea încîntată de ceea ce spunea, dar pe fața ei mai era încă o expresie dură, care ascundea o tristețe. Mai pierduse ceva. Își permisese în cele din urmă să-l piardă pe Michael. Îi trebuise multă vreme.

– O să lipsesc vreo trei săptămîni. Asta ar trebui să rezolve destul de bine problema sărbătorilor.

– Și apoi?

– Muncă, muncă și muncă. Asta-i tot ce mă interesează acum. Peter mi-a aranjat expoziția. O să fie în ianuarie. Și ai face bine să fii acolo!

Faye zîmbi.

– Doar nu crezi c-o s-o pierd?

– Sper că nu. Am ales niște lucrări pe care le iubesc foarte mult. Pe cele mai multe nu le-ai văzut, și nici Peter. Sper să-i placă și lui.

– Or să-i placă. Îi place tot ce faci. Ceea ce îmi amintește de altceva, Nan... pardon, Marie. Ce faci cu Peter? Ce simți pentru el?

Marie oftă și privi din nou în foc.

– Simt foarte multe lucruri diferite pentru Peter.

– Îl iubești?

– Într-un fel.

– Ar putea vreodată să-l înlocuiască pe Michael în viața ta?

– Poate. Tot încerc să-l las să-i ia locul lui Michael, dar ceva mă oprește. Nu sînt pregătită. Nu știu, Faye... mă simt vinovată pentru că nu-i ofer mai mult. El face atît de mult pentru mine! Și... știu ce mult mă iubește.

– E un bărbat cu foarte multă răbdare.

– Poate prea multă. Mă tem să nu-l rănesc. Privi în ochii lui Faye, cu o expresie tulburată. Țin foarte mult la el.

– Atunci va trebui să vezi ce se întîmplă. Poate o să te simți mai liberă acum, cînd te-ai hotărît să-l scoți pe Michael din viața ta.

Faye văzu cum mușchii gîtului i se încordează cînd auzi cuvintele.

– Marie? Nu renunți la oameni, nu-i așa? Nu renunți la iubire?

– Nu. De ce aș face-o?

Dar răspunsul era prea cald și prea decis.

– N-ar trebui. Michael te-a dezamăgit. Dar el e un singur bărbat, nu toți bărbații. Nu uita asta. Există

cineva pentru tine, poate Peter, poate altcineva. Dar există cineva. Ești o fată frumoasă și n-ai nici măcar douăzeci și cinci de ani. Ai o viață înaintea ta.

– Asta-mi spune și Peter.

Dar nu arăta ca și cum ar fi crezut. Apoi își ridică privirea la Faye, cu un zîmbet mic și speriat, care ascundea și teamă, și durere.

– Am mai luat o hotărîre.

– Care?

– Despre noi două. Cred că am terminat, Faye. Am spus tot ce aveam de spus. Sînt gata să ies în lume, să muncesc și să mă iau la luptă cu viața.

– De ce să nu te bucuri de ea?

Era ceva în legătură cu fata care încă o mai îngrijora. Renunțase la ceva. Era ceva în care nu mai credea. Fusese trădată, și într-un fel făcuse o alegere. Era gata să lupte pentru munca ei, dar nu și pentru ea însăși.

– Ai un dar minunat, Marie. Darul frumuseții. Nu-l ascunde în spatele unui aparat de fotografiat.

Dar Marie o privea cu ochi ca de piatră.

– N-a fost un dar, Faye. Am plătit pentru el cu tot ce aveam.

Își urară Crăciun fericit la despărțire, dar în vorbele lor era un ecou al goliciunii, un vid care o speria pe Faye, în timp ce Marie Adamson își trăgea pe cap pălăria și ieșea cu o fluturare voioasă de mîină către prietena ei de doi ani. Era ca și cum și-ar fi luat adio de la cei doi ani și ar fi intrat într-o viață nouă, lăsînd în urmă tot ce iubise cîndva.

Capitolul 17

Cînd Marie ieși din biroul lui Faye, se urcă într-un taxi și se îndreptă către Union Square. Făcuse deja o rezervare; tot ce mai avea de făcut acum era să se oprească să-și plătească biletul. Era prima călătorie pe care o făcea de ani de zile, prima de la weekend-ul pe care-l petrecuse în Bermude. Acela fusese de Paști și... se strădui să-și scoată gîndul din minte, în timp ce taxiul cobora Post Street. Fred stătea la ea în poală, privind mașinile care treceau pe lîngă ei, și se întorcea din cînd în cînd să se uite la stăpîna sa. Simțea că era ceva diferit; avea o electricitate pe care și cățelul o putea simți. Își scoase o țigară din poșetă și o aprinse.

– Aici, doamnă? întrebă șoferul, oprindu-se lîngă hotelul *Saint Frances*, și Marie dădu din cap.

– Aici e perfect.

Plăti cursa, deschise portiera taxiului și-l lăsă pe Fred să sară jos. Îl urmă grăbită, stinse țigara și privi în jur. Agenția de bilete era doar la câțiva pași. Pentru prima oară nu era coadă, dar era și foarte devreme. Ședințele ei cu Faye erau întotdeauna la nouă fără un sfert. Erau... fuseseră... Brusc, realizează că se terminaseră. Era liberă acum. Gata. Nu mai consulta un psihiatru. Ideea o speria puțin. Se simțea pe de o parte eliberată, pe de alta singură, de parcă ar fi sărbătorit și ar fi plîns în același timp.

– Pot să vă ajut? Fata de la birou o privi cu un zîmbet și Marie îi răspunse la fel. Cumpărați bilete?

– Da. Am făcut o rezervare săptămîna trecută. Adams. McAllister.

Era straniu să-și folosească din nou vechiul nume; nu-l mai folosise de două luni. Dar chiar și călătoria era simbolică. Legal, numele ei se schimbase de la 1 ianuarie. Cînd avea să se întoarcă, nu va mai fi Nancy McAllister, avea să fie Marie Adamson, pentru totdeauna. Dar la plecare era tot Nancy. Era ca un fel de voiaj de nuntă de una singură. Era pasul final în procesul nesfîrșit care durase aproape doi ani. Marie Adamson avea să se nască în sfîrșit în mod oficial. Iar Nancy McAllister avea să fie dată uitării pentru totdeauna. Michael o uitase; acum putea și ea să uite de ea însăși. Nu mai era nimic de amintit. Peter avusese grijă de asta. Nimeni din cei care-o cunoscuseră înainte n-ar fi recunoscut-o acum. Fața delicată, perfect desenată, era ceva la care visa orice femeie, dar nu era cea pe care o știuse timp de douăzeci și patru de ani. Nu mai era o străină, dar nici Nancy McAllister nu era. Și vocea îi era diferită, mai melodioasă, mai adîncă, mai controlată. Era o voce subtilă, cu tonuri senzuale, și-i plăcea cum o ascultau oamenii, de parcă ar fi avut mai multe de spus,

acum cînd vorbea într-un fel diferit. Mîinile îi erau grațioase și delicate, mișcările mai mature și mai fluide după orele de balet pe care Peter îi dăduse voie să le facă după ce terminase cu operațiile. Yoga întregise totul. Și totul completa tabloul lui Marie Adamson.

– Costă trei sute nouăzeci și șase de dolari.

Fata privi ecranul computerului, apoi la clienta care stătea în fața ei. Nu-și putea lua ochii de la ea; trăsăturile perfecte, zîmbetul amețitor, grația cu care se mișca atrăgeau atenția tuturor. Totul la ea te făcea să întrebi: „Cine e?” Marie semnă cecul, își luă chitanța și ieși în Union Square sub soarele de decembrie. Îl ținea pe Fred în brațe ca să nu-l calce cineva. Zîmbi de una singură traversînd piața. Era o zi minunată și ea avea o viață minunată. Pleca în vacanță; terminase cu toate acele operații nesfîrșite; începea o viață nouă, o carieră nouă; avea un apartament care-i plăcea, un bărbat care o iubea. Nu putea cere mai mult. Intră într-un magazin cu zîmbetul pe față și cu pas vioi și hotărî să-și cumpere ceva frumos. Un dar de Crăciun pentru ea însăși, sau poate pentru călătorie. Se plimbă de la un etaj la altul, încercînd pălării, brățări, eșarfe, jachete, poșete, o pereche de cizme și o pereche de pantofi de lamé. În cele din urmă se hotărî la un pulover moale de cașmir alb care, împreună cu pielea ei albă satinată și cu părul negru și bogat, o făcea să arate aproape ca Albă-ca-Zăpada. Ideea o amuza. Și lui Peter i-ar fi plăcut. Puloverul îi sublinia silueta într-un mod plăcut. Chiar și aceasta se schimbase în ultimul an, cu baletul și cu yoga. Trupul ei părea să se fi întărit și să se fi întins și arăta minunat de înaltă, de suplă și de unduioasă.

Se strecură din nou pînă la parter, privind mărfurile și oamenii, și în cele din urmă se opri să cumpere o cutie de ciocolată pentru Faye. Era un dar potrivit pentru ultima zi de terapie. Scrise pe felicitare numai

„Mulțumesc, Marie“. Ce altceva putea scrie? Mulțumesc că m-ai ajutat să-l uit pe Michael? Mulțumesc că m-ai ajutat să supraviețuiesc? Mulțumesc. Jucându-se cu gândurile, se opri brusc. Arăta ca și cum ar fi văzut o stafie, și când vânzătoarea îi înapoie cartea de credit continuă să privească fix. Ben Avery stătea doar la câțiva pași distanță, uitându-se la niște valize de damă foarte scumpe. Marie rămase acolo o clipă care-i păru nesfârșită, apoi se apropie. Trebuia să-l vadă, să-l atingă, să audă ce spunea. Într-o nebunie de moment se întrebă dacă avea s-o recunoască; se rugă să fie așa, apoi își dădu seama că nu se poate și se strădui să se bucure. Astfel îl putea privi, putea sta lângă el cât voia de mult. Se întrebă de câtă vreme nu-l mai văzuse el pe Michael, dacă acceptase slujba la firmă. Se apropie de el și începu să pipăie servietele de antilopă de lângă articolele pe care le examina el. Nu-și luă ochii de la fața lui și el se întoarse brusc, zîbind cu zîmbetul lui lejer. Dar nu simți nici o urmă de recunoaștere; în loc de asta, el o privi admirativ, apoi întinse mîna către Fred.

– Bună, amice.

Vocea era atît de familiară, încît o cuprinse leșinul, dar rămase tare, mulțumindu-se să simtă căldura mîinii lui lângă a ei, cînd mîngîie cățelul. Nu și-ar fi imaginat niciodată că vederea lui Ben putea avea un asemenea efect asupra ei. Dar era prima legătură pe care o avea cu Michael de cînd... Își reținu lacrimile și se uită la valizele pe care le privise Ben. Fără să-și dea seama, mîna îi zbură la lanțul de la gît, pe care i-l dăruise el în seara cînd trebuia să se mărite. Încă îl mai purta.

– Cumpărați cadouri de Crăciun?

Se simțea caraghioasă pălăvrăgind cu el, dar voia să-i vorbească, și din nou se întrebă dacă o putea recunoaște, de data aceasta după voce. Dar chiar și ea însăși știa ce diferit suna vocea ei acum. El o privi din

nou, cu zîmbetul gratuit care se schimbă între doi străini.

– Da, pentru o doamnă, și nu mă pot hotărî.

– Cum este?

– Minunată.

Marie rîse. Era atît de tipic pentru Ben. Aproape că voia să-l întrebe dacă de data asta era ceva serios, dar nu putea.

– Are părul roșcat, și e... aproape de înălțimea dumneavoastră.

O privi din nou pe Marie și ochii lui se plimbară pe silueta ei aproape cu poftă. Nu știa dacă să rîdă sau să se supere, atît era de în stilul lui Ben.

– Sînteți sigur că vrea o valiză?

Lui Marie i se părea un cadou neinspirat. Spera ceva mai interesant de la Peter. Cum ar fi un teleobiectiv nou.

– O să facem o călătorie împreună și m-am gîndit... Iar călătoria e o surpriză. Vreau să ascund biletele în bagaje.

Cinci sute de dolari pe o valiză de import ca să ascunzi niște bilete? Benjamin Avery, ce extravaganta! Trebuie să-i fi mers bine în ultimii doi ani.

– E o fată norocoasă.

– Nu, eu sînt norocosul.

– E luna de miere?

Marie se simțea jenată de propria curiozitate, dar era minunat să aflu atîtea lucruri despre el, și poate... poate o să... Își păstră zîmbetul detașat, plăcut și rece cînd el scutură din cap.

– Nu. Doar o călătorie de afaceri. Dar ea nu știe încă de ea. Deci, ce credeți? Cea maron, sau cea verde închis?

– Cea maron cu dungă roșie. Mi se pare grozavă.

Și mie

Aprobă încântat alegerea lui Marie și-i făcu semn vânzătoarei. Cumpără trei piese și-i ceru fetei să le trimită paravion la New York. Deci locuia acolo. Se întoarse.

– Mulțumesc pentru ajutor, domnișoară...

– Adamson. Mi-a făcut plăcere, și-mi cer scuze dacă am pus prea multe întrebări. Sărbătorile au un efect ciudat asupra mea.

– Și asupra mea. Dar e o perioadă plăcută. Chiar și la New York, și asta înseamnă mult.

– Acolo locuiți?

– Când sînt acasă. Călătoresc mult pentru afaceri.

Asta tot nu-i spunea dacă lucra sau nu pentru Michael, dar știa că nu poate întreba. Și brusc, o străpunse o durere; apropierea de el, dorința de a afla despre cineva care oricum nu mai exista pentru ea, sau n-ar fi trebuit să mai existe. Apoi el o privi din nou, de parcă ceva l-ar fi tulburat. Ea simți cum i se oprește inima, dar zîmbetul lui îi spuse că habar n-avea cine este. Trase puțin de pălărie, ca să fie sigură că nu se pot vedea plasturii, și-l strînse pe Fred mai tare în brațe, în timp ce Ben continua s-o privească.

– Știu că e o nebunie, spuse el, dar pot să vă invit undeva să bem ceva? Am un avion peste cîteva ore, dar am putea traversa la *St. Francis*, dacă...

Ea îi întoarse zîmbetul, clătinînd din cap.

– Mă tem că și eu am un avion de prins. Dar mulțumesc pentru invitație, domnule Avery.

Zîmbetul lui păli.

– De unde-mi știți numele?

– Am auzit-o pe vânzătoare.

El ridică din umeri și o privi cu regret. Era incredibil de frumoasă. Și, indiferent cît de tare ajunsese s-o iubească pe Wendy în cele trei luni de cînd începuse relația lor, putea totuși să bea ceva cu o fată frumoasă. Păcat că pleca și ea din oraș. Apoi îi veni o idee.

– Unde plecați, domnișoară Adamson?

– La Santa Fe, New Mexico.

Părea la fel de dezamăgit ca un școlar, și ea rîse de expresia lui.

– Fir-ar să fie. Speram că mergeți la New York. Am fi putut să facem drumul împreună.

– Sînt convinsă că doamna cu valizele ar fi apreciat asta.

Ochii ei îl certau, dar numai puțin, și de data aceasta rîseră amîndoi.

– *Touché*. Atunci, poate data viitoare.

– Veniți des la San Francisco?

Era din nou intrigată.

– Nu, dar o să vin. Apoi, cu o privire către valize și cu un zîmbet, adăugă: O să venim. Firma mea are un proiect mare aici. Probabil că o să petrec mai mult timp aici decît la New York.

– Atunci probabil că o să ne mai întîlnim.

Dar vocea ei suna aproape trist. În definitiv, era doar Ben. Nu conta cît de des îl vedea, tot nu era Michael. Vînzătoarea îi întrerupse reveria și-și dădu seama că era timpul că plece. Se uită la el un lung moment, cît scrise cecul pentru suma pe care i-o ceruse vînzătoarea, apoi îl atinse pe braț. El își ridică surprins privirea, și ea șopti: „Crăciun fericit”, înainte de a dispărea. După ce termină cecul, Ben privi în jur și constată cu dezamăgire că ea plecase. Îl părăsise atît de brusc. Cercetă magazinul cît putu de bine, printre hoardele de clienți de Crăciun, dar nu era de găsit. Leșise pe ușa laterală și chemă un taxi. Se simțea obosită și avea inima grea. Fusese o dimineață lungă.

Îi dădu șoferului adresa veterinarului, îl lăsă pe Fred acolo și sări înapoi în taxi, ca să se întoarcă acasă. Deja împachetase bagajele. Nu trebuia decît să-și ia valizele și să pornească spre aeroport. Se simțea puțin ne-

dreaptă pentru că-l lăsa pe Fred acasă, dar nu-l voia cu ea de data aceasta, și se oprea de prea multe ori în cele trei săptămîni cît avea să lipsească de acasă. Era o călătorie pe care trebuia s-o facă singură. Ultimele ei momente ca Nancy McAllister, sfîrșitul unei vieți, începutul uneia noi. Privi în jurul ei pentru o ultimă dată înainte de plecare, de parcă nu s-ar fi așteptat să-l mai vadă exact la fel; iar cînd închise ușa în urma sa, șopti un cuvînt. Îl spuse pentru ea, pentru Ben, pentru Michael, și pentru toți cei pe care-i iubise... adio. Avea lacrimi în ochi cînd coborî în goană scările, cu aparatul de fotografiat și cu valiza în mîină.

Capitolul 18

Nu-l lăsase pe Peter să vină la aeroport. Așa cum plecase singură, acum voia să se întoarcă singură. Călătoria aceea avusese ceva magic. Fusesse o oază de liniște și de muncă îndârjită. Pe drum aproape că nu vorbise cu nimeni; nu făcuse decât să observe și se lăsase să se piardă în propriile gânduri. Dar, pe măsură ce treceau zilele, sufletul îi era din ce în ce mai ușor. Întâlnirea cu Ben Avery fusese un șoc. Reînviase prea multe amintiri. Dar acum se terminase. O știa. Putea trăi cu ideea. Noua ei viață începuse.

Ziua de Crăciun se pierduse printre celelalte, în timp ce făcea fotografii în zăpadă, la Taos. Fusesse tentată să schieze, dar n-o făcuse. Îi promisese lui Peter să evite riscul unui accident și soarele în exces. Și se ținuse de

cuvînt. La fel și el. Îl anunțase cînd se întorcea, dar îi ceruse să nu vină la aeroport, iar el nu venise. Marie privi cu ușurare prin aeroport. Era singură, în mijlocul unei mulțimi de străini. Era plăcut să te pierzi în mulțime. O făcea să se simtă invizibilă și în siguranță. Petrecuse multă vreme învățînd să fie invizibilă în ultimele optsprezece luni. Acoperită de bandaje mai tot timpul, i se păruse important să nu fie văzută. Acum atrăgea atenția mai tare decît cînd era înfășurată în bandaje: felul în care se mișca, hainele pe care le purta, pălăria mare, *Stetson*, pe care o cumpărase în călătorie ca să-i ascundă ultimele bandaje de pe frunte, blugii negri și jacheta de piele de oaie, toate contribuiau la a o face foarte vizibilă, pur și simplu pentru că era greu să ascundă felul ei de frumusețe. Dar încă nu era conștientă de cît de uluitoare era.

Opri un taxi chiar la ieșirea din terminal, îi dădu șoferului adresa și se lăsă pe pernele mașinii cu un suspin. Era obosită. Era aproape ora unsprezece și se sculase de la cinci ca să facă fotografii. Se uită la ceas și-și promise să fie în pat înainte de miezul nopții. Trebuia. A doua zi era o altă zi importantă. Stătuse departe pînă în clipa cea mare. A doua zi de dimineață, la ora nouă, Peter îi scotea ultimul platur. Nimeni altcineva nu știuse că mai purta plasturi. Dar ea știa. Iar acum dispăreau și acestea. Urma să petreacă dimineața singură după ce pleca din cabinetul lui, apoi se reîntîlneau pentru a sărbători. Nu mai urma nici o operație, nici un fel de cōpci, nici un fel de leucoplast. Avea să fie exact ca oricine altcineva. Numele ei devenise legal. Se născuse Marie Adamson.

Șoferul o lăsă în fața blocului ei și ea urcă încet scările, de parcă s-ar fi așteptat să găsească apartamentul altfel decît îl lăsase. Dar era același, și fu surprinsă să se simtă într-un fel dezamăgită. Apoi rîse

de ea însăși. Ce voia? Îi spusese lui Peter să n-o aștepte. Se gîndea să găsească o fanfară ascunsă în dormitor? Pe Peter sub pat? Ceva. Nu era sigură ce anume. Își scoase hainele de pe ea, gîndindu-se la ce găsisese acasă. Avea multe pe suflet. Ce însemna faptul că Peter terminase lucrul la fața ei? Dacă nu-l mai vedea niciodată? Dar asta era o zi după „dezvăluirea” finală a feței ei. Peter ținea la ea ca persoană, nu ca pacientă. Știa și asta. Dar se simțea ciudat de nesigură în timp ce stătea acolo, în întuneric, dorindu-și să vină cineva să-i spună că totul e în regulă, că nu e singură, că avea să se descurce ca Marie Adamson.

– O, fir-ar să fie. Ce contează că sînt singură?

Se ridică brusc și se privi în oglindă în timp ce rostea cuvintele, apoi enervată își luă aparatul de fotografiat și aproape că-l mîngîie. Asta era tot ce-i trebuia. Era doar obosită după călătorie. Era o prostie să-și facă griji pentru că era singură, pentru viitor, pentru Peter... Cu un suspin adînc se urcă la loc în pat. Avea lucruri mai importante la care să se gîndească, de exemplu la munca ei.

Se trezi puțin după ora șase dimineața, iar la șapte și jumătate era îmbrăcată și ieșea din casă. La nouă, cînd ajunse la biroul lui Peter, trecuse deja pe la piața de flori și făcuse fotografii. Mai adăugase cîteva clișee la seria din Chinatown. Și-l luase pe Fred de la veterinar.

– Măi, ce vioaie arăți în dimineața asta și ce frumoasă! Ce jachetă superbă!

Peter privi admirativ la haina de coyot pe care o cumpărase pe un preț de nimic în New Mexico. O purta peste blugi, cu un pulover cu guler mare, și cu cizme. Și avusese pe cap *Stetson* neagră pînă intrase în cabinet. Apoi îi zîmbi cu un surîs pe care Peter nu i-l mai văzuse niciodată, ținu pălăria deasupra coșului de hîrtii o

fracțiune de secundă înainte de a o îndesa în el.

– Și asta, doctore Gregson, este ultima oară când mai port pălărie.

El dădu din cap. Înțelegea cât de important era gestul.

– N-o să mai ai de ce.

– Mulțumită ție.

Ar fi vrut să-l sărute, dar ochii ei îi spuseră tot ce avea nevoie să știe. Privindu-l, realizează că-i fusese dor de el. După ziua aceea nu mai era doctorul ei. Avea să fie prietenul ei și orice altceva avea să-l lase să fie pentru ea. Încă nu clarificaseră asta, cu toate că el îi spunea deseori că o iubește. Ea nu făcuse încă ultimul pas, iar el n-o presase.

– Mi-a fost dor de tine, Peter.

Îi atinse ușor brațul înainte de a se așeza pe scaunul atât de familiar. Închise ochii și așteptă. El o privi o clipă, apoi își luă locul obișnuit, pe scaunul rotativ din fața ei.

– Grăbită ești în dimineața asta.

– După douăzeci de luni, tu n-ai fi?

– Știu, draga mea, știu.

Marie auzi clinchetul instrumentelor delicate în tăvița de metal și simți cum plasturele este îndepărtat ușor de pe fruntea ei. Cu fiecare milimetru de piele dezvelită se simțea mai liberă, pînă când simți că nu mai avea nici un pic de plasture, și auzi scaunelul cu roți îndepărtîndu-se de ea.

– Acum poți să deschizi ochii, Marie. Și să te uiți în oglindă.

Marie făcuse drumul acesta de mii de ori. La început doar ca să vadă o mică luminiță, o aluzie, o promisiune, apoi bucăți din ce în ce mai mari ale întregului. Dar niciodată nu văzuse fața lui Marie Adamson complet liberă de plasturi, de copci sau alte amintiri a ceea ce se petrecea. Nu-și mai văzuse fața pe de-a-ntregul de

pe vremea cînd era fața lui Nancy McAllister, cu aproape doi ani în urmă.

– Du-te. Privește-te.

Era o nebunie. Aproape că se temea. Dar se ridică în tăcere, se îndrepă încet către oglindă, apoi rămase acolo, zîbind fericită, cu un fir argintiu de lacrimă curgîndu-i pe obraz. El rămase în spatele ei, la distanță. Era momentul ei și numai al ei.

– O, Doamne, Peter! E minunat.

El rîse încet.

– Nu este minunat, prostuțo. Tu ești minunată. Asta ești tu, să știi.

Ea nu putu decît să dea din cap în tăcere. Apoi se întoarse să-l privească. Nu că fața ei s-ar fi schimbat prea mult fără cele cîteva fișii de plasture de pe frunte, ci era faptul că se terminase. Acum era Marie pe de-a-ntregul.

– O, Peter...

Fără să mai spună altceva, se aruncă în brațele lui și-l strînse tare. Rămaseră așa multă vreme, apoi el se desprinse din îmbrățișare și-i șterse lacrimile.

– Uite, pot să mă și ud și nu mă topesc.

– Și poți să stai și la soare, dar nu prea mult. Și poți să faci orice dorești, tot restul vieții tale. Ce e pe locul întii în agendă?

– Munca.

Chicoti și se așeză pe scăunelul rotativ de pe care se ridicase el, își strînse genunchii sub bărbie și începu să se învîrtească.

– Dumnezeule, o să-și rupă un picior la mine în birou. Exact ce- mi trebuia.

– Chiar dacă mi-l rup, tot plec de aici pe picioarele mele, iubitele. Am de sărbătorit o viață în dimineața asta.

– Mă bucur să aud.

După toate aparențele, și Fred se bucura. Sărea, dădea din coadă și lătra, de parcă ar fi înțeles ce se spusese. Riseră amîndoi, iar Peter se aplecă să-l mîngîie pe cap.

– Rămîne stabilit pentru prînz?

În ochi avea o expresie de teamă și pe Marie o impresionă. Înțelegea și ea ce simțea Peter. Abandonare. Teamă. Avea ea să-l mai dorească în viața ei după ce nu mai avea nevoie de el? Părea extrem de vulnerabil și ea îi întinse o mîină.

– Sigur că rămîne stabilit, prostule. Peter... Întotdeauna va fi timp pentru tine în viața mea. Mereu. Sper că știi asta. Ești singurul motiv pentru care mai am încă o viață.

– Nu. Altcineva este răspunzător pentru asta.

Marion Hillyard. Dar știa cît detesta ea numele acesta, așa că nu-l pronunță. Niciodată nu înțelesese de ce reacționa Marie așa, dar o lăsase în pace.

– Mă bucur că am fost aici ca să te ajut. Voi fi întotdeauna, dacă ai nevoie de mine.. pentru... pentru altceva.

– Bine. Atunci ai grijă să mă hrănești la douăsprezece și jumătate.

Conversația fusese destul de serioasă. Se ridică și se înfășură în noua ei haină de coyot.

– Unde ne întîlnim?

El sugeră un restaurant lîngă docuri, de unde puteau privi feriboturile, și vapoarele traversînd golful și dealurile de la Berkeley în fundal.

– Cum ți se pare?

– Perfect. S-ar putea să mă duc acolo și să petrec dimineața făcînd fotografii.

– Aș fi dezamăgit dacă ai face altceva.

Deschise ușa cabinetului cu o plecăciune, iar ea îi făcu cu ochiul la plecare, dar nu se duse direct la

deosebit. Nu era sigură că poate rezista pînă acolo. Dar rezistă. Așteaptă pînă spre sfîrșitul după-amiezei, cînd se plimbau mîna-n mîna pe plaja bătută de vînt. Haina de blană o apăra de briza rece care aducea ceața.

– Am ceva pentru tine, Peter.

El o privi surprins, de parcă n-ar fi înțeles, apoi ea scoase cutiuța frumos împachetată.

– O să-l dau la gravat, dacă-ți place.

– Marie, e revoltător. N-ar fi trebuit... nu voiam să...

Era impresionat și emoționat cînd deschise cutiuța, dar fu încîntat cînd îi văzu conținutul. O îmbrățișă strîns:

– De ce ai făcut așa ceva? o certă blînd.

– Pentru că tu ești un caraghios, și nu faci niciodată nimic pentru mine.

El rîse de privirea jucăușă din ochii ei și de data aceasta o luă în brațe și o sărută lung și tandru. Iar de data aceasta îl sărută și ea.

– Vrei să... poate ar fi mai bine să ne întoarcem, spuse el după cîteva minute.

Ea dădu din cap, tăcută, și-l urmă spre mașină, dar expresia ei nu era la fel de sobră ca a lui. Cînd ajunseră la ea acasă, se întoarse și-l privi zîmbind:

– Mai am ceva pentru tine, Peter. Aș vrea să urci cu mine, dacă ai timp.

—Ești sigură?

– Absolut.

Ea urcă scările înaintea lui, în tăcere, iar cînd deschise ușa apartamentului nu aprinse luminile. Traversă camera de zi, întoarse șevaletul cu fața spre interiorul camerei, apoi aprinse lumina. Pe șevalet era peisajul ei cu băiețelul parțial ascuns în frunzișul copacului. Îl terminase pentru el înainte de a pleca în vacanță, dar îl păstrase pentru ziua aceea, pentru momentul acela. El o privi ca și cum n-ar fi înțeles.

– E pentru tine, Peter. L-am început cu multă vreme

în urmă. Și l-am... l-am terminat pentru tine.

– O, iubito...

Se apropie de tablou cu ochi sclipitori și cu o expresie blîndă pe față, de parcă n-ar fi putut crede ce făcea pentru el. Fusesse o zi plină de emoții și surprize. Pentru amîndoi.

– Nu-l pot lua. Am deja atît de multe din lucrările tale. Dacă mi le dai mie pe toate, nu mai ai ce expune.

– Tu ai fotografii, Peter. Asta e altceva. Este semnul renașterii mele. E prima oară cînd pictez din nou. Și... tabloul ăsta a însemnat mult pentru mine. Vreau să fie al tău. Te rog.

Acum avea lacrimi în ochi, iar el se apropie de ea și o luă în brațe.

– Este minunat. Îți mulțumesc. Nu știu ce să spun. Ești atît de bună cu mine.

– Nu trebuie să spui nimic, murmură ea, în lumina blîndă a apusului, cu muzica sirenelor auzindu-se în depărtare.

docuri, cum promisese. Se duse în oraș să facă cumpărături. Deodată simțise dorința de a cumpăra ceva superb pe care să-l poarte la prânzul cu Peter. Era cea mai specială zi din viața ei, și voia să se bucure de fiecare clipă a ei. În taxi își privi carnetul de cecuri, și se simți recunoscătoare pentru banii pe care-i câștigase înainte de Crăciun, pe unele din lucrările sale. Își putea permite să fie puțin extravagantă și să-i cumpere și lui Peter ceva.

Găsi o rochie de cașmir de o culoare pală, care se mula amețitor pe silueta ei și se opri la coafor. Era prima oară de ani de zile când își purta părul pe spate, dezvelindu-și toată fața. Își cumpărase o pereche de cercei mari de aur și un cordon dintr-o frînghie de satin împletit, cu o cataramă din scoică. Pantofi de antilopă bej, cu poșetă asortată, parfumul ei preferat și arăta perfect pentru prânzul cu doctorul Peter Gregson. Sau cu oricine altcineva. Era o femeie care ar fi făcut inima oricărui bărbat să se oprească.

Ultima oprire fu la *Shreve's* unde, de parcă ar fi făcut o precomandă, găsi exact ce dorise, dar nu crezuse să vadă vreodată. Era un capac de ceas făcut ca o față micuță și știa că Peter avea un ceas de buzunar pe care-l purta uneori și pe care-l iubea foarte mult. Avea să graveze data pe el mai târziu, dar pentru moment era suficient. Ceru să fie ambalat ca un cadou, chemă un taxi și ajunse la restaurant exact când el se așeza. Aproape că explodă de fericire privindu-i fața când se apropie de el. Mai erau și alții în restaurant care o priveau admirativ, dar nici unul cu tandrețea lui Peter Gregson.

– Chiar tu ești?

– Cenușăreasa, la ordinele dumneavoastră. Ți place?

– Dacă-mi place? Sint copleșit. Ce ai făcut toată dimineața? Cumpărături?

– Sigur că da. E o zi specială.

Îi reînvia sentimente pe care nu credea să le mai aibă. Ar fi vrut s-o sărute acolo, în restaurant. În loc de asta o strînse de mîină și-i zîmbi fericit.

– Mă bucur atît de mult că ești fericită, draga mea.

– Sînt. Dar nu numai din cauza feței mele. Mîine e expoziția, și... și munca mea, și viața mea... și... tu.

Ultimul cuvînt îl spusese foarte încet.

Pentru el momentul însemna atît de mult, încît nu putu decît să glumească.

– Eu vin după toate aceste lucruri, nu? Nu cumva l-ai uitat pe Fred?

Rîseră. El comandă *Bloody Mary* pentru amîndoi, apoi se gîndi mai bine și ceru și șampanie.

– Șampanie? Dumnezeu!

– De ce nu? Și am închis cabinetul pentru restul după-amiezei. Sînt cît se poate de liber, dacă nu cumva, bineînțeles... Nici măcar nu se gîndise la asta: Dacă nu ai alte planuri.

– Să fac ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Să lucrezi?

Se simțea un prost pentru că întrebuse.

– Nu fi caraghios. Hai să mergem să ne distrăm azi.

El rîse de răspunsul ei.

– Ce ți-ar plăcea cel mai mult să faci?

Marie încercă să se gîndească, dar nu găsi nimic, apoi îl privi cu un zîmbet larg.

– Să merg la plajă.

– În ianuarie?

– Sigur. Sîntem în California, nu în Vermont. Am putea să mergem cu mașina la Stinson și să ne plimbăm pe plajă.

– Bine. E ușor să te mulțumească omul.

Dar plimbările cu el pe plajă deveniseră foarte speciale pentru ea, și dorea să-i ofere cadoul într-un loc

deosebit. Nu era sigură că poate rezista pînă acolo. Dar rezistă. Așteptă pînă spre sfîrșitul după-amiezei, cînd se plimbau mîna-n mîna pe plaja bătută de vînt. Haina de blană o apăra de briza rece care aducea ceața.

– Am ceva pentru tine, Peter.

El o privi surprins, de parcă n-ar fi înțeles, apoi ea scoase cutiuța frumos împachetată.

– O să-l dau la gravat, dacă-ți place.

– Marie, e revoltător. N-ar fi trebuit... nu voiam să...

Era impresionat și emoționat cînd deschise cutiuța, dar fu încîntat cînd îi văzu conținutul. O îmbrățișă strîns:

– De ce ai făcut așa ceva? o certă blînd.

– Pentru că tu ești un caraghios, și nu faci niciodată nimic pentru mine.

El rîse de privirea jucăușă din ochii ei și de data aceasta o luă în brațe și o sărută lung și tandru. Iar de data aceasta îl sărută și ea.

– Vrei să... poate ar fi mai bine să ne întoarcem, spuse el după cîteva minute.

Ea dădu din cap, tăcută, și-l urmă spre mașină, dar expresia ei nu era la fel de sobră ca a lui. Cînd ajunseră la ea acasă, se întoarse și-l privi zîmbind:

– Mai am ceva pentru tine, Peter. Aș vrea să urci cu mine, dacă ai timp.

– Ești sigură?

– Absolut.

Ea urcă scările înaintea lui, în tăcere, iar cînd deschise ușa apartamentului nu aprinse luminile. Traversă camera de zi, întoarse șevaletul cu fața spre interiorul camerei, apoi aprinse lumina. Pe șevalet era peisajul ei cu băiețelul parțial ascuns în frunzișul copacului. Îl terminase pentru el înainte de a pleca în vacanță, dar îl păstrase pentru ziua aceea, pentru momentul acela. El o privi ca și cum n-ar fi înțeles.

– E pentru tine, Peter. L-am început cu multă vreme

în urmă. Și l-am... l-am terminat pentru tine.

– O, iubito...

Se apropie de tablou cu ochi scilipitori și cu o expresie blîndă pe față, de parcă n-ar fi putut crede ce făcea pentru el. Fusesse o zi plină de emoții și surprize. Pentru amîndoi.

– Nu-l pot lua. Am deja atît de multe din lucrările tale. Dacă mi le dai mie pe toate, nu mai ai ce expune.

– Tu ai fotografii, Peter. Asta e altceva. Este semnul renașterii mele. E prima oară cînd pictez din nou. Și... tabloul ăsta a însemnat mult pentru mine. Vreau să fie al tău. Te rog.

Acum avea lacrimi în ochi, iar el se apropie de ea și o luă în brațe.

– Este minunat. Îți mulțumesc. Nu știu ce să spun. Ești atît de bună cu mine.

– Nu trebuie să spui nimic, murmură ea, în lumina blîndă a apusului, cu muzica sirenelor auzindu-se în depărtare.

Capitolul 19

– Dragul meu, poți să-mi tragi fermoarul?

Se întoarse cu spatele la el.

– Aș prefera să ți-l trag în jos, nu în sus.

– Hei, hei, Peter.

Marie îl privi amenințătoare și amândoi rîseră. El purta o haină de seară, iar ea tocmai îmbrăcase o rochie neagră, superb croită, cu mînegi largi și cu talie îngustă, dintr-un material care lăsa să i se vadă silueta și nimic mai mult. Era superbă, iar Peter era impresionat.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar nimeni n-o să se uite la lucrările tale. Toți or să se uite la tine.

– Nu zău?

El rîse de neîncrederea ei evidentă și-și îndreptă cravata pe care o purta la cămașa albastru-deschis.

Împreună alcătuiau un cuplu remarcabil.

– Au pus totul cum ai vrut tu? N-am avut timp să te întreb.

Cînd se trezise, la ora opt, ea era deja plecată. Marie îi zîmbi, privindu-l cum termină de îmbrăcat.

– Da, au pus totul exact cum am dorit eu. Mulțumită ție. Am impresia că le-ai spus să facă cum vreau eu, „că dacă nu...”. Tu sau Jacques.

Proprietarul galeriei era cel mai vechi și mai bun prieten al lui Peter.

– Mă simt îngrozitor de răsfățată. Genul *artiste*.

– Așa și trebuie. Munca ta este foarte importantă, draga mea. O să vezi.

Și într-adevăr așa se întîmplă. Cronicile din revistele de a doua zi erau spectaculoase. Stăteau amîndoi la cafea, în apartamentul ei și zîmbeau citindu-le.

– Nu ți-am spus eu? Părea chiar mai mulțumit decît ea. Ești un star.

– Ești nebun.

Se așeză la el în brațe și mototoli ziarul.

– Așteaptă puțin. Pînă săptămîna viitoare or să te sune toți agenții fotografici din țară.

– Iubitule, ți-ai ieșit din minți.

Dar nu era prea departe de adevăr. Pînă luna următoare începuse să primească telefoane din Los Angeles și Chicago. Toată povestea îi făcea o plăcere nebună. Și se amuză de fiecare telefon pe care-l primi. Pînă o sună Ben Avery. Se întîmplă într-o după-amiază de joi, pe cînd developa un film. Auzi telefonul sunînd, se șterse pe mîini și se duse în bucătărie să răspundă. Bănuia că e Peter. Spusese că o sună ca să o anunțe la ce oră vine în seara aceea. Avea o ședință fixată pentru după-amiază. Dar ea avea destul de lucru ca să nu se plictisească; după expoziție urmase o adevărată avalanșă de comenzi

- Alo?
- Domnișoara Adamson?
- Da.

Nu recunosc vocea și zîmbetul pe care-l pregătise pentru Peter păli rapid.

- Nu știu dacă ne-am cunoscut sau nu, dar am întâlnit o domnișoară Adamson ultima oară cînd am fost aici. Făcea cumpărături de Crăciun... eu am cumpărat niște valize și...

Se simțea ca un prost perfect, mai ales că pentru o clipă care i se păru o eternitate, ea nu spuse nimic.

Deci Ben era. Fir-ar să fie. Cum de o găsisse? Și de ce se deranjase s-o caute?

- Eu... dumneavoastră erați?

Era tentată să spună că nu, dar de ce să mintă?

- Cred că da.

- Bine. Cel puțin ne cunoaștem. Vă sun pentru că v-am văzut lucrările la *Galeria Montpellier*, pe Post Street. Sînt extrem de impresionat, și la fel și colega mea, domnișoara Townsend.

Marie deveni curioasă. Oare era fata pentru care cumpărase valizele? Dar nu putea întreba. Oftă și se așeză.

- Mă bucur că v-au plăcut, domnule Avery.

- Vă amintiți numele meu!

- Am memorie bună.

- Ce noroc pe dumneavoastră... Eu am o memorie de melc și în meseria mea nu e deloc un avanataj, credeți-mă. În orice caz, aș dori foarte mult să ne întâlnim și să discutăm despre lucrările dumneavoastră.

- În ce sens?

Ce dracu' era de discutat?

- Construim un centru medical aici, în San Francisco, domnișoară Adamson. O să fie un proiect grandios și am vrea să folosim lucrările dumneavoastră în

fiecare dintre clădiri, ca temă centrală a decorului. Încă nu știm exact cum, dar știm că vrem să folosim lucrările dumneavoastră. Am vrea să lucrăm cu dumneavoastră. Ar putea fi șansa carierei dumneavoastră.

O spuse cu imensă mîndrie și în mod evident se aștepta la un strigăt de entuziasm, un oftat, orice altceva decît ce auzi.

– Înțeleg. Ce firmă reprezentați?

Așteptă, ținîndu-și respirația, dar știa deja răspunsul, înainte ca el să rostească cuvintele.

– *Cotter-Hillyard*, din New York.

– Nu, mulțumesc, domnule Avery, nu mă interesează.

– De ce nu? Părea uluit. Nu înțeleg.

– Nu vreau să intru în amănunte, domnule Avery, dar nu mă interesează.

– Nu ne putem întîlni să discutăm?

– Nu.

– Dar am vorbit deja cu... eu...

– Răspunsul e nu. Vă mulțumesc pentru telefon.

Apoi, foarte încet, puse receptorul în furcă și se întoarse în camera obscură. Nu avea să facă afaceri cu ei. Asta-i mai trebuia. Terminase cu Michael Hillyard. N-o voise ca soție; ea nu-l voia ca patron. Sau ca orice altceva.

Telefonul sună din nou, înainte de a închide ușa camerei obscure, bănuie că era din nou Ben, dar hotărî să rezolve problema odată pentru totdeauna. Se întoarse la telefon, ridică receptorul, și aproape că strigă în receptor:

– Răspunsul e nu. V-am spus asta.

Dar vocea de la celălalt capăt al firului nu era a lui Ben, era a lui Peter.

– Dumnezeule mare, ce am făcut?

Pe jumătate rîdea, pe jumătate era uluit. Marie simți

cum începe să se relaxeze la auzul vocii lui.

– O, Isuse! Îmi pare rău. Tocmai m-a sunat cineva cu o cerere enervantă.

– Ca urmare a expoziției?

– Mai mult sau mai puțin.

– Galeria n-ar trebui să dea numărul tău de telefon nebunilor. De ce nu preiau ei mesajele?

Era supărat.

– Cred că o să-i sugerez asta lui Jacques.

Peter era speriat la ideea că un nebun o suna pe Marie.

– Te simți bine?

– Sînt în regulă.

Dar părea zguduită, și el își dădu seama.

– Bine, ajung acolo într-o oră. Nu mai răspunde la telefon pînă nu ajung eu. Dacă după asta sună cineva, rezolv eu.

Mai schimbară cîteva cuvinte, apoi închise și își dădu seama că se simțea vinovată pentru că nu-i spusese adevărul despre telefon. Ben Avery nu era un nebun, singura lui problemă era că lucra pentru Michael Hillyard. Dar nu voia să-i spună lui Peter că asta era ceea ce o înnebunea. Nu trebuia să știe cît de sensibilă era la subiectul Michael Hillyard. Dar se vindeca pe zi ce trecea. Și, din fericire, Ben nu mai sună în seara aceea. Așteptă pînă a doua zi. Iar atunci o surprinse chiar cînd pleca la lucru.

– Bună dimineața, domnișoară Adamson. Ben Avery din nou.

– Uite ce e. Credeam că am lămurit asta aseară. Nu mă interesează.

– Dar nici nu știți ce nu vă interesează. De ce nu vreți să luați prînzul cu colega mea și cu mine, și să stăm de vorbă? Nu poate să vă facă nici un rău, nu?

O, ba da, Ben, poate, sigur că poate.

– Îmi pare rău, sînt ocupată.

Nu ceda nici un milimetru, iar Ben, în camera sa de la hotel, își dădu ochii peste cap, uitîndu-se la Wendy. Nu avea nici un rost. Dar nu înțelegea de ce. Ce dracu' avea împotriva firmei *Cotter-Hillyard*? Nu avea sens.

– Dar mîine?

– Uite, Ben... domnule Avery... nu vreau. Nu mă interesează. Și nu vreau să discut asta cu dumneavoastră, cu colega dumneavoastră, sau cu oricine altcineva. E destul de limpede?

– Din păcate, da. Dar cred că, din punct de vedere profesional, faceți o mare greșeală. Dacă aveți un agent, o să vă spună același lucru.

– Da, dar nu am. Așa că nu trebuie să ascult decît de mine însămi.

– Greșeala dumneavoastră, domnișoară Adamson. Dar păstrăm legătura.

– E drăguț din partea dumneavoastră că manifestați interes, dar vă rog, nu vă deranjați.

Capitolul 20

Era o zi înghețată de februarie. Ben Avery, înfășurat în palton ca o broască țestoasă, alergă tot drumul de la ieșirea din metrou pînă la birou, pe Park Avenue. Avea să ningă pînă la sfîrșitul zilei, ninsoarea se simțea în aer și arăta ca și cum de abia s-ar fi luminat de ziuă. Nu era nici ora opt încă. Dar Ben avea imens de lucru. Era prima zi după întoarcerea de pe Coastă, iar marea ședință cu Marion Hillyard era programată la zece și jumătate. Avea multe vești bune pentru ea.

În holul clădirii erau deja adunați oameni, iar liftul era aproape plin. Chiar și la ora aceea, lumea oamenilor de afaceri era în mișcare. După ritmul mai lent din San Francisco și din Los Angeles, întoarcerea la New York era un șoc. La Mecca oamenii începeau devreme. Dar

măcar pe etajul lui nu părea să fi venit nimeni la lucru. Traversă culoarul lung, mochetat cu bej și lambrizat, care ducea la biroul pe care i-l alocase Marion Hillyard când venise să lucreze pentru firmă. Era mai mic și mult mai puțin frumos ca al lui Mike, dar era bine aranjat. Marion nu făcea economii când era vorba de birourile firmei *Cotter-Hillyard*.

Ben se uită la ceas în timp ce-și scotea paltonul și-și frecă mâinile ca să și le încălzească. Nu se putea obișnui cu vîntul înghețat și cu frigul umed din New York. Uneori, iarna, se întreba dacă se mai încălzește vreodată, și de ce suportă asta când există orașe ca San Francisco, unde oamenii trăiesc într-un paradis al climei temperate tot timpul anului. Chiar și biroul lui era înghețat. Dar nu avea timp de pierdut. Își goli servieta pe birou și începu să sorteze hîrțile și rapoartele. Totul mersese splendid. Cu o singură excepție minoră. Dar poate că se putea face ceva și în privința ei. Se uită din nou la ceas, căzu pe gînduri, apoi se hotărî să încerce. Ar fi fost o realizare importantă dacă se putea prezenta la ședință și cu această ultimă veste bună.

Ben adusese cu el cîteva mostre ale lucrărilor lui Marie Adamson; fusese nevoit să le cumpere de la galerie. Dar era sigur că meritaseră investiția; odată ce Marion și Michael aveau să-i vadă stilul și cît de bună era, probabil că Marion însăși avea să se implice și s-o convingă pe fată să coopereze. Zîmbi gîndului care pe Marie ar fi înfiorat-o.

Formă numărul ei și așteptă. Era o nebunie. La San Francisco era cinci și un sfert dimineața, dar poate o putea prinde trează...

– Alo?

Vocea fetei era adormită când răspunse la telefon.

– Hm... domnișoară... domnișoară Adamson, îmi pare teribil de rău că vă fac asta, dar sînt Ben Avery de

la New York. Intru într-o ședință în dimineața asta, cu președinta firmei noastre, și aș fi vrut mai mult ca orice să-i pot spune că o să lucrați cu noi la centrul medical. Mă gîndeam că...

Dar Ben era deja conștient că făcuse o greșeală. O simțea în tăcerea care îl copleși de la celălalt capăt al firului. Apoi ea izbucni brusc:

– La ora cinci dimineața? M-ai sunat ca să-mi spui despre ședința ta cu... pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de firmă țărănită e asta? Ți-am spus o dată că nu, nu-i așa? Ce dracu' mai trebuie să fac? Să-mi dau numărul la secret?

Ascultînd-o, Ben închise ochii, jumătate de jenă, jumătate din altă cauză. Vocea. Era stranie. Nu știa de ce, dar îi suna familiar. Și nu suna deloc ca Marie Adamson. Era mai înaltă, mai tînără și destul de diferită ca să-i deștepte o amintire care-l nedumerea. Cu cine semăna la voce? Dar nu-și putea aminti.

– N-ai priceput încă, pentru Dumnezeu?

Cuvintele ei mînioase îl readuseră în prezent, la realitatea că vorbea într-adevăr cu Marie Adamson și că aceasta era departe de a fi încîntată de telefonul lui.

– Regret foarte mult. Știu că am făcut ceva nebunesc. Speram însă că...

– Ți-am spus. Nu. Nu vreau să mai ascult, să mai discut, să mă mai gîndesc sau să mai vorbesc cu tine despre nenorocitul vostru de centru medical. Acum, lasă-mă în pace.

După care îi închise telefonul și Ben rămase cu receptorul în mîină, zîbind timp.

Bine, băiete. Am ratat-o.

Spuse vorbele în gînd, sau cel puțin așa credea. Nu l văzuse pe Miko răzemat de tocul ușii.

Miko ni vovit acasă Ce ai ratat?

Miko nu părăsi prin îngrijorat. Era încîntat să-și vadă

prietenul.

– Mă bucur să te văd, să știi.

– E bine să fii din nou acasă. Dar e afurisit de frig în orașul ăsta. Isuse. După San Francisco, s-ar putea să nu mă mai reobișnuiesc niciodată.

– O să facem tot posibilul să te ținem în sud de acum încolo, delicatule. Îi zîmbi prietenului său: Și ce era cu telefonul de adineauri?

– Singura bubă a călătoriei. Își trecu mîna prin păr, enervat, și se lăsă pe spătarul scaunului. Totul a mers exact cum am vrut. Mama ta o să fie extaziată de rapoarte. Cu o singură excepție. E drept, o problemă minoră, dar voiam să fie totul perfect.

– Să încep să-mi fac griji?

– Nu. Sînt doar enervat. Am găsit un artist. O fată. Minunată ca fotograf. Vreau să spun, un talent cu adevărat extraordinar, nu doar o puștoaică cu un aparat de jucărie. E strălucită. I-am văzut expoziția la San Francisco și am vrut s-o angajez pentru decorarea holurilor din clădirile principale. Știi, motivul fotografic pe care l-am aprobat cu toții, la ultima ședință înainte de plecarea mea.

– Și?

– Și mi-a spus să mă duc dracului. Nici nu vrea să discute.

– De ce? E prea comercial pentru ea?

Mike nu părea impresionat.

– Nici măcar nu știu de ce. S-a înfuriat de prima oară cînd am sunat-o. Nu văd nici o logică.

Dar Mike îi zîmbea cu o expresie de amuzament cinic.

– Sigur că are logică, naivul meu prieten. Vrea să scoată mai mulți bani. Știe cine sîntem, așa că vrea să se lase greu ca să ne lovească cu un contract gras. E chiar așa de bună?

– Cea mai bună. Am adus câteva lucrări de-ale ei. Or să-ți placă.

– Atunci poate că o să obțină ce vrea. Arată-mi-le mai târziu. Înainte de asta, vreau să te întreb ceva. Mike avea o expresie serioasă: Vreau să te întreb de câteva săptămîni.

– S-a întîmplat ceva?

Ben îi înțelegea rapid dispoziția.

– Nu, de fapt mă simt ca un idiot pentru că te întreb. Demonstrează cît de mult am pierdut contactul. Dar... mă rog... e ceva între tine și Wendy?

Ben îi cercetă pentru un moment figura, înainte de a răspunde. Mike părea curios, dar nu jignit. Evident, Ben știuse despre relația lui Mike cu Wendy. Dar nu era nici un secret că Mike nu ținuse niciodată la ea. Cu toate acestea, Ben se simțea cam ciudat culegînd ce aruncase vechiul lui prieten. Era prima oară cînd se întîmpla și nu era sigur cum avea să reacționeze Mike cînd avea să afle. Iar adevărul era că Wendy și cu el se iubeau. Petrecuseră o lună minunată împreună, în călătoria pe Coastă. Wendy o numise în glumă luna lor de miere.

– Ei, Avery, care-i treaba? Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Dar acum lui Mike îi juca un zîmbet pe buze. Știa deja.

– Mă simt ca un netrebnic pentru că nu ți-am spus mai devreme, dar răspunsul e da. Te deranjează, Mike?

– De ce m-ar deranja? Mi-e jenă să recunosc că... mă rog, n-am prea fost la curent cu lucrurile. Sînt sigur că Wendy ți-a spus ce atent eram.

Spuse ultimele cuvinte pe un ton amar, dar Ben îi răspunse cu glas blînd:

– Nu mi-a spus niciodată nimic, decît că nu ești un om fericit. Iar asta nu e tocmai o surpriză pentru nici unul din noi, nu-i așa? Nu m-am băgat peste tine, Mike

!reau să știi asta. Voi doi ați încetat să vă mai vedeți o vreme. Și, ca să-ți spun adevărul, întotdeauna am avut o slăbiciune pentru ea.

– Am bănuț asta de cînd ai angajat-o. E o fată tare bună. Mai bună decît merit eu. Apoi zîmbi din nou: Și mai bună decît meriți și tu. Hei, stai o clipă. Acum avea în privire amuzament: Nu cumva e ceva serios?

Ben îi zîmbi, apăs dădu din cap:

– Așa cred.

– Isuse! Vorbești serios? Te gîndești să te însori?

Era uluit. Unde fusese? De ce nu băgase de seamă? Sigur, Ben fusese plecat o lună, dar... nu fusese atent la asemenea lucruri de mai bine de doi ani.

– Să fiu al naibii. Avery însurat. Isuse, ești sigur?

– N-am spus asta. Dar ne gîndim. Aș zice că sînt șanse. Ai vreo obiecție?

Dar știau amîndoi că glumește. Momentul jenant trecuse deja.

– De nici un fel. Clătină din cap, zîbind: Mi se pare că am sărit cîte o pagină ici și colo. Sau ați fost ieșit din comun de discreți?

– Nu, deloc. Dar tu ai fost ieșit din comun de ocupat. Numai muncă, fără distracție, te va face bogat și celebru în domeniul tău, dar te scoate complet din circulație în privința bîrfei din birouri.

Ben glumea doar pe jumătate și Mike o știa.

– Ai fi putut să-mi spui, nemernicule.

– Ai dreptate, și-mi pare rău și cînd o să am de dat vești mari o s-o fac. Și, vorbind de asta, nu vrei să-mi fii...

Apoi ar fi vrut să-și fi mușcat limba pentru ce avusese de gînd să spună. El era cavalerul de onoare al lui Michael în seara cînd se petrecuse accidentul, iar acum aproape că-l rugase pe Mike să-i fie cavaler de onoare.

– Lasă. E destul timp.

Mike se ridică, clătină din cap și se duse să-i strângă mîna prietenului său, dar în ochi avea din nou ceva întunecat și ascuns. Știa perfect ce avusese Ben pe limbă.

– Felicitări, bătrîne. Zîmbetul era sincer, dar la fel și durerea: Și nu-ți face griji pentru fotografia din San Francisco. Dacă e atît de bună cîm spui, îi oferim un contract gras și o afacere bună și o să cedeze. Se joacă numai.

– Sper să ai dreptate.

– Crede-mă. Am.

Mike îl salută și dispăru, lăsîndu-l pe Ben să se gîndească la ce spusese. Acum, că Mike știa, se simțea ușurat. Îi părea însă rău pentru stupida lui lipsă de tact. Chiar și după atîta timp, orice referire la Nancy aducea durere în ochii prietenului său. Se detesta pe sine însuși pentru că abordase subiectul, dar fusese o întrebare firească și nu se gîndise înainte de a o pune. Clătină cu regret din cap, apoi se întoarse la muncă. Avea mai puțin de o oră înainte de marea întîlnire cu Marion. Și i se păru că nu trecuseră decît cîteva clipe pînă cînd Wendy îi bătu la ușă și-l salută cu un zîmbet.

– Haide, Ben. Trebuie să fim la Marion în birou în cinci minute.

– Deja? Își ridică agitat privirea, apoi îi zîmbi. Wendy era exact ce-și dorise întotdeauna. Apropo, i-am spus lui Mike azi-de-dimineață.

Părea mulțumit de sine.

– I-ai spus ce?

Wendy era cu gîndul la centrul medical de la San Francisco și la ședința cu Marion. Ședințele cu marea zeiță albă a arhitecturii o speriau întotdeauna de moarte.

– I-am spus despre noi, prostuțo. Cred că a fost

chiar încântat.

– Mă bucur.

De fapt nu-i păsa, dar știa că pentru Ben era important. Ea nu mai dădea doi bani pe Mike. Fusese lipsit de sentimente și de căldură, absent în fiecare moment pe care-l petrecuseră împreună. Era ca și cum nici nu s-ar fi petrecut nimic între ei.

– Ești gata pentru ședință?

– Mai mult sau mai puțin. Am sunat la Adamson din nou azi-dimineață. Mi-a spus să mă duc dracului.

– Ce păcat!

Discutară liniștit cât parcurseră holul pînă la liftul particular care ducea în turnul de fildeș al lui Marion, la ultimul etaj. Totul la etajul acela era de culoarea nisipului, chiar și liftul, care era mochetat în întregime, pe pereți și pe plafon. Era ca și cum ar fi urcat într-un pîtec matern, tăcut, moale, de culoare crem, pînă cînd brusc ajungeau la etajul care adăpostea biroul lui Marion, cu panorama lui spectaculoasă. Wendy simțea cum i se umezesc palmele. Marion Hillyard o făcea întotdeauna să se simtă așa, oricît ar fi fost de amabilă; Wendy văzuse ce se afla sub stăpînirea și calmul ei.

– Speriată? șopti Ben încet, în timp ce dădeau colțul, către ușa de crom și sticlă a sălii de ședințe.

– Poți să fii sigur.

Rîseră unul la altul, apoi se așezară în liniște la locurile lor în camera lungă, plină de plante. Pe unul din pereți era un tablou de Mary Cassatt, pe altul un Picasso de tinerețe, iar în fața lor se întindea New York-ul, o priveliște minunată care o amețea pe Wendy de fiecare dată cînd se afla acolo, la etajul șaiszeci și cinci. Era ca decolarea unui avion, cu excepția liniștii. Întotdeauna Marion părea să se miște înconjurată de liniște.

La masa lungă, din sticlă fumurie, erau așezați

douăzeci și doi de oameni cînd Marion își făcu în fine apariția, flancată de George, de Michael și de secretara ei Ruth. Ruth ducea un braț de dosare, iar George îi încredințase frîiele lui Michael, și era uimit de cît de ușurat se simțea.

Numai Marion părea interesată de grup și cercetă fețele una cîte una, ca să se asigure că toată lumea era prezentă. Avea aceeași culoare nisipie ca decorul, dar Wendy își spuse că nu era decît paloarea newyorkeză. Se obișnuise atît de mult să vadă fețe bronzate, încît era șocant să se întoarcă la New York și să vadă cît de palidă era lumea în mijlocul iernii din est.

Dar Marion era la fel de elegantă ca întotdeauna, într-o rochie ce părea a fi *Givenchy* sau *Dior*, din lînă neagră, simplă, înveselită de patru rînduri de perle mari, perfecte. Lacul de pe unghii era întunecat, și părea neobișnuit de palidă și-și spuse că probabil lucra prea mult la proiectul acesta, și la încă zece alte proiecte. Mama lui era implicată în fiecare lucru care se făcea la firmă. Așa era ea. Iar Michael îi călca pe urme. Marion îi admira devotamentul total din ultimii doi ani. Așa se mențineau în formă imperiile, învigorate cu sîngele celor care le hrăneau. Paznicii sacri. Păstrătorii Sfîntului Graal.

Marion vorbi prima. Luă primul dosar din fața lui Ruth și începu să pună întrebări grupurilor, departamentelor, discutînd diversele probleme care apăruseră la ultima ședință, verificînd soluțiile. Totul merse bine pînă ajunse la Ben și acolo se arătă foarte mulțumită de ceea ce el și Wendy aveau de spus. Îi explicară progresele făcute la San Francisco, rezultatele întîlnirilor avute, toate noile realizări, iar ea le bifă pe o listă pe care o avea în față și-i zîmbi lui Mike, încîntată. Proiectul de la San Francisco mergea splendid.

– N-am avut decît o singură problemă

Ben vorbise puțin prea moale și ochii ei se ațintiră

imediat asupra lui.

– Da? Care anume?

– O fotografie tînăra. I-am văzut lucrările și ne-au plăcut foarte mult. Am vrut să discutăm posibilitatea de a lucra cu ea pentru decorațiile clădirilor principale. Dar nu vrea să discute cu noi.

– Cum adică?

Marion nu părea încîntată.

– Exact așa. Cînd a auzit de ce o sun, aproape că mi-a închis telefonul.

Marion ridică din sprîncene.

– Știa pe cine reprezinți?

De parcă asta ar fi schimbat ceva. Michael își ascunse zîmbetul și Ben la fel. Marion era atît de mîndră de firmă încît se aștepta ca oricine să vrea să facă afaceri cu ei.

– Da. Mă tem că asta n-a făcut-o să leșine. Dacă nu cumva n-a enervat-o și mai tare.

– A enervat-o?

Pentru prima oară în dimineața aceea fața lui Marion se coloră, dar expresia îi era sumbră. Cine se credea, tinerica asta, care strîmba din nas la *Cotter-Hillyard*?

– Mă rog, poate că enervare nu e cuvîntul potrivit. Poate speriată ar fi mai potrivit.

Nu era, dar era în concordanță cu nevoia de moment. Ca s-o calmeze pe Marion. Petele roșii din obraji ei începură să pălească, spre ușurarea tuturor, mai ales a lui Ben.

– Merită să insistăm?

– Eu cred că da. Și am adus niște lucrări de-ale ei, ca să vi le arăt. Sper oă o să fiți de acord.

– Cum ai obținut lucrări de-ale ei, dacă nu vrea să vorbească cu tine?

– Le-am cumpărat de la galerie. A fost o extravaganță, dar dacă este vreo problemă, aș fi fericit să le

cumpăr eu de la firmă. Lucrează minunat.

Cu aceasta, Wendy se îndreaptă către masa de lângă peretele din fund și se întoarce cu un portofoliu mare, din care scoase trei fotografii color, pe care Marie le făcuse la San Francisco. Una era o scenă dintr-un parc, cu o compoziție simplă: arăta un bătrîn așezat pe o bancă, privind joaca unor copii. Tabloul ar fi putut părea sentimental, dar nu era; era plin de simpatie. A doua era o scenă de la docuri; vitalitatea mulțimii nu distrăgea atenția de la zîmbitorul vînzător de creveți care domina fundalul. Și, în fine, o vedere sclipitoare a San Francisco-ului la apus, orașul așa cum îl îndrăgeau turiștii și locuitorii deopotrivă. Ben nu spuse nimic. Așeză fotografiile și se dădu înapoi. Erau mărite, ca toată lumea să poată vedea de cît de bună calitate erau. Chiar și Marion rămase tăcută o vreme, înainte de a încuviința din cap.

- Ai dreptate. Merită să insistăm.
- Mă bucur că sînteți de acord.
- Mike?

Se întoarce către fiul ei, dar acesta părea pierdut în gînduri privind fotografiile. Era ceva familiar în ele, în natura subiectelor. Nu era sigur ce anume, dar îi creaseră o stare ciudată, de care nu putea scăpa. Nu știa de ce îl preocupă fotografiile, dar chiar și el trebuia să fie de acord că erau lucrări remarcabile și că ar fi făcut cinste oricărei clădiri cu numele *Cotter-Hillyard* pe ea.

- Îți plac la fel de mult ca mie? insistă Marion.
- El o privi și dădu din cap tăcut, sobru.
- Ben, cum putem s-o avem?
- Marion nu pierdea timpul.
- Aș vrea să știu.
- Cu bani, evident. Ce fel de fată este? Ai cunoscut-o?
- Destul de ciudată, am cunoscut-o ultima oară cînd

am fost la San Francisco. E uluitor de frumoasă. Într-un fel aproape ireal. E aproape prea perfectă. Nu poți decît să stai să te uiți la ea. E calmă, plăcută – cînd vrea să fie – și evident talentată. A fost artistă, înainte de a se apuca de fotografie. Părea îmbrăcată scump, așa că nu cred să moară de foame. De fapt, proprietarul galeriei mi-a spus că are un fel de sponsor. Un bărbat mai în vîrstă. Mi se pare că a spus un doctor, un chirurg plastician celebru. În orice caz, nu are nevoie de bani. Iar asta-i tot ce știu.

– Atunci poate că nu banii sînt cheia.

Dar brusc Marion deveni la fel de gînditoare ca fiul ei. Îi venise o idee nebunească, irațională. Ar fi fost o coincidență extraordinară, dar dacă...

– Cîți ani are fata?

– Greu de spus. Purta o pălărie prima oară cînd am văzut-o; îi ascundea fața. Dar aș spune că are... nu știu, douăzeci și patru, poate douăzeci și cinci. Cel mult douăzeci și șase. De ce?

Nu înțelegea deloc întrebarea.

– Eram doar curioasă. Să-ți spun cum facem, Ben. Sînt sigură că tu și Wendy ați făcut tot ce ați putut și e foarte posibil să nu se poată ajunge deloc la fata asta, dar aș vrea să încerc. Lasă-mi informațiile, și o s-o contactez chiar eu. Trebuie să mă duc oricum la San Francisco în săptămîinile următoare. Poate că n-o să-i vină la îndemîină să refuze o femeie în vîrstă.

Ben zîmbi la referirea la o femeie „în vîrstă”. Marion arăta a orice, numai a asta nu. Un dinam de vîrstă medie poate, dar în nici un caz o bunicuță ofilită. Dar zîmbetul i se stinse privind-i fața. Pălea cu fiecare clipă, și se întrebă dacă nu cumva era bolnavă. Dar nu-i lăsă timp să întrebe. Se ridică, își exprimă satisfacția pentru ședința, luă de la Ben informația de care avea nevoie și le mulțumi tuturor pentru prezență. Cînd ea

ieși din cameră, ședința luă sfârșit. Ușa de metal care dădea în biroul ei se închise ușor în urma lui Ruth, iar ceilalți se scurseră către lift, comentînd progresele făcute. Toată lumea părea mulțumită și ușurată că și Marion se arătase la fel. De obicei cineva o scotea din fire, dar în ziua aceea fusese aproape neobișnuit de moale, și din nou Ben se întrebă dacă nu cumva era bolnavă. Era printre ultimii care părăseau sala de ședințe, iar Wendy coborîse deja cînd Ruth ieși în grabă din sanctuar și-i făcu semn lui Michael. Părea înspăimîntată.

– Domnule Hillyard! Mama dumneavoastră... e...

Dar George reacționează primul, repezindu-se literalmente în biroul ei, cu Michael și Ben pe urmele lui. Odată ajunși acolo, tot George fu cel care știu ce să facă. Unde să găsească pastilele, pe care i le dădu imediat cu un pahar cu apă, ajutînd-o să se ducă de la birou pînă la canapea. Era de un cenușiu-verzui și părea să respire cu dificultate. Pentru o clipă îngrozitoare, Michael se întrebă dacă nu era pe moarte și simți cum îi dau lacrimile. Se repezi la telefon să-l sune pe doctorul Wickfield, dar ea dădu din mîină, slab, și vorbi într-o șoaptă stinsă:

– Nu, Michael, nu-l suna... pe Wicky. Se întîmplă... mereu.

Michael se uită la George. Era o noutate pentru el, dar nu putea fi pentru George, pentru că n-ar fi știut unde să găsească pastilele și ce să facă. Isuse! Uitase complet de lumea din jurul lui în ultimele cîteva luni. Privindu-și mama, palidă și tremurînd pe canapea, începu să se întrebe cît de bolnavă era de fapt. Știa că se vedea destul de des cu doctorul Wickfield, dar de fiecare dată crezuse că își făcea doar diverse controale și nu că ar fi avut într-adevăr probleme. Iar cea de acum părea cît se poate de gravă. Iar o privire aruncată

pastilelor pe care George le lăsase pe birou îi confirmă lui Michael temerile. Erau pastile pentru inimă.

– Mamă... Michael se așeză pe scaunul de lângă ea și o luă de mână: Cît de des se întîmplă asta?

Era aproape la fel de palid ca ea. Marion deschise ochii și îi zîmbi, întîi lui, apoi lui George. George știa.

– Nu-ți face griji. Vocea era blîndă, dar ceva mai puternică acum. Sînt bine.

– Nu ești bine. Și vreau să știu despre asta.

Michael vorbea, iar Ben se trezi întrebîndu-se dacă nu cumva era în plus, dar nici să plece nu voia. Era prea uluit de ceea ce văzuse. Marea Marion Hillyard era și ea om ca toți oamenii. Și arăta teribil de vulnerabilă și de fragilă, întinsă acolo, în rochia neagră, scumpă, care o făcea să pară și mai palidă. Avea culoarea pergamentului, dar ochii îi erau mai vioi decît fuseseră cu o clipă urmă.

– Mamă...

Michael voia s-o forțeze să-i spună totul.

– Bine, dragule, bine.

Trase aer adînc în piept și se ridică încet în capul oaselor, lăsîndu-și picioarele pe podea și privindu-l drept în ochi.

– E vorba de inimă. Știi că de ani de zile am problema asta.

– Dar n-a fost niciodată serioasă.

– Ei bine, acum este. Era foarte calmă. S-ar putea să trăiesc pînă la adînci bătrînețe, sau s-ar putea să nu. Timpul o să ne spună. Iar între timp, pastilele mă mențin în formă și mă descurc. Asta-i tot.

– De cînd durează asta?

– De cîtăva vreme. Wicky a început să se îngrijoreze acum vreo doi ani, dar s-a înrăutățit destul de tare anul ăsta.

– Atunci vreau să te retragi. Părea un copil încăpă-

ținat. Imediat.

Ea se mulțumi să rîdă și îi zîmbi lui George. Dar de data aceasta fața colaboratorului ei îi spunea că și el e îngrijorat.

– Nici o șansă, dragul meu. Stau aici pînă mor. Sînt prea multe de făcut. În plus, acasă aș înnebuni. Ce să fac toată ziua? Să mă uit la televizor și să citesc reviste pentru femei?

– Sună perfect pentru tine. Rîseră cu toții. Sau... Michael se uită la mama lui și la George: Ați putea să vă pensionați amîndoi, să vă căsătoriți și să vă distrați și voi puțin.

Era prima oară cînd Michael arăta că știa de atențiile lui George pentru mama lui și acesta roși violent. Dar nu părea nemulțumit.

– Michael!

Mama lui avea din nou vechiul ei ton.

– Îl faci pe George să se jeneze. Dar, într-un fel destul de ciudat, nici ea nu părea nici șocată, nici oripilată de idee: În orice caz, nu se pune problema pensiei. Sînt prea tînără, bolnavă sau nu. Ați rămas cu mine pe cap, mă tem, pentru multă vreme.

Michael știa deja că pierduse bătălia. Dar nu voia să cedeze deodată.

– Atunci fii măcar înțelegătoare, pentru numele lui Dumnezeu, și nu mai călători. Nu trebuie să te duci la San Francisco. Pot să fac eu asta. Nu mai fii așa de agitată. Stai acasă și ai grijă de tine.

Ea se mulțumi să rîdă, apoi se ridică și se îndreptă către masa de lucru. Părea zguduită, obosită și palidă cînd se așeză pe scaun, în timp ce toți o priveau cu spaima întipărită pe fețe.

– Aș vrea foarte mult să plecați cu toții și să nu mai arătați așa de disperați. Absolut toți. Am de lucru. Chiar dacă voi se pare că nu aveți.

– Mamă, te duc acasă. Măcar azi.

Michael o privea mînios, dar ea se mulțumi să dea din cap.

– Nu merg. Acum du-te, Michael, sau îl sun pe George să te dea afară. O să plec devreme, dar nu acum. Așa că vă mulțumesc pentru grija voastră și pa. Ruth!

Arătă către ușă, pe care secretara o deschise ascultătoare și ei ieșiră unul cîte unul. Era mai tare ca ei toți la un loc, și o știa.

– Marion?

George se opri în cadrul ușii, cu o expresie îngrijorată în ochi.

– Da?

Fața ei se îmblînzi cînd se uită la el și George zîmbi.

– Nu vrei să mergi acasă?

– Curînd.

– Vin peste o jumătate de oră.

Ea zîmbi, dar de abia aștepta ca ușa să se închidă în urma lui. Nu avea nici o îndoială în legătură cu ce îi provocase atacul. Nu-și mai putea permite să se emoționeze de nimic. Devenea o pacoste teribilă. Se uită la ceas și formă numărul pe care i-l dăduse Ben Avery. Ascultă telefonul sunînd de trei ori. Nu știa de ce e atît de sigură, dar era. Fusesse sigură din clipa cînd Ben începuse s-o descrie pe Marie Adamson. Voia să încerce s-o vadă pe fată cînd se ducea la San Francisco. Atunci avea să știe cu siguranță. Sau poate că nu. Poate că schimbările erau prea mari. Se întreba dacă avea să știe vreodată. Apoi, în timp ce se gîndea la asta, fata răspunse la telefon. Marion inspiră adînc, închise ochii și vorbi calm în receptor. Nimeni nu și-ar fi dat seama că avusese un atac cu jumătate de oră în urmă. Marion Hillyard controla situația, ca întotdeauna, perfect.

– Domișoara Adamson. Sînt Marion Hillyard de la New York.

Conversația fu scurtă, rece și tensionată, iar cînd închise telefonul, Marion nu știa mai multe decît cînd sunase. Dar avea să știe. În exact trei săptămîni. Aveau o întîlnire peste trei săptămîni, într-o marți după-amiază, la ora patru. Marion și-o notă în agendă, apoi se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii. Se putea ca întîlnirea să nu-i dezvăluie nimic, și totuși... erau lucruri pe care trebuia să le spună. Spera doar că avea să mai trăiască trei săptămîni.

Capitolul 21

Ceasul părea să ticăie interminabil în apartamentul ei de la *Fairmont Hotel*. Panorama era impresionantă; se vedea golful și Marin County dincolo de el, dar Marion Hillyard nu era interesată de panoramă. Se gîndea la fată. Ce se alesese de ea? Făcuse Gregson minunile pe care le promisese cu doi ani în urmă? Ben Avery văzuse o necunoscută cînd o cunoscuse pe Marie Adamson. Dar Michael, el avea oare s-o recunoască? Oare era îndrăgostită de altcineva acum sau, ca și Michael, devenise nefericită și retrasă? Marion se gîndea din nou la fiul ei în timp ce o aștepta pe această străină care se putea dovedi a fi fata iubită cîndva de Michael. Dar dacă nu era? Putea fi oricine, un fotograf local care-i atrăsese atenția lui Ben Avery. Poate că

teoria ei era complet greșită. Poate...

Se așeză picior peste picior, apoi întinse mâna după port-țigaretul din poșetă. Era nou. George i-l dăruise de Crăciun și avea inițialele ei, bătute în safire, de-a lungul laturii cutiei de aur. Se lăsă pe spate, cu ochii închiși. Era epuizată. Fusese un zbor lung și ar fi trebuit să-și acorde o zi de odihnă înainte de a o vedea pe fată. Dar era prea nerăbdătoare ca să mai amâne întâlnirea încă o zi. Trebuia să afle.

Privi din nou ceasul de pe cămin. Era patru și un sfert. Șapte și un sfert la New York. Michael era probabil tot la birou. Avery era probabil pe undeva cu fata de la departamentul de design. Se strîmbă gîndindu-se la el. Nu era un băiat serios, ca Michael. Pe de alt parte... oftă. Nu era nici nefericit ca Michael. Oare făcuse o greșeală? Fusese complet nebună cu doi în urmă? Cerase prea mult de la fată? Nu. Probabil că nu. Nu era fata potrivită pentru Michael. Iar, cu vremea, probabil că el va găsi pe altcineva. Nu avea nici un motiv să nu găsească. Avea tot ce-i trebuia: înfățișare, bani, poziție. Avea să fie președintele uneia dintre cele mai importante companii din America. Era un bărbat cu talent, puternic, blînd și fermecător.

Trăsăturile i se luminau, din nou gîndindu-se la el. Ce bun și puternic era... și ce singur. Simțea și asta. Se ținea la distanță chiar și de ea. Era ca și cum o parte din el nu s-ar fi refăcut niciodată. Cel puțin terminase cu băutura și cu mohoreala; în schimb căpătase o hotărîre aspră, feroasă, care i se citea în ochi. Ca un om care se chinase prea mult prin deșert, hotărît să supraviețuiască, fără însă să mai știe pentru ce. Cu toate acestea avea motive să fie fericit, o viață atît de bună de care să se bucure. Dar el nu avea timp să se bucure de nimic. Nu era sigură nici măcar dacă îi făcea plăcere munca, în orice caz nu cum îi plăcea ei. Nu cum le

plăcuse tatălui și bunicului lui. Se gîndi din nou cu tandrețe la propriul ei soț, apoi încet gîndurile îi zburară la George. Cît de bun fusese cu ea în ultimii ani. Nu și-ar fi putut continua munca fără el. El îi lua poverile de pe umeri de cîte ori putea, nu-i lăsa decît deciziile interesante, munca creatoare și gloria. Știa de cîte ori făcuse George asta pentru ea. Era un bărbat foarte puternic, dar și foarte modest. Se întrebă de ce nu fusese mai atentă la calitățile lui cu vreo zece ani în urmă. Dar nu avusese niciodată timp. Nici pentru el, nici pentru altcineva. De cînd murise tatăl lui Michael.

Poate că băiatul nu era atît de diferit de ea. Își zîmbi ei înseși, dar soneria de la ușă îi întrerupse gîndurile. Tresări, de parcă ar fi uitat unde se afla. Întîlnirea cu fata. Era patru și douăzeci și cinci acum. Fata întîrziase douăzeci și cinci de minute. Dar, în sinea ei, era fericită că avusese puțin timp pentru ea însăși. Își compuse o figură demnă și se îndreptă liniștită către ușă. Era conștientă cît de bine o prindeau rochia bleumarin și cele patru rînduri de perle, ca de altfel și coafura perfectă, manichiura și machiajul atent, care o făceau să pară mai degrabă de patruzeci și cinci de ani decît de șaizeci. Și peste douăzeci de ani avea să fie încă o femeie frumoasă. Dacă mai trăia atît. Dar dacă trăia, avea să aibă grijă să arate așa cum dorea. Nimic nu o înfrîngea pe Marion Hillyard, nici chiar timpul. Se fericită pentru asta cînd deschise ușa unei femei elegante, cu un portofoliu de artist în mînă.

– Domnișoara Adamson?

– Da, dădu din cap Marie cu un zîmbet scurt. Doamna Hillyard?

Dar știa. Nu o văzuse de fapt pe Marion Hillyard în noaptea aceea, pentru că avusese ochii bandajați, dar văzuse fotografii în apartamentul lui Michael. Ar fi recunoscut-o pe mama lui oriunde în lume. Era femeia

care-i bîntuise visele timp de doi ani. Era femeia pe care și-o dorise cîndva ca mamă și prietenă. Dar n-o mai dorea.

– Îmi pare bine.

Marion întinse o mînă răcoroasă și fermă, și-și strînseseră mîinile ceremonios în ușa, înainte ca Marion să facă un gest către interior.

– Nu vrei să intrai?

– Mulțumesc.

Cele două femei se priviră una pe cealaltă cu interes și precauție, iar Marion se așeză pe un scaun lîngă masă. Comandase ceaiul în cameră, și niște băuturi răcoritoare pentru invitata ei. Părea foarte multă atenție pentru o fată care o costase deja o jumătate de milion de dolari. Dacă era aceeași fată. O scrută atent, dar nu văzu nimic. Nu semăna cu nici una din fotografiile pe care le văzuse în decursul anilor. Nu era aceeași fată. Cel puțin nu părea să fie. Dar Marion se pregăti s-o privească și s-o asculte. Era sigură că avea să-și amintească oricînd vocea aceea chinuită, sfîșietoare din noaptea cînd făcuseră „contractul”.

– Ce vă pot oferi de băut? Ceai? Apă minerală? Putem comanda o băutură dacă doriți.

– Nu, vă mulțumesc, doamnă Hilyard. Aș prefera să...

Dar vocea i se stinse și rămaseră privindu-se una pe alta, femeia mai în vîrstă cîntărind-o pe cea tînă, privind-o cum se mișcă, studiindu-i părul, întorcîndu-se din nou la imaginea de ansamblu. Era o fată extraordinar de frumoasă, în haine foarte scumpe. Marion se trezi întrebîndu-se dacă-și cheltuia banii dați de ea pe haine ca acelea. Rochia de lînă purta amprenta pariziană, poșeta și pantofii de antilopă erau marca *Gucci*, iar pardesiul bej, aparent neinteresant, era căptușit cu o blană care părea lutru.

– Ce haină frumoasă! Trebuie să fie minunată pentru acest oraș. Invidiez clima de aici. Când am plecat, la New York erau cincizeci de centimetri de zăpadă. Sau mai degrabă, zîmbi ea cuceritor, cinci centimetri de zăpadă și patruzeci și cinci de mîzgă. Cunoașteți New York-ul?

Era o întrebare cu cheie, și Marie o știa, dar putea răspunde sincer. Trăise în New England, dar petrecuse puțin timp la New York. Dacă s-ar fi măritat cu Michael ar fi trăit acolo. Dar nu se măritase. Fața și vocea i se înăspriseră.

– Nu, nu-l cunosc prea bine. Sînt puțin mai provincială.

Era Marie sută la sută, fără nici o urmă de Nancy.

– Mi se pare greu de crezut. Nu arăți deloc așa.

Marion îi zîmbi din nou, dar era zîmbetul unei caracude către un peștișor mic și fraged.

– Vă mulțumesc.

Apoi, fără alte introduceri, Marie puse mîna pe portofoliu, și-l puse în poală, în timp ce Marion o privea, și îl desfăcu. Zîbind, îi întinse lui Marion un caiet gros cu copii ale lucrărilor ei. Caietul era mare și incomod, iar femeia mai în vîrstă păru să ezite cînd îl luă. Abia atunci Marie observă tremurul violent al mîinilor ei, și cît de slabă era. În definitiv, timpul nu fusese deloc blînd cu Marion Hillyard. Oare rugăciunile ei fuseseră ascultate? O privi atent pe femeie, dar Marion părea să-și fi recîștigat calmul și răsfoia în tăcere caietul.

– Înțeleg de ce Ben Avery era atît de nerăbdător să încheie un contract pentru centrul nostru medical. Acestea sînt lucrări extraordinare. Probabil că lucrați de ani de zile.

Era în sfîrșit o întrebare inocentă și Marie clătină din cap.

– Nu, fotografia e ceva nou pentru mine. Am fost

pictor înainte.

– A, da, Ben a menționat asta.

Marion părea surprinsă. Uitase că aceasta putea fi Nancy McAllister, atît era de adîncită în lucrările minunate.

– Sînteți la fel de bună la pictură?

– Așa credeam.

Marie îi zîmbi. Era o conversație aproape ireală. Se simțea ca și cum ar fi privit-o pe Marion Hillyard printr-o oglindă groasă. O vedea pe Marion clar, dar persoana pe care o vedea Marion era de fapt altcineva. Marie credea că numai ea cunoaște secretul.

– Acum îmi place fotografia la fel de mult.

– De ce ați schimbat? întrebă Marion, intrigată.

– Pentru că totul în viața mea s-a schimbat foarte brusc, în asemenea măsură încît am devenit o altă persoană. Pictura era parte din vechea mea viață, din vechiul meu eu. Era prea dureros s-o iau cu mine.

Marion aproape că tresări auzind cuvintele.

– Înțeleg. Ei bine, lumea nu a pierdut nimic, după cîte pot vedea. Sînteți un fotograf minunat. Cine v-a dat primul imbold? Fără îndoială unul din marii artiști locali. Sînt atîția aici.

Dar Marie clătină din cap, zîmbind. Era ciudat. Venise aici s-o urască pe femeia aceasta, iar acum descoperirea că nu poate. Nu tocmai. Nu-i plăcea. Dar nici n-o putea urî. Părea atît de obosită și de fragilă, sub toată bravada și perlele ei. Purta pe față masca morții, ascunsă cu grijă sub machiajul de calitate, dar sub el se zăreau tristețile toamnei, cu iarna călcîndu-le pe urme. Marie se forță să se întoarcă la întrebarea femeii, încercînd să și-o amintească. A, da.

– Nu, de fapt un prieten mi-a deschis drumul. Doctorul meu, de fapt. El poartă răspunderea lansării mele ca fotograf. El cunoaște pe toată lumea din oraș.

– Peter Gregson.

Cuvintele ieșiră blinde și visătoare de pe buzele lui Marion Hillyard, de parcă le-ar fi spus fără voia ei, și amîndouă amuțiră brusc.

– Îl cunoașteți?

De ce spusese Marion asta? Oare știa? Dar nu avea cum. Oare Peter... Nu, n-ar fi făcut niciodată asta.

– Eu... da... Marion ezită o lungă clipă, apoi o privi drept în ochi. Da, Nancy. Îl cunosc. A făcut o treabă minunată cu tine.

Era o lovitură în gol. O presupunere. Dar trebuia s-o spună, chiar dacă se făcea de rîs. Trebuia să afle.

– Trebuie să fie o neînțelegere. Numele meu e Marie...

Apoi se prăbuși ca o păpușă de cîrpă. Avea lacrimi în ochi cînd se ridică și se îndepărtă, oprindu-se la fereastră, cu spatele către cameră.

– Cum ați știut?

Vocea era chinuită și furioasă. Vocea de acum doi ani. Marion se lăsă pe spătarul scaunului, obosită dar ușurată. O liniștea să știe că avusese dreptate. Nu făcuse călătoria aceea grea degeaba.

– V-a spus cineva? întrebă Marie.

– Nu. Am ghicit. Nu știu de ce. Dar de cînd Ben a pomenit prima oară de tine am avut o presimțire. Detaliile se potriveau.

– A...

Fir-ar să fie. Voia să... nu putea scăpa niciodată de asta? Nu aveau s-o lase niciodată în pace?

– De ce ați venit aici? Ca să reconfirmați micul nostru tîrg? Marie se întoarse cu spatele la fereastră ca să privească la femeia care-o chinuia: Ca să vă asigurați că mă țin cuvînt?

– Ai dovedit deja asta. Vocea lui Marion era obosită și blîndă, și neobișnuit de bătrîna. Nu, nu sînt sigură că

înțeleg nici măcar eu de ce, dar am venit să te văd. Să vorbesc cu tine. Să aflu ce faci, dacă tu erai într-adevăr.

– De ce acum? De ce am devenit interesantă după doi ani? -

Brusc, în vocea lui Marie era venin, iar în ochi ură. Ura pe care de luni de zile dorise să și-o exprime.

– De ce acum, doamnă Hillyard, sau erați doar curioasă să vă uitați la ce a făcut Gregson? Asta era? Ei, cum vi se pare copilașul de patru sute de mii de dolari? A meritat? De ce nu-mi răspundeți? A meritat? Sînteți mulțumită?

Marion spera că da. Brusc spera cu disperare că da. Cu toții plățiseră un preț atît de mare pentru fața aceea. Greșise. Era deodată sigură de asta. Dar era prea tîrziu. Nu mai era aceiași. Vedea asta la fată la fel de clar cum o vedea în Michael. Era mult, mult prea tîrziu pentru amîndoi. Trebuiau să-și găsească visurile în altă parte.

– Ești o fată foarte frumoasă, Marie.

– Mulțumesc. Da, știu că Peter a făcut o treabă foarte bună. Dar a fost ca un tîrg cu diavolul. Fața pentru o viață.

Cu un suspin, Marie se prăbuși pe un scaun.

– Iar eu sînt diavolul. Vocea lui Marion tremura. Bănuiesc că e o porcărie să și-o spun acum, dar la momentul respectiv am crezut că făceam un lucru bun.

– Și acum? Marie o privi în ochi. Michael e fericit? A meritat să scăpați de mine, doamnă Hillyard? Misiunea a avut succes?

Doamne, cum voia s-o lovească. Să se repeadă la ea și s-o dărîme, cu rochia ei elegantă și cu perlele ei.

– Nu, Marie, Michael nu e fericit, nu mai mult ca tine. Mi-am închipuit că o să-și refacă viața. Am presupus că și tu la fel. Dar ceva îmi spune că n-ai făcut-o. Nu că aș avea dreptul să întreb.

– Nu, nu aveți. Dar Michael? Nu e însurat?

Se ura pentru asta, dar spera să fie „nu”.

– Băda, este.

Marie aproape că se îneacă, apoi se străduie să-și recapete răsuflarea.

– Cu munca lui. Trăiește, mănîncă, doarme și respiră cu ea. De parcă ar spera să se piardă în ea pentru totdeauna. Abia dacă-l văd.

Bine, scîrbă. Bine!

– Deci ați spune că ați greșit? L-am iubit, să știți. Mai mult ca orice pe lume.

Cu excepția feței mele... o, Doamne, cu excepția...

– Știu. Dar am crezut că o să treacă.

– Și a trecut?

– Poate. Nu vorbește niciodată de tine.

– A încercat să mă caute?

Marion clătină din cap. Dar nu-i spusese de ce. Nu-i spusese lui Marie că Michael o credea moartă. Minciuna o apăsa și văzu fața fetei transformîndu-se din nou într-o mască a urii.

– Bine, atunci de ce sînt aici? Doar ca să vă satisfac curiozitatea? Ca să vă arăt lucrările mele? De ce?

– Nu sînt sigură, Nancy. Scuză-mă.. Marie. Trebuia să te văd. Să aflu cum ți-a mers. Eu bănuiesc că e o prostie să-ți spun, dar sînt pe moarte.

Părea să-și plîngă de milă, apoi îi păru rău că îi spusese. Dar Marie nu părea mișcată. O privi pe Marion îndelung, apoi, cu o voce blîndă și chinuită, vorbi din nou:

– Îmi pare rău de asta, doamnă Hillyard. Dar eu am murit acum doi ani. Și mi se pare că și fiul dumneavoastră la fel. Asta înseamnă doi oameni. Amîndoi de mîna dumneavoastră, doamnă Hillyard. Ca să fiu sinceră, mi-e greu să simt prea multă compasiune pentru dumneavoastră. Bănuiesc că ar trebui să vă fiu recunoscătoare. Bănuiesc că ar trebui să vă mulțumesc din

adîncul sufletului că bărbații întorc capul după mine, în loc să fugă îngroziți. Bănuiesc că ar trebui să simt o grămadă de lucruri, dar nu pot. Nu simt nimic pentru dumneavoastră acum, decît milă, pentru că i-ați distrus viața lui Michael și știți asta. Ca să nu mai vorbim de ce ați făcut cu a mea.

Marion dădu din cap în tăcere, simțind toată greutatea reproșului fetei. Toate acestea le știa și ea. În adîncul sufletului o știuse cu doi ani în urmă. Despre Michael în orice caz. Nu știuse despre fată. Poate de aceea simțise nevoia să vină.

– Nu știu ce să spun.

– La revedere ajunge.

Marie își luă haina și mapa și se îndreptă către ușă. Se opri acolo o clipă, cu mîna pe clanță, cu capul plecat, și lacrimile începură să-i curgă pe față. Se întoarse încet și văzu lacrimile curgînd și pe fața lui Marion. Femeia mai în vîrstă era cufundată în propria ei adurere, dar Marie reuși să-și tragă răsufierea și vorbi din nou:

– La revedere, doamnă Hillyard. Transmiteți-i... lui Michael... dragostea mea.

Închise ușa încet în urma ei, dar Marion Hillyard nu se mișcă. Simțea cum inima îi bate cu un efort sfișietor. Chinuindu-se să respire, se împletici spre sonerie să cheme o cameristă. Reuși să apese pe buton înainte de a leșina.

Capitolul 22

Pantofii lui sunau a gol pe coridoarele de spital. Aproape alergă către camera ei. De ce insistase să vină singură? De ce trebuia să fie întotdeauna atât de independentă, după atîția ani? Ciocăni încet la ușa și o infirmieră i-o deschise, cu o privire inchizitorială.

– Aceasta e camera doamnei Hillyard? Sînt George Calloway.

Părea agitat și îmbătrînit și obosit, și chiar așa se și simțea. Se săturase de toate prostiile astea. Și avea să i-o spună imediat ce-o vedea. Îi spusese și lui Michael înainte de a pleca de la New York. Infirmiera zîmbi auzindu-i numele.

– Da, domnule Calloway, vă așteptam.

Marion fusese internată la ora șase în seara aceea.

George reușise să ajungă la unsprezece, ora locală. Acum era puțin trecut de miezul nopții. Mai repede de atât nu se putea face călătoria. Zîmbetul lui Marion recunoștea asta cînd infirmiera deschise ușa ca să intre George, iar ea se strecură încet afară.

– Bună, George.

– Bună, Marion. Cum te simți?

– Obosită, dar o să supraviețuiesc. Cel puțin așa mi-au spus. N-a fost decît un atac minor.

– De data asta. Dar data viitoare?

Începu să se plimbe prin cameră, privind-o. Nu se oprise nici măcar s-o sărute, cum făcea de obicei. Avea prea multe de spus.

– O să ne facem griji pentru asta data viitoare cînd se va întîmpla. Acum stai jos și calmează-te, pentru că mă obosești. Vrei să mănînci ceva? Le-am rugat pe infirmiere să-ți păstreze un sandviș.

– Nu pot să mănînc.

– Termină. Nu te-am văzut niciodată așa, George. N-a fost nimic serios, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mai fi așa.

– Nu-mi spune mie cum să fiu, Marion Hillyard. Mă uit la tine cum te distrugi de prea multă vreme și nu mai tolerez asta.

– Îți dai demisia? îi zîmbi dintre perne. De ce nu te pensionezi mai bine?

Brusc, toată scena o amuza, dar încetă s-o mai amuze cînd el se întoarse și o privi cu o expresie imuabilă.

– Exact asta am de gînd să fac, Marion. Să mă pensionez.

Se vedea că e serios. Asta-i mai trebuia.

– Nu fi caraghios.

Dar nu era prea sigură că-l putea face să se răzgîndească de data asta. Se ridică în capul oaselor

cu un zîmbet speriat.

– Nu sînt. E prima decizie inteligentă pe care am luat-o în douăzeci de ani. Și știi cine se mai pensionează, Marion? Tu. Amîndoi ne pensionăm. Fără nici un preaviz. Am discutat asta cu Michael pe drum spre aeroport. A fost drăguț să mă ducă acolo și m-a rugat să-ți spun că-i pare rău că nu poate să vină, dar e prea ocupat pentru moment. Crede că pensionarea e o idee foarte bună. La fel și eu. De fapt, nimănui nu-i pasă ce crezi tu despre asta, Marion. Decizia e luată.

– Ai înnebunit? Și ce crezi că o să fac după ce mă pensionezez? Să tricotez?

– Mi se pare o idee bună. Dar primul lucru pe care o să-l faci e să te măriți cu mine. După asta, poți să faci tot ce vrei. Mai puțin – vocea i se ridică amenințător – să muncești. E clar, doamnă Hillyard?

– Nu vrei măcar să mă ceri de soție? Sau doar mă informezi? Sau și ăsta e un ordin de la Michael?

Dar nu era furioasă. Era mișcată. Și ușurată. Era sătulă. Făcuse destule, atît în sensul bun cît și în cel rău al cuvîntului. Și o știa. Întîlnirea cu Marie făcuse asta foarte limpede.

– Avem binecuvîntarea lui Michael, dacă asta vrei să știi.

Apoi vocea i se îmblînzi, se apropie de patul ei, o apucă de mîină și i-o ținu blînd într-a lui.

– Vrei să te măriți cu mine, Marion?

Aproape că-i era frică s-o ceară după atîta vreme, dar vorbise în fine cu Michael despre asta în momentele dinaintea plecării, iar Michael spusese ceva straniu despre „sărbătorirea iubirii lor”. George nu înțelesese prea bine, dar fusese recunoscător pentru încurajare.

– Vrei?

O strînse puțin mai tare de mîină și așteptă. Ea dădu din cap încet, cu un zîmbet cald, obosit, și cu o

expresie de regret.

– Ar fi trebuit să facem asta cu ani în urmă, George.

Dar mai voia să spună ceva... că nu e sigură că mai are dreptul... nu după ce făcuse..

– M-am gândit la asta cu ani în urmă, dar nu eram sigur că o să accepți.

– Probabil că n-aș fi acceptat. Proasta de mine! O, George! Oftă și se lăsă la loc pe perne. Am făcut atâtea prostii în viață.

Fața ei oglindea suferința după-amiezei, iar el o privi, uimit de chinul pe care-l vedea pe lângă extenuare.

– Ce tot vorbești! Nu-mi amintesc de nici o prostie pe care să fi făcut-o în toți anii de când te cunosc.

O mîngîie iubitor pe mîină. De ani de zile dorea să facă asta, exact așa cum o făcea acum.

– Nu te mai chinui cu aiurelile din trecut.

Dar Marion stătea foarte dreaptă și-l privea, cu mîina rece și crispată într-a lui.

– Dar dacă „aiurelile”, cum le spui tu, au distrus vieți? Am dreptul să uit asta, George?

– Marion, ce ai fi putut tu face ca să distrugi viața cuiva?

Se întrebă dacă nu cumva doctorul îi dăduse un drog puternic. Sau poate că ultimul atac îi afectase mintea. Nu era logic. Dar ea se lăsă la loc pe perne și închise ochii.

– Nu înțelegi.

– Ar trebui?

– Poate. Poate, dacă ai ști, n-ai mai fi atît de dornic să te însori cu mine.

– Nu fi absurdă. Dar dacă așa simți, atunci cred că am dreptul să știu ce te supără. Ce este?

Nu-i dădu drumul la mîină și în cele din urmă ea deschise ochii. Se uită la el mult timp înaite de a vorbi.

– Nu știu dacă-ți pot spune.

– De ce nu? Nu cred că e ceva ce m-ar putea șoca. Și nu-mi pot imagina ceva ce nu știu despre tine. Încep să cred că atacul de azi te-a cam zguduit.

– Adevărul pe care l-am văzut în față a făcut asta.

Avea un ton pe care George nu-l mai auzise nicio dată, iar în ochi avea lacrimi. Ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o liniștească, dar înțelese că avea într-adevăr ceva important de spus. Putea oare să fi avut o legătură în toți acești ani? Ideea îl șocă. Dar ar fi putut accepta și asta. O iubea. O iubise întotdeauna. Așteptase prea mult clipa asta ca să lase ceva s-o strice.

– S-a întâmplat ceva special azi?

O privi atent, așteptând răspunsul, dar ea doar închise ochii în timp ce lacrimile îi curgeau în tăcere pe obraji, și în cele din urmă dădu din cap și șopti:

– Da.

– Înțeleg. Bine, acum liniștește-te. Hai să nu ne agităm.

Începea să-l îngrijoreze. Nu voia să mai facă o criză.

– Am văzut-o pe fată.

– Care fată?

Despre ce Dumnezeu vorbea?

– Fata de care era îndrăgostit Michael.

Lacrimile i se opriră pentru un moment și se ridică să-l privească.

– Îți amintești noaptea când Michael a avut accidentul, după ce venise să mă vadă pe mine? Tu ai venit și el a plecat. Era furios. Venise să-mi spună că se căsătorește cu fata aceea. Iar eu i-am arătat... raportul pe care-l comandasem despre ea...

Vocea i se pierdu pentru un moment, iar George se încruntă. Trebuia să fie năucită de vreun medicament. Era singura explicație. Fata aceea murise în accident.

– Marion, draga mea, nu puteai s-o vezi pe fată. Dacă-mi amintesc, ea a... hm... dispărut în...

Dar Marion clătină din cap, fără să-și desprindă privirea dintr-a lui.

– Nu, George, n-a murit. Eu am spus că a murit, iar Wicky și-a ținut gura, dar fata a trăit. Dar fața ei a fost distrusă. Totul, în afară de ochi.

George nu zise nimic, ci doar ascultă. Aceasta era o Marion disperată, chinuită, dar nu o Marion nebună. Știa că spune adevărul.

– M-am dus la ea în cameră în noaptea aceea și i-am propus un târg.

El așteptă, tăcut. Marion închise ochii, îndurerată, și-l strânse mai tare de mână.

– Te simți bine?

Dădu din cap și deschise din nou ochii.

– Da. Poate o să mă simt mai bine dacă o să-ți spun. I-am oferit un târg. Fața ei, în schimbul lui Michael. Am spus-o într-un fel mult mai frumos, dar la asta se reduce totul. Wicky spunea că știe un singur om în țară care-i poate reface fața. Ar fi costat o avere, dar o putea face. I-am spus despre asta, m-am oferit să plătesc pentru asta și pentru orice altceva mai avea nevoie pînă se încheia cu operațiile. I-am oferit o viață complet nouă, o viață pe care n-o avusese niciodată, atîta timp cît era de acord să nu-l mai caute pe Michael.

– Și ea a fost de acord?

– Da.

Era un cuvînt mic, ca o piatră.

– Atunci nu putea să-l fi iubit prea mult. Iar tu ai făcut un lucru foarte frumos oferindu-te să plătești pentru operații. Drace, dacă s-ar fi iubit atît de mult, nici unul din ei n-ar fi acceptat așa ceva.

– Nu înțelegi, George.

Tonul ei era acum înghețat. Dar furia era îndreptată împotriva ei înseși, nu a lui George.

– N-am fost cinstită cu nici unul din ei. I-am spus lui

Michael că e moartă, pentru numele lui Dumnezeu și știam foarte bine că ea nu s-ar fi așteptat niciodată ca Michael să onoreze angajamentul. Probabil că de asta a și fost de acord. Asta, și pentru că nu avea de ales. Nu-i mai rămăsese nimic. În afară de mine, care i-am oferit un târg cu diavolul, după cum a spus chiar ea azi. George, știi că nici Michael n-ar fi acceptat o asemenea înțelegere, dacă ar fi știut adevărul. S-ar fi dus la ea într-o clipă.

– Dar n-a suferit între timp. Și-a revenit. Poate că nici nu s-ar mai plăcea unul pe celălalt acum.

Căuta cu disperare ceva cu care să-i aline rănilor, dar trebuia să recunoască că era o rană destul de urâtă și că trebuie să-i fi fost tare greu să trăiască cu ea. Știa că Marion își închipuise că acționa spre binele lui Michael, dar se jucase cu viața lui.

– Asta-i adevărat, să știi, probabil că au devenit foarte diferiți acum. S-ar putea să nici nu se mai vrea.

– Înțeleg asta. Se rezemă pe perne suspinând. Michael e obsedat de munca lui. Nu are timp, nici blândețe, nici iubire, nimic. Nu i-a mai rămas nimic, iar eu știu asta mai bine ca oricine. Iar ea... Se gândi cu durere la după-amiaza care trecuse. E superbă. Elegantă. Frumoasă. Și dură, furioasă, plină de mînie și de ură. Ar face o pereche frumoasă.

– Și crezi că tu ai făcut toate astea?

– Știind ce știi, nu ești de acord? Fără să vrea, ochii i se umplură din nou de lacrimi. Am greșit intervenind între ei, George, acum știu asta.

– Poate se poate repara ce s-a stricat. Iar între timp, tu i-ai dat fetei viața înapoi. O viață mai bună, în unele privințe.

– Iar ea mă urăște pentru asta.

– Atunci e o proastă.

Marion clătină din cap.

– Nu. Are dreptate. Nu aveam nici un drept să fac ce-am făcut. Iar dacă aş avea măcar un strop de curaj, i-aş spune lui Michael.

Dar fără să vrea, George îşi dori ca ea să nu facă asta. Furia lui Michael ar fi distrus-o. Fiul ei n-ar fi iertat-o niciodată.

– Nu-i spune, draga mea. Acum nu mai are nici un rost.

Marion îi văzu teama din priviri şi zîmbi.

– Nu-ţi face griji. Nu sînt atît de curajoasă. Dar va afla. Cu timpul. O să am grijă de asta. Are dreptul să ştie. Dar sper să afle de la ea, dacă-l mai vrea. Poate atunci o să mă ierte.

– Crezi că există vreo şansă? Ca ea să-l mai vrea, vreau să spun?

– Nu prea. Dar trebuie să fac tot ce pot.

– O, Doamne...

– Eu am început totul. Acum le datorez la amîndoi să fac ceva. Poate nu va ieşi nimic din asta, dar pot să încerc.

– Şi ai ţinut legătura cu ea tot timpul?

– Nu. Am revăzut-o azi pentru prima oară.

– Înţeleg. Cum s-a întîmplat asta?

– Am aranjat să ne întîlnim. Nu eram sigură că e ea, dar bănuiam. Şi am avut dreptate.

Părea mulţumită de ea însăşi, şi pentru prima oară de o jumătate de oră chiar zîmbi.

– Ce întîlnire trebuie să fi fost.

Acum înţelegea criza de inimă. Era de mirare că n-o omorîse.

– Ar fi putut fi mai rău. Vocea i se înmuie, iar ochii i se umplură iar de lacrimi. Ar fi putut fi cu mult mai rău. N-a făcut decît să-mi arate cît de mult am greşit şi că i-am distrus viaţa, la fel ca pe a lui.

– Încetează. Nu i-ai distrus pe nici unul. I-ai dat lui

Michael o carieră pentru care orice bărbat și-ar da viața, iar ei i-ai dat ceva ce nimeni n-ar putea avea.

– Ce? O inimă rănită? Deziluzii? Disperare?

– Dacă așa simte e nerecunoscătoare. Ce zici de o față nouă? O viață nouă? O lume nouă?

– Bănuiesc că e o lume foarte pustie, cu excepția muncii ei. În privința asta seamănă foarte mult cu Michael.

– Atunci poate că vor reconstrui ceva împreună. Dar între timp, ce s-a făcut e bun făcut. Nu te poți pedepsi la infinit pentru asta. Ai făcut ce ți s-a părut potrivit în momentul acela. Iar ei sînt tineri, draga mea. Au viața întreagă înainte. Dacă o risipesc, e din vina lor. Ce nu trebuie să facem e s-o risipim pe a noastră.

Ar fi vrut să spună: „Avem atît de puțin timp”, dar n-o făcu. Se aplecă spre ea, iar ea își ridică brațele către el. O strînse tare, simțindu-i căldura trupului.

– Te iubesc, draga mea. Îmi pare rău că ai trecut prin toate astea singură, fără să-mi spui. Ar fi trebuit să-mi spui acum doi ani.

– M-ai fi urît pentru asta.

Vocea îi era înăbușită de umărul lui și de suspine.

– Niciodată. Nici atunci, și nici acum. N-aș putea face altceva decît să te iubesc. Și te respect pentru că mi-ai spus acum despre asta. Nu erai obligată. Ai fi putut s-o ascunzi. N-aș fi știut niciodată.

– Nu, dar eu aș fi știut. Și trebuia să știu ce crezi despre asta.

– Cred că toată povestea a fost îngrozitoare pentru toată lumea. Acum fă ce poți, și uită. Scoateți-o din minte, din inimă, din conștiință. S-a terminat. Iar noi avem o viață nouă de început. Avem dreptul la viața asta. Ai plătit scump pentru tot ce ai. Nu te mai pedepsi pentru nimic. O să ne căsătorim, o să plecăm și o să ne trăim viața. Lasă-i pe ei să și-o facă pe a lor.

– Chiar am dreptul să fac asta?

Părea din nou mai tânără când îl privi.

– Da, iubirea mea, ai.

Apoi o sărută blînd. La dracu' cu Michael, cu fata, cu tot. O voia pe Marion, cu toate cele bune și rele, cu geniul și cu răutatea ei, cu totul.

– Iar acum o să uiți de toate astea și o să te culci, iar mâine o să facem planuri de nuntă. Gîndește-te la lucruri serioase, cum ar fi ce rochie o să porți și unde facem buchetul. Clar?

Ea privi în sus, către el, și rîse.

– George Calloway, te iubesc.

– Foarte bine, pentru că și dacă nu, tot te măriți cu mine. Nimic nu mă poate opri acum? Clar?

– Da, domnule.

Își zîmbeau când infirmiera băgă capul pe ușă. Era ora unu dimineața, iar instrucțiunile doctorului spuneau că trebuie să plece. George dădu din cap și, cu un sărut, o atingere pe mîină și un zîmbet pe care nimic nu l-ar fi putut umbri, părăsi camera. Iar Marion, în patul ei, se simțea imens de ușurată. O iubea oricum. Iar George îi redăduse puțin încrederea în sine. Privi la ceas și hotărî să-l sune pe Michael. Poate putea face ceva chiar acum. Ducă-se dracului diferența de oră. Nu avea timp de pierdut. Nici unul din ei nu avea. Puse mîna pe telefon și formă numărul apartamentului lui din New York. Sună de patru ori pînă când Michael răspunse, adormit, cu un „alo” înăbușit.

– Dragule, eu sînt.

– Mama? Te simți bine?

Aprinse repede lumina și încercă să se trezească.

– Sînt bine. Vreau să-ți spun ceva.

– Știu. George mi-a spus.

Căscă și zîmbi receptorului, apoi se uită la ceas. Isuse! Era cinci dimineața la New York. Două la San

Francisco. Ce naiba făcea trează, și unde era infirmiera?

– Ai acceptat?

– Sigur. Ambele propuneri. O să mă și pensionezez. Mai mult sau mai puțin.

Michael rîse la ultimele vorbe. Ce tipic pentru ea! George avea să aibă de furcă, dar era încîntat pentru ei doi.

– Dar te-am sunat pentru altceva.

Suna foarte profesional și Michael gemu. Cunoștea tonul acela.

– Fata.

– Care fată?

Avea mintea goală. Fusese o zi incredibilă. Trei ședințe, cinci întâlniri, veștile despre mama lui care avusese un atac, singură la San Francisco.

– Fotografa, Michael. Trezește-te.

– O, ea. Deci?

– O vrem.

– Zău?

– Absolut. Nu mă pot ocupa de asta acum. George m-ar omorî. Dar tu poți.

– Cred că glumești. Am atîtea de făcut. Lasă-l pe Ben să se ocupe.

– L-a refuzat deja. Și este o femeie cu stil, inteligență și caracter. Nu o să trateze cu subalterni.

– Mie mi se pare o pacoste.

– Așa mi se pare mie că ești tu. Ascultă-mă. Nu mă interesează ce trebuie să faci ca s-o convingi, dar fă-o. Curteaz-o, cucerește-o, du-te s-o vezi, scoate-o la cină în oraș. Fii fermecător. Merită. Și vreau lucrările ei la centrul medical. Fă-o pentru mine.

Efectiv se ruga. Marion își zîmbi. Asta era ceva nou.

– Ai înnebunit, nu am timp.

Michael stătea în pat, zîbind. Mama lui se scrîntise.

– Fă-o tu.

– Nu pot. Iar dacă tu nu o faci, mă întorc la birou cu program întreg și vă scot pe toți din minți.

Suna ca și când ar fi vorbit serios, iar pe el îl pufni râsul.

– O fac, o fac.

– Ți-ai dat cuvântul.

– Isuse. Bine. Ești mulțumită? Pot să mă culc din nou acum?

– Da. Dar vreau să te ocupi de asta imediat.

– Cum o cheamă?

– Adamson. Marie Adamson.

– Bine.. Mă ocup de asta mâine.

– Bine, dragule. Și... mulțumesc.

– Noapte bună, liliac bătrîn și nebun. Și, apropo, felicitări. Pot să conduc eu mireasa?

– Sigur. Nici nu mi-aș fi putut închipui c-o s-o facă altcineva. Noapte bună, dragule.

Închiseră amîndoi, iar la capătul firului Marion Hillyard își găsi în fine liniștea. Poate că n-o să meargă. Poate că era prea tîrziu. Cei doi ani își luaseră tribut greu de la amîndoi. Dar era tot ce putea face. Nu, nu era adevărat. Ar fi putut să-i spună adevărul. Dar, cu un suspin ușor, înainte de a adormi, recunoscu față de ea însăși că nu era totuși pregătită pentru sanctificare. Avea să-i ajute puțin. Dar nu avea să fac mai mult de atît. Ea avea probabil să-i spună lui Michael ce-i făcuse. El avea probabil să afle în cele din urmă, dar poate că pînă atunci avea să fie destulă fericire ca să atenueze lovitura.

Capitolul 23

George o sărută tandru pe buze și muzica reîncepu. Marion angajase trei muzicieni care să cînte la nuntă, în apartamentul ei. Erau aproape șaptezeci de invitați, iar sufrageria fusese eliberată ca sală de dans. Bufetul fusese aranjat în bibliotecă. Și era o zi minunată. Ultima zi din februarie, o zi senină, rece, magnifică la New York. Marion își revenise complet după micul accident din San Francisco, iar George era mai mult decît fericit. Michael o sărută pe amîndoi obrazii, iar un fotograf de la *Times* o immortaliză între fiul și soțul ei. Purta o rochie lungă de dantelă de culoarea șampaniei, iar Michael și George purtau haine de seară. George avea la butonieră o gardenie albă, Michael una roșie, iar mireasa avea un buchet de orhidee bej, delicate, aduse special

din California, împreună cu bogăția de flori care decorau apartamentul. Decoratorul ei se ocupase personal de asta.

– Doamnă Calloway?

Michael îi oferi brațul ca s-o conducă la bufet, iar ea rîse copilărește la noul nume, apoi îi zîmbi lui George. „Sărbătorește-ți dragostea”, spusese Nancy, și asta făcuseră. Michael era încîntat pentru ei. O meritau. Urmau să petreacă două luni în Europa, ca să se relaxeze. Lui Michael nu-i venea să creadă cît fusese de rezonabilă cînd fusese vorba să renunțe la afaceri. Poate că de fapt era pregătită să se retragă, sau poate că inima o speriasse în cele din urmă, dar ea și George se dovediseră minunați cît timp lucraseră împreună ca să transfere puterea din mîinile lor într-ale lui. Era acum președinte la *Cotter-Hillyard*, și trebuia să recunoască, nu-i displăcea deloc. Președinte... la vîrsta lui! Ajunsese pe coperta de la *Times*. Și îi făcuse plăcere și asta. Probabil că mama lui și George aveau să fie pe coperta de la *People*.

– Ești foarte elegant, dragul meu.

Mama lui îi zîmbi intrînd în bibliotecă. Camera era plină cu arbuști decorativi și cu mese încărcate.

– Și tu arăți teribil de sclipitoare. Nici casa nu arată rău.

– E frumoasă, nu-i așa?

Părea uimitor de tînără. Se desprinse de el ca să vorbească cu invitații și să le dea ultimele instrucțiuni chelnerilor. Era complet în elementul ei și încîntată ca un copil. Mama lui mireasă. Zîmbi în sinea lui.

– Pari foarte mulțumit de tine, domnule Hillyard.

Vocea era blîndă și familiară. Se întoarse și o văzu pe Wendy lîngă el, și de data aceasta nu mai fu jenat s-o întîlnească. Purta inelul cu diamant pe care i-l dăruise Ben de *Valentine's Day*, cînd se logodiseră. Urmau

să se căsătorească la vară. Iar el era cavaler de onoare.

– Ea arată minunat, nu-i așa?

Wendy încuviință din cap și-i zîmbi din nou. Măcar o dată părea și el fericit. Nu putuse niciodată să-l descrie, dar acum măcar n-o mai obseda, pentru că-l avea pe Ben. Ben o făcuse mai fericită decît reușise vreodată vreun bărbat.

– Dar sînt sigur că și tu o să fii superbă la vară. Am o slăbiciune pentru mirese.

Era foarte neobișnuit pentru el și Wendy zîmbi iar. Michael îi plăcea mult mai mult acum, cînd împărțea cu Ben prietenia lui.

– Alergi după logodnica mea, amice? întrebă Ben, din spatele lui, făcînd echilibristică cu trei pahare de șampanie. Poftim, astea sînt pentru voi doi. Și apropo, Mike, m-am îndrăgostit de mama ta.

– Prea tîrziu. Am dat-o azi-de-dimineață.

Pocni din degete a pagubă și toți trei rîseră. Muzica începu în sufragerie.

– Hopa, cred că asta înseamnă că e rîndul meu. Fiul are dreptul la primul dans, apoi mi-o ia George. Emily Post spune...

Ben rîse de el și-i dădu un brînci către ușă, să-și facă datoria.

– Pare foarte fericit azi, spuse Wendy blînd, după ce Mike plecă.

– Chiar este, măcar azi. Gînditor, își sorbi șampania, apoi zîmbi din nou către Wendy. Și tu pari fericită.

– Întotdeauna sînt fericită, datorită ție. Apropo, ai mai făcut ceva cu fata din San Francisco, fotografa? Am tot vrut să te întreb, dar n-am avut niciodată timp.

Ben clătină din cap.

– Nu, Mike a spus că se ocupă el.

– Are timp? Wendy păru surprinsă.

– Nu. Dar probabil că o să se descurce cumva. Îl știi

pe Mike. Se duce acolo săptămîna viitoare, pentru asta și pentru încă zece mii de alte chestii.

Nu, își spuse Wendy în gînd, nu-l știu pe Mike. Nimeni nu-l știe. Poate cu excepția lui Ben. Dar uneori se întrebă dacă și Ben îl cunoaște atît de bine cît îi plăcea să creadă. Poate că-l cunoscuse cîndva. Dar oare îl mai cunoștea?

– Dansezi?

Ben își puse jos paharul gol și o luă pe după umeri ca s-o conducă spre camera alăturată.

– Mi-ar face plăcere.

Dar nu dansară decît o clipă, apoi Michael îl bătui pe Ben pe umăr.

– Rîndul meu.

– Pe dracu'. De abia am început. Credeam că dansezi cu mama ta.

– M-a lăsat pentru George.

– Inteligent din partea ei.

Toți trei se mișcau împreună pe ringul de dans și Wendy începu să rîdă. Să-i vadă pe amîndoi împreună era ca și cum ar fi aruncat o privire asupra lui Ben și Michael, așa cum erau cu ani în urmă. Era genul de ocazie care le făcea o imensă plăcere. O doză serioasă de șampanie, o ocazie care să merite sărbătorită și era de ajuns.

– Ascultă Avery, ai de gînd să dispari, sau nu? Vreau să dansez cu logodnica ta.

– Și dacă eu nu vreau să te las?

– Atunci o să dansez cu amîndoi și mama o să ne dea afară.

Wendy rîdea iar. Erau ca doi copii, ardeau de nerăbdare să facă scandal la o petrecere. Tocmai începuse un cîntec despre „o fată din Rhode Island“, care o cam îngrijora.

– Ascultați, asta ar trebui să fie de două ori mai

amuzant. În loc de asta, sînt călcată pe amîndouă picioarele odată. De ce nu ne-am duce să mîncăm tortul?

– Să mergem?

Ben și Michael se uitară unul la altul, dădură din cap la unison, apoi o luară fiecare de cîte un braț pe Wendy, conducînd-o spre ieșire, în timp ce Michael se uită la Ben peste capul ei și-i făcu cu ochiul.

– Drăguță, dar cred că s-a îmbătat. Ai văzut cum dansa? Mi-a distrus pantofii.

– Ar trebui să-i vezi pe-ai mei, vorbi Ben, cu o șoaptă de teatru, peste umărul stîng, iar Wendy le trase cîte un cot în coaste.

– Hei, voi doi, pantofii mei i-a văzut cineva? Ca să nu mai vorbim de bieteale mele picioare, după ce am dansat cu doi bețivi ca voi.

– Bețivi?

Ben se uită la ea, oripilat, iar Michael începu să rîdă, acceptînd trei porții de tort de la o chelneriță în uniformă. Se jucă cu farfuriile și aproape scăpă două din ele.

– Las-o pe ea, nu contează. Ai văzut tortul? Arată superb. Poftim.

Michael le dădu fiecăruia cîte o farfurie și toți trei se rezemară de o coloană, privind la ce se întîmpla în jur: văduve în dantele gri, fete tinere în rochii de șifon roz, cascade de perle și un fluviu de pietre prețioase.

– Isuse, gîndește-te ce am scoate dacă le-am lua ostatice.

Michael părea încîntat de idee.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta. Ar fi trebuit s-o facem acum mulți ani. Cînd eram la școală și n-aveam un ban.

Dădură din cap cu regret, în timp ce Wendy îi privea cu un zîmbet suspicios.

– Nu sînt sigură că e bine să vă las singuri cît mă duc să mă pudrez.

– Nu-ți face griji. O să fiu cu ochii pe el, Wendy.

Michael îi făcu cu ochiul și mai goli un pahar de șampanie. Wendy nu-l văzuse nicodată așa, dar o amuza. Ben avusese dreptate. Era uman în definitiv. Așa cum era acum, amețit și vesel, era ca și cum l-ar fi văzut cu cinci ani în urmă, sau chiar cu doi.

– Nu cred că vreunul din voi e în stare să privească drept destul timp ca să fie cu ochii pe ceva, și oricum nu cu ochii unul pe altul.

– Rah... vreau să spun... sîntem într-o formă perfectă.

Mai acceptă două pahare de șampanie, îi întinse unul lui Michael și-i făcu semn logodnicei lui către toaletă.

– E o fată minunată, Mike. Mă bucur că nu te-ai supărat cînd ți-am spus despre... despre noi.

– Cum puteam să mă supăr? E foarte potrivită pentru tine. În plus, sînt prea ocupat pentru așa ceva.

– Odată și-odată n-o să mai fii.

– Poate că da. Între timp, voi ceilalți puteți să fugiți să vă însurați. Eu unul am o firmă de condus.

Dar pentru prima oară nu o spuse cu amărăciune. Privi cu un zîmbet peste paharul de șampanie și toastă către prietenul său:

– Pentru noi.

Capitolul 24

Avionul ateriză la San Francisco și Michael își închise servieta. Avea o mie de lucruri de făcut în săptămîna care urma. Doctori de văzut, ședințe la care trebuia să participe, șantiere de vizitat, arhitecți de organizat, planuri și cereri și conferințe, și... fir-ar să fie... și fotografia aia. Se întreba cum avea să găsească timp pentru toate. Dar avea să găsească. Întotdeauna găsea. Avea să renunțe la somn, la masă, sau la altceva. Își luă impermeabilul de la bagaje, îl puse pe braț și îi urmă pe ceilalți pasageri spre ieșire. Simți ochii stewardeselor asupra lui. Mereu era așa. Le ignoră. Nu-l interesau. În plus, nu avea timp. Se uită la ceas. La ieșire trebuia să-l aștepte o mașină. Era două și douăzeci. Lucrase o zi întreagă la New York, iar acum mai avea timp pentru cel

puțin patru sau cinci ore de ședințe aici. A doua zi de dimineață avea programată o conferință la ora șapte, la micul dejun. Așa se desfășura viața lui. Așa îi plăcea.. Nu-l interesa decît munca. Asta, și cîțiva oameni. Doi dintre ei erau acum la Majorca, în casa unor prieteni, iar cel de-al treilea era pe mîinile lui Wendy la New York. Toți erau pe mîini bune. La fel și el. Avea centrul medical de terminat. Iar acesta prindea formă în cel mai perfect mod. Își zîmbi singur ieșind din aeroport.

– Domnul Hillyard?

Șoferul îl recunoscuse imediat. Michael se instalează în mașină, în timp ce șoferul îi recuperează bagajele din haosul dinăuntru. Era plăcut să fii din nou la San Francisco. La New York plecase pe o zi înghețată de martie, iar la San Francisco era cald și bine. Peste tot în jurul lui era verde și frumos. La New York, copacii erau încă goi, înghețați și cenușii, iar verdele era o culoare uitată pentru încă cel puțin o lună. Era greu să aștepti primăvara la New York. Întotdeauna părea că n-o să mai vină. Iar tocmai cînd renunțai și te resemnai că nimic c-o să mai înverzească vreodată, apăreau primii muguri, reînviind speranța. Michael uitase ce plăcută e primăvara. Nu observa niciodată. Nu avea timp.

Se duse drept la hotel, unde un funcționar al companiei îi rezervase deja camerele, și avusese grijă ca apartamentul să fie pregătit pentru prima ședință. Rezervase două apartamente, unul în care să locuiască, celălalt pentru ședințe. Iar dacă era necesar, în amîndouă se puteau ține întîlniri simultan. Era nouă seara cînd termină cu lucrul și, obosit, chemă room-service-ul și ceru o friptură. Era miezul nopții la New York și el era terminat. Dar fuseseră cîteva ore fructoase, și era mulțumit. Se întinse pe canapea, își scoase cravata, își puse picioarele pe masă și închise ochii. Apoi i se păru că aude vocea mamei sale: „Ai sunat-o pe fată?” O,

Doamne. Vorbele răsunară în camera liniștită, care mirosea încă a fum de țigară și a whisky-ul pe care-l comandase la sfârșit. Dar fata... ei, de ce nu? Avea timp, cât aștepta friptura. Asta avea să-l țină treaz. Luă servieta, găsi numărul de telefon și-l formă. Telefonul sună de trei ori înainte ca ea să răspundă.

– Alo?

– Bună seara, domnișoară Adamson, sînt Michael Hillyard.

Marie aproape că scăpă o exclamație, și trebui să se controleze.

– Înțeleg. Sînteți la San Francisco, domnule Hillyard?

Vocea îi era tăioasă și rece; părea aproape furioasă. Poate că o prinsese într-un moment nepotrivit sau poate nu-i plăcea să fie sunată acasă. Nu prea îi păsa.

– Da, sînt, domnișoară Adamson. Și mă întrebam dacă nu ne-am putea întîlni. Aveam cîteva lucruri de discutat.

– Nu. Nu avem absolut nimic de discutat. Credeam că i-am spus asta foarte limpede mamei dumneavoastră.

Tremura și strîngea receptorul în mîină.

– Atunci poate că a uitat să-mi transmită mesajul. Vocea lui Michael începea să sune la fel de iritată ca și a ei. A avut un atac ușor imediat după întîlnirea cu dumneavoastră. Sînt sigur că nu a avut nimic de-a face cu întîlnirea, dar nu mi-a spus mare lucru despre ce ați vorbit. De înțeles, avînd în vedere circumstanțele.

– Da. Marie făcu o pauză. Îmi pare rău să aud asta. Acum se simte bine?

– Foarte. Michael zîmbi. S-a căsătorit săptămîna trecută. Acum e în Majorca.

Ce drăguț! Căteaua... îmi distruge viața și se duce în luna de miere. Marie ar fi vrut să scrișnească din dinți sau să trîntească telefonul.

– Dar asta nu are nici o importanță. Cînd ne putem întîlni?

– V-am spus deja. Nu ne putem întîlni.

Aproape că scuipă vorbele, iar el închise din nou ochii. Era prea obosit ca să se enerveze.

– Bine. De acord. Pentru moment. Sînt la hotel *Fairmont*. Dacă vă răzgîndiți, sunați-mă.

– N-o să vă sun.

– Bine.

– Noapte bună, domnule Hillyard.

– Noapte bună, domnișoară Adamson.

Fu surprinsă de cît de repede încheiase el conversația. Și nu prea suna ca Michael. Părea extenuat, de parcă nu i-ar fi păsarat de nimic. Ce se întîmplase cu el în ultimii doi ani? Rămase gînditoare mult timp după ce închise telefonul.

Capitolul 25

– Draga mea, arăți atît de solemn. S-a întîmplat ceva?

Peter o privi peste masă, iar ea clătină din cap, jucîndu-se cu vinul din pahar

– Nu. Mă gîndesc la munca mea. Vreau să încep un proiect nou mîine. Asta mă agită întotdeauna.

Dar mințea și amîndoi știau asta. De cînd sunase Michael, cu o seară în urmă, fusese aruncată înapoi în trecut. Nu se putea gîndi decît la acea ultimă zi. Mersul pe biciclete, bîlciul, mărgelele albastre îngropate pe plajă, rochia albă de dantelă și toca albastră de satin, plecarea ca să se mărite cu Michael... apoi vocea mamei lui, în timp ce zăcea bandajată pe patul de spital. Era ca și cum ar fi văzut mereu același film. Nu putea

scăpa de el.

– Draga mea, te simți bine?

– Da. Zău. Îmi pare rău că nu sînt o companie plăcută azi. Poate că sînt doar obosită.

Dar el observase privirea ei chinuită și sprîncenele încruntate.

– Te-ai mai văzut cu Faye în ultima vreme?

– Nu, vreau mereu s-o sun ca s-o invit la masă, dar n-am niciodată timp. De la expoziție încoace, îi zîmbi ea recunoscătoare, mi-am petrecut jumătate din timp în camera obscură și cealaltă jumătate alergînd prin oraș cu aparatul de fotografiat.

– Nu mi-ai spus niciodată dacă a fost decizia ta sau a ei să terminați ședințele.

– A mea, dar ea a fost de acord.

Marie părea jignită că el părea să creadă că mai avea nevoie de psihiatru.

– Sînt doar obosită, Peter. Asta-i tot.

– Nu sînt sigur. Uneori mi se pare că tot mai ești bîntuită de... mă rog, de evenimentele de acum doi ani.

O spuse cu atenție, privindu-i fața. Și fu dezamăgit văzînd că se crispează.

– Nu fi caraghios.

– E perfect normal, Marie. Oamenii sînt torturați de asemenea lucruri cîte zece, douăzeci de ani. Este o traumă imensă și, chiar dacă după accident n-ai fost conștientă, o parte din tine tot își amintește ce s-a întîmplat. Dacă poți să faci pace cu asta, o să te eliberezi.

– Am făcut pace și sînt liberă.

– Numai tu poți să judeci asta. Dar vreau să fii sigură. Altfel, în mod subtil, o să-ți afecteze toată viața. O să-ți limiteze posibilitățile, o să-ți distrugă viața... oricum, nu e cazul să continui. Dar gîndește-te bine. Poate ar trebui să te mai vezi cu Faye o vreme. Nu

poate să-ți strice.

Părea îngrijorat.

– Nu am nevoie.

Buzele ei aveau o linie fermă, iar el o mîngîie pe mîină. Dar nu-și ceru scuze pentru că abordase subiectul. Nu-i plăcea cum arăta Marie.

– Bine. Putem merge acum?

Îi zîmbi mai blînd și ea încercă să-i întoarcă zîmbetul, dar el avea dreptate, evident. Era obsedată de convorbirea cu Michael.

Peter plăti nota și o ajută să îmbrace sacoul bleumarin pe care-l purta peste fusta albă, *Cacherel*, și peste bluza delicată de mătase. Era întotdeauna impecabil îmbrăcată, iar lui Peter îi plăcea să fie văzut cu ea.

– Te duc acasă?

– Nu. Mă gîndeam să mă opresc la galerie. Vreau să vorbesc ceva cu Jacques. Vreau să mut niște lucrări. Unele din fotografiile mai vechi sînt mai expuse decît cele noi. Vreau să le schimb.

– Logic.

O luă pe după umeri și ieșiră sub soarele de primăvară. Ceața dimineții se risipise și era o zi minunată și caldă. *Porsche*-ul negru îi fu adus în cîteva minute și Peter deschise ușa, în timp ce Marie se strecură înăuntru. Își netezi fusta și-i zîmbi. Știa cît de importantă era pentru el. Uneori însă se întreba dacă o iubea pentru că el o crease sau poate pentru că rămînea întrucîtva intangibilă. Deseori se simțise vinovată pentru că nu era mai degajată cu el. Dar în ciuda afecțiunii pe care o simțea pentru el, era întotdeauna o umbră de rezervă între ei. Era vina ei, o știa. Și poate că el avea dreptate. Poate că întotdeauna avea să fie chinuită și bîntuită de accident. Poate că ar fi trebuit să se vadă din nou cu Faye.

– Nu ești prea vorbăreață azi, draga mea. Tot te mai

gîndești la noul proiect?

Ea dădu din cap cu un zîmbet jenat, apoi îl mîngîie pe ceafă.

– Uneori mă întreb de ce mă suporți.

– Pentru, că ești foarte importantă pentru mine, Marie. Sper că știi asta.

Dar de ce? Uneori se întreba și ea. Era la fel cu cealaltă femeie pe care o iubise? Oare o făcuse la fel? Era un gînd incredibil.

Se lăsă pe spate și pentru o clipă închise ochii, încercînd să se relaxeze, dar îi deschise rapid cînd simți mașina derapînd. Deschizînd ochii, nu putu vedea decît un *Jaguar* roșu năpustindu-se către mașină, exact în direcția ei, în timp ce șoferul ocolea un camion parcat greșit. Fără vreun motiv aparent, șoferul pierduse controlul și era deja pe sensul opus, aproape nas în nas cu Marie. Ea căscă ochii mari, prea terorizată ca să scoată vreun sunet. Dar într-o clipă totul se termină. Peter evitase mașina, iar *Jaguar*-ul îi depășise în direcție opusă, trecînd pe roșu. Dar Marie rămase înghețată și îngrozită pe locul ei, cu mîinile agățate de bord, privind drept înainte, cu bărbia tremurînd, cu ochii plini de lacrimi, cu mintea la ceva ce văzuse cu douăzeci și două de luni în urmă. Peter înțelese imediat ce se întîmpla, opri mașina și se întinse s-o ia în brațe, dar ea era prea rigidă ca să se miște și, cînd o atinse mașina se umplu imediat de țipetele ei. Urla din toate puterile și Peter trebui s-o zgîlție ca s-o liniștească.

– Șșșșt, e în regulă, draga mea. E în regulă. Șșșt. S-a terminat acum. N-o să se mai întîmple. S-a terminat.

Ea izbucni în suspine înspăimîntate, cu lacrimile curgîndu-i pe față, cu tot trupul tremurînd, agățată de el. Trecu aproape o jumătate de oră pînă se potoli și se lăsă epuizată pe spătarul scaunului. Peter o privi în tăcere o vreme, mîngîindu-i fața și părul, ținînd-o de

mîna, asigurînd-o că e într-adevăr în siguranță. Dar era profund tulburat de ceea ce văzuse. Se adeverea ce bănuise tot timpul. Cînd în cele din urmă se opri din tremurat și se lipi liniștită de el, Peter îi vorbi blînd dar ferm și ea închise ochii.

– Trebuie să te întorci la Faye. Nu s-a terminat pentru tine. Și nu se va termina pînă cînd nu privești lucrurile în față și nu te vindeci.

Dar cît mai putea să le privească în față? Și ce mai era de vindecat? Dragostea ei pentru Michael? Cum putea vindeca asta? Cum îi putea spune lui Peter că vorbise cu el la telefon; și că asta o făcuse să-și dorească să-l îmbrățișeze, să-l sărute și să-i simtă iar mîinile pe trupul ei? Cum putea să-i spună așa ceva lui Peter? Se mulțumi să se uite cu ochi obosiți și să dea încet din cap.

– O să mă gîndesc.

– Bine. Să te duc acasă?

Vocea lui era blîndă și ea încuviință. Nu mai avea putere să se ducă la galerie acum. Nu mai vorbiră pînă cînd ajunseră la ea acasă.

– Vrei să urc?

Dar ea clătină din cap și-l sărută pe obraz.

Singura vorbă pe care i-o spuse cînd coborî din mașină fu „mulțumesc”. Nici nu se uită înapoi cînd coborî. Urcă trepetele, cu povara celor douăzeci și două de luni de singurătate pe umeri. Dacă n-ar fi sunat Michael. Reînviase toată durerea. Și pentru ce? Ce rost avea? Probabil că lui oricum nu-i păsa. Nu voia decît fotografiile ei. Atunci să cumpere lucrările altcuiva. De ce dracu' n-o lăsa în pace? •

Intră în apartament și se duse direct în pat. Fred sărea în jurul ei și se urcă și el imediat în pat, dar ea nu avea chef de el. Îl împinse jos și rămase întinsă multă vreme, privind fix în tavan, întrebîndu-se dacă s-o sune

pe Faye sau dacă nu cumva și asta era lipsit de sens. Tocmai începuse să așipească, epuizată, când sună telefonul și sări speriată. Nu voia să răspundă, dar era probabil Peter, care voia să știe dacă se simte bine și nu avea dreptul să-l facă să se îngrijoreze și mai tare. Puse mîna pe receptor.

– Alo.

– Domnișoara Adamson?

O, Doamne, nu era Peter, era... o cutremură un suspin.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, lasă-mă în pace.

Închise telefonul, iar la celălalt capăt al firului Michael se uită la receptor complet uluit. Ce dracu' era toată povestea asta? Și de ce-i spusese Michael?

Capitolul 26

Marie arăta obosită și trasă la față a doua zi de dimineață când intră în galerie cu Fred. Purta pantaloni negri și un pulover verde strălucitor, care-i scotea perfect în evidență tenul. Dar părea neobișnuit de palidă după o noapte lungă, fără somn, în care retrăise de mii de ori ultima zi cu Michael și accidentul care urmase. Se simțea ca și când n-ar fi reușit să scape de asta nici dacă trăia o sută de ani. Iar în dimineața aceea se simțea exact de o sută de ani.

– Pari să fi muncit prea mult, iubito.

Jacques îi zîmbi din spatele biroului. Purta uniforma lui obișnuită. Blugi franțuzești impecabil croiți, lipiți de trup, pulover negru cu guler înalt și o jachetă de antilopă *St. Laurent*. Pe el combinația arăta perfect.

– Sau doctorul tău preferat te ține prea târziu noaptea?

Era un vechi prieten al lui Peter și ținea mult la Marie.

Ea îi răspunse cu un zîmbet și sorbi din cafeaua pe care i-o oferise. Era tare și neagră, *café filtre*, singura pe care o bea Jacques. O aducea din Franța, împreună cu alte nimicuri fără de care nu putea supraviețui. Lui Marie îi plăcea să-l necăjească în privința șovinismului și a gusturilor lui costisitoare. De ziua lui îi dăruise hîrtie igienică cu emblema *Gucci*. Asta, și o servietă. Dar el apreciasse gluma.

– Nu, nu m-am distrat. Poate prea mult timp în camera obscură.

– Ce fată nebună! O femeie ca tine ar trebui să fie la dans.

– Mai târziu. După ce mai lucrez ceva.

Începu să-i descrie ideea ei despre o serie de fotografii ale vieții din San Francisco, iar el dădu din cap satisfăcut.

– *Ça me plait*, Marie. Îmi place. O.K. Fă-o cît poți de repede.

Era pe punctul de a intra în detalii, cînd cineva bătu la ușa biroului. Era secretara lui, făcînd gesturi agitate.

– Aha! Probabil una din fetele tale.

Lui Marie îi plăcea să-l necăjească, iar el ridică din umeri și înconjură biroul ca să vorbească cu secretara dincolo de ușă. Ascultă cuvintele ei șoptite, apoi dădu din cap, părînd extrem de satisfăcut. Făcu un ultim semn aprobator, apoi se întoarse și se așeză, privind-o pe Marie de parcă se pregătea să-i facă un dar.

– Am o surpriză pentru tine, Marie. Cineva foarte important e interesat de lucrările tale.

Ușa se deschise și, înainte ca ea să aibă timp să

înțeleagă despre ce era vorba, se trezi brusc față-n față cu Michael Hillyard. Aproape că îi scăpă o exclamație și simți cum îi tremură ceașca de cafea în mână. Michael era foarte elegant în costumul albastru-închis, cu cămașă albă și cravată închisă, și arăta exact ca magnatul care era.

Marie lăsă ceașca pe masă ca să dea mâna cu el. Michael era foarte impresionat de cât de degajată părea în biroul lui Jacques. Era greu de imaginat că aceasta era fata care-i răspunsese la telefon cu o seară înainte, cu durere în voce, implorându-l s-o lase în pace. Poate avea alte probleme, cu bărbați poate. Sau poate fusese beată. Cu artiștii nu puteai ști niciodată. Dar nici unul din gânduri nu i se oglindi pe față, cum nici pe a ei nu se vedea neplăcerea.

– Mă bucur imens că vă cunosc în fine. Mi-ați dat mult de lucru, domnișoară Adamson. Dar, talentată cum sînteți, bănuiesc că aveți acest drept.

Îi zîmbi binevoitor, iar ea se uită la Jacques, care stătea cu mâna întinsă către Michael. Era extrem de impresionat de interesul firmei *Cotter-Hillyard* pentru lucrările lui Marie. Michael îi subliniase secretarei că interesul lui era strict profesional, nu pentru colecția lui personală, și nici pentru biroul lui propriu. Dorea lucrările ei pentru unul dintre cele mai mari proiecte la care lucrase compania vreodată, iar Jacques era copleșit. De abia aștepta să audă Marie asta. Chiar și rezerva ei de gheață avea să se topească la asta. Dar ea stătea la fel de calmă ca întotdeauna, cel puțin pentru moment. Era foarte liniștită, pe scaunul ei, evitînd privirea lui Michael, iar pe buze avea un zîmbet rece.

– Pot să trec direct la subiect și să vă explic ce am în minte?

– Desigur.

Jacques îi făcu secretarei semn să-i toarne lui

Michael cafea și se așeză să asculte, în timp ce Michael începu să explice în detaliu ce voia cu lucrările lui Marie. Era un proiect pentru care s-ar fi luptat orice artist, dar la sfârșitul discuției Marie părea neînduplecată. Dădu din cap foarte liniștită, apoi se întoarse să-l privească pe Michael.

– Mă tem că răspunsul meu e același, domnule Hillyard.

– Ați mai discutat asta înainte?

Jacques părea uimit și Michael se grăbi să-i explice.

– Unul din asociații mei, mama mea și chiar eu am contactat-o pe domnișoara Adamson la ea acasă. I-am menționat acest proiect, pe scurt, iar răspunsul ei a fost un „nu” ferm. Speram să se răzgândească.

Jacques o privi stupefiat. Marie clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar n-o pot face.

– Dar de ce? exclamă Jacques, disperat.

– Pentru că nu vreau.

– Putem măcar afla motivele?

Vocea lui Michael era foarte calmă și avea o inflexiune nouă, conștiința propriei puteri. Pe Marie o irită să-și dea seama că-i plăcea această fațetă a lui. Dar asta nu-i schimba hotărârea.

– Considerați-mă o artistă temperamentală dacă vreți. Orice. Răspunsul e tot nu. Și va rămîne nu.

Puse jos ceașca de cafea, se uită la cei doi bărbați și se ridică. Întinse mîna către Michael și i-o strînse sobru.

– Oricum, vă mulțumesc pentru interesul dumneavoastră. Sînt convinsă că veți găsi persoana potrivită pentru proiectul dumneavoastră. Poate că Jacques vă poate recomanda pe cineva. Sînt mulți artiști extraordinari al căror nume este legat de această galerie.

– Dar mă tem că nu vă vrem decît pe dumnea-

voastră.

Acum era încăpăținat, iar Jacques părea a-și cere scuze, dar Marie nu avea de gând să piardă această bătălie. Pierduse deja prea mult.

– Asta nu e rezonabil din partea dumneavoastră, domnule Hillyard. Și e copilăresc. Va trebui să găsiți pe altcineva. Eu nu lucrez cu dumneavoastră. Foarte simplu.

– Ați lucra cu altcineva de la firmă?

Ea clătină din cap și porni către ușă.

– Vreți măcar să vă mai gândiți?

Era cu spatele la Michael. Se opri pentru o clipă în ușă, dar clătină din nou din cap, apoi auziră cuvântul nu, chiar când dispărea urmată de cățelul ei. Michael nu pierdu nici o clipă cu uluitul proprietar al galeriei, care rămase așezat la biroul său. Se repezi în stradă după ea, strigînd „Stai!”. Nu știa de ce o făcea, dar știa că așa trebuia. Ajunse lîngă ea.

– Pot să vă însoțesc un moment?

– Dacă doriți, dar nu ăre nici un rost.

Privea drept înainte, evitîndu-i ochii. Michael o urmă încăpăținat.

– De ce faceți asta? Nu are logică. E un motiv personal? Ceva ce știți despre compania noastră? O experiență neplăcută pe care ați avut-o? Ceva legat de mine?

– Nu are nici o importanță.

– Ba are, fi-r-ar să fie. Are. Se opri și o apucă de braț: Am dreptul să știu.

– Zău? Rămaseră acolo pentru un timp care păru o eternitate, înainte ca ea să cedeze: Bine. E personal.

– Măcar știu că nu e o nebunie.

Ea rîse și-l privi amuzată

– De unde știți? Poate că sînt nebună.

– Din păcate, cred că nu. Cred că doar urîți Cotter-

Hillyard. Sau pe mine.

Totuși era ridicol. Nici el, nici compania nu avuseseră probleme publice. Nu erau implicați în proiecte controversate și nu aveau relații cu guverne dubioase. Nu avea nici un motiv să se poarte așa. Poate că avusesse vreo relație cu cineva din biroul local și avea o ranchiună împotriva lui. Trebuia să fie ceva de genul ăsta. Nimic altceva nu avea sens.

– Nu vă urăsc, domnule Hillyard.

Îi luase mult timp să spună asta.

– Atunci vă prefaceți foarte bine că da.

Michael zîmbi și pentru prima oară arătă din nou ca un om tânăr. Ca băiatul care glumea cu Ben la ea acasă. Acel fragment de trecut îi sfișie inima și-și feri privirea.

– Pot să vă invit undeva pentru o cafea?

Aproape că refuză, dar poate că era mai bine să termine odată pentru totdeauna.

– Bine.

Sugeră un local de peste drum și se îndreptară într-acolo cu Fred pe urmele lor. Amîndoi cerură cafea espresso și, fără să se gîndească, ea îi întinse zahărul. Știa că bea cafeaua cu două bucăți de zahăr; el îi mulțumi, se servi și puse zaharnița jos. Nu i se păru ciudat că ea știuse.

– Nu pot să explic asta, dar e ceva ciudat legat de lucrările dumneavoastră. Mă obsedează. De parcă le-aș mai fi văzut undeva, de parcă le-aș cunoaște, de parcă aș înțelege ce ați vrut să spuneți și ce ați văzut cînd ați făcut fotografia. Are vreun sens ce spun?

Da. Foarte mult sens. Întotdeauna Michael îi înțelesese tablourile. Oftă și dădu din cap.

– Da, cred că da. Asta și trebuie să însemne pentru privitori.

– Dar fac ceva mai mult. Nu pot să explic ce. Ea ca și cum aș ști deja... mă rog, ca și cînd v-aș cu-

noaște deja lucrările. Nu înțeleg. Sună absurd când spun asta.

Dar pe mine nu mă cunoști? Nu știi ochii ăștia? Se trezi dorindu-și să-i poată pune toate aceste întrebări, în timp ce-și beau liniștiți cafeaua și discutau despre lucrările ei.

– Am sentimentul îngrozitor că n-o să cedați. N-o s-o faceți, nu-i așa?

Ea dădu trist din cap.

– Din cauza banilor?

– Sigur că nu.

– Nici nu mi-am închipuit.

Nu menționează contractul imens pe care-l avea în buzunar. Știa că nu i-ar folosi la nimic și că poate ar înrăutăți și mai mult lucrurile.

– Aș vrea să știu de ce.

– Doar excentricitățile mele. Felul meu de a mă răzbuna pe trecut.

Fu șocată de propria ei sinceritate, dar el nu păru să fie.

– M-am gândit că așa ceva trebuie să fie.

Amîndoi erau acum liniștiți. Era și tristețe în întâlnirea lor, ceva dulce-amăru pe care Michael nu-l putea înțelege.

– Mama mea v-a îndrăgit foarte mult lucrările. Și nu e un om ușor de mulțumit.

Marie zîmbi auzindu-i eufemismul.

– Nu, nu este. Așa am auzit. Nu e ușor de lucrat cu ea.

– Da, dar ea a făcut din firmă ceea ce este azi. E o plăcere să preiau firma de la ea. E ca o corabie perfect condusă.

– Ce noroc pe dumneavoastră!

Suna din nou îndârjită, și din nou Michael nu putea înțelege de ce. Cu un gest nervos își trecu mîna peste o

cicatrice mică de pe tâmplă și Marie își lăasă brusc ceașca de cafea jos și-l privi.

– Ce e aceea?

– Ce?

– Cicatricea aceea.

Nu-și putea lua ochii de la ea. Știa exact ce era. Trebuia să fie de la...

– Nimic. O am de cîtăva vreme.

– Nu pare foarte veche.

– De vreo doi ani. Părea jenat: Serios. N-a fost nimic. Un accident minor cu niște prieteni.

Încercă să schimbe subiectul și lui Marie îi venea să-i arunce cafeaua în față. Nenorocitul! Un accident minor. Mulțumesc, scumpule! Acum știu tot ce doream să știu. Își luă poșeta, îl privi glacial o clipă, apoi îi întinse mîna.

– Mulțumesc pentru clipele plăcute, domnule Hilyard. Sper să aveți o ședere plăcută.

– Plecați? Am spus ceva greșit?

Isuse! Era imposibilă. Ce dracu' avea acum? Ce spusese? Apoi îl șocă expresia din ochii ei.

– De fapt, da. Era și ea șocată de propriile vorbe: Am citit despre accidentul dumneavoastră și nu cred că poate fi numit minor. Cei doi prieteni au fost destul de zguduiți, din cîte am înțeles. Nu-ți pasă de nimic, Michael? Nu te mai interesează nimic în afară de nenorocita ta, de firmă?

– Ce dracu' ai? Și ce te privește pe tine?

– Eu sînt o ființă umană, iar tu nu ești. Asta urăsc la tine.

– Ești nebună.

– Nu, domnule. Nu mai sînt.

Cu aceasta, se întoarse și plecă, lăsîndu-l pe Michael să se uite după ea. Apoi, ca împins de o forță invizibilă, se ridică în picioare și o luă la goană după ea.

Aruncă cinci dolari pe masa de marmură și fugi în urma ei. Trebuia să-i spună. Trebuia să... Nu, nu fusese un accident minor. Femeia pe care o iubea fusese ucisă. Dar ce drept avea ea să știe asta? Nu apucă să-i spună, pentru că atunci când ajunse în stradă ea tocmai se urca într-un taxi.

Capitolul 27

Tocmai ajunsese pe plajă și-și așeza trepiedul, când văzu silueta apropiindu-se. Pasul lui hotărât o uimi, pînă când realizează cine era. Michael, fi-r-ar să fie. Coborî pe plajă, trecu peste dune și se propti în fața ei, blocîndu-i priveliștea.

– Am ceva să-ți spun.

– Nu vreau să aud.

– Păcat. Pentru că tot o să-ți spun. Nu ai nici un drept să te amesteci în viața mea particulară și să-mi spui ce fel de om sînt. Nici măcar nu mă cunoști.

Vorbele ei îl chinuseră noaptea care trecuse. De la serviciul ei telefonic aflase unde era. Nu știa nici de ce venise acolo, dar știa că trebuia s-o facă.

– Ce drept ai să mă judeci, lua-te-ar naiba?

– Nici unul. Dar nu-mi place ce văd.

Își schimbă calmă și detașată obiectivele.

– Și ce vezi?

– O cochilie goală. Un om căruia nu-i pasă de nimic în afară de munca lui. Un om care nu ține la nimic, nu iubește pe nimeni, nu dăruiește nimic, nu este nimic.

Cățea, ce dracu' știi tu despre cine sînt și ce simt? Ce te face să crezi că ești așa de grozavă?

Ea trecu pe lîngă el și fixă duna următoare.

– Lua-te-ar dracu', ascultă-mă!

Întinse mîna după aparatul ei de fotografiat, dar ea se feri, apoi se întoarse furioasă către el.

– De ce dracu' nu dispari odată din viața mea? Cum ai făcut acum doi ani, nemernic nenorocit...

– Nu sînt în viața ta. Încerc să cumpăr niște lucrări de la tine. Asta-i tot ce vreau. Nu mă interesează ce crezi tu despre personalitatea mea, sau despre viața mea, sau despre orice altceva. Nu vreau decît să cumpăr niște nenorocite de fotografii.

Aproape că tremura de furie, iar ea nu făcu decît să treacă pe lîngă el, către mapa care zăcea pe pătură pe plajă. O desfăcu, se uită într-un dosar și scoase din el o fotografie. Apoi se ridică și i-o întinse.

– Poftim. E a ta. Fă ce vrei cu ea. Și lasă-mă-n pace.

Fără o vorbă, el se întoarse și se îndreptă către mașina care-l aștepta.

Marie nu întoarse capul după el, ci se înapoie la lucru. Rămase pe plajă pînă cînd lumina păli și nu mai putu lucra. Apoi se întoarse acasă, își făcu ceva de mîncare, încălzi niște cafea și se duse în camera obscură. Se duse la culcare la ora două noaptea, iar cînd sună telefonul nu răspunse. Chiar dacă era Peter nu-i păsa. Nu voia să vorbească cu nimeni. Iar a doua zi la nouă dimineața pleca la plajă. Puse ceasul să sune la opt, și adormi imediat ce puse capul pe pernă. Se

eliberase de ceva acolo, pe plajă. Și trebuia să fie cinstită cu ea însăși. Chiar dacă-l ura, măcar îl văzuse. Într-un fel ciudat, asta era o ușurare.

A doua zi se spală și se îmbracă în mai puțin de jumătate de oră. Purta haine uzate, de lucru. Își bău cafeaua în timp ce citea ziarul. Plecă din casă așa cum planificase, câteva minute după nouă, și se gîndea deja la ce avea de făcut în timp ce cobora scările în pas vioi, urmată de Fred. Abia cînd ajunse în stradă, ridică privirea și rămase fără grai. Pe partea cealaltă a străzii era un imens panou de afișaj, pus pe un camion condus de Michael Hillyard. Michael zîmbea uitîndu-se la ea, iar Marie se așeză pe trepte și începu să rîdă. Chiar era nebun. Luase fotografia pe care i-o dăduse ea, o mărise și o montase, apoi o adusesese la ușa ei. Michael rîdea cînd coborî din camion și se îndreptă către ea. Și ea mai rîdea cînd Michael se așeză alături de ea, pe ultima treaptă.

– Cum ți se pare?

– Cred că ești nebun de legat.

– Da, dar nu-i așa că arată bine? Gîndește-te cum ar arăta celelalte lucrări, mărite și montate în clădirea principală din centrul medical. N-ar fi grozav?

El era grozav, dar nu-i putea spune asta.

– Haide, ia micul dejun cu mine și să stăm de vorbă.

Nu accepta un răspuns negativ în dimineața aceea. Își modificase programul pentru ea. Iar ei hotărîrea lui i se părea pe cît de impresionantă, pe atît de amuzantă. Nu avea chef de o nouă luptă.

– Ar trebui să spun nu, dar n-o s-o fac.

– Mai bine. Pot să te conduc?

– În chestia aia?

Arată către camion și începu din nou să rîdă.

– Sigur. De ce nu?

Așa că urcară în camion și se îndreptară către

docuri ca să ia micul dejun. Aici camioanele erau o priveliște familiară, și nimeni nu putea fura o fotografie de asemenea dimensiuni.

Cu totul surprinzător, micul dejun se dovedi plăcut. Amîndoi renunțară la luptă, măcar pînă la cafea.

– Ei, te-am convins?

Părea foarte sigur de el și-i zîmbi peste ceașca de cafea.

– Nu. Dar m-am distrat foarte bine.

– Bănuiesc că ar trebui să mă bucur de acest mic favor, dar nu e stilul meu.

– Dar care e stilul tău? În cuvintele tale.

– Adică-mi dai șansa să mă explic, în loc să-mi spui tu ce sînt?

Se amuza, dar în voce avea o ușoară tensiune. Lovise prea aproape de țintă cu comentariile ei din ziua precedentă.

– Bine. O să-ți spun. Într-un fel ai avut dreptate. Trăiesc pentru munca mea.

– De ce? Nu ai nimic altceva în viața ta?

– Nu prea. Majoritatea oamenilor de succes probabil că nu au. Nu mai e loc.

– Ce prostie! Nu trebuie să-ți dai viața în schimbul succesului. Unii oameni le au pe amîndouă.

– Tu le ai?

– Nu pe de-a-ntregul. Dar poate că într-o zi le voi avea. Oricum, știu că se poate.

– Poate că da. Poate că eu nu mai am nici un imbold. Viața mea s-a schimbat mult în ultimii cîțiva ani. Nu prea fac nici unul din lucrurile pe care plănuisem să le fac. Dar... am avut niște compensații destul de plăcute.

Cum ar fi să devină președintele firmei *Cotter-Hillyard*, dar îi fu jenă s-o spună.

– Înțeleg. Bănuiesc că nu ești însurat.

– Nu. N-am avut timp. Nu m-a interesat.

Ce drăguț! Atunci poate că era mai bine să nu se căsătorească.

– Sună foarte definitiv.

– Pentru moment este. Dar tu?

– Nici eu nu sînt căsătorită.

– Știi, oricît mi-ai condamna felul de viață, nici al tău nu pare prea diferit. Ești la fel de obsedată de muncă cum sînt și eu, la fel de singură, la fel de închisă în propria ta lume. Atunci de ce ești atît de aspră cu mine? Nu prea e drept.

Vocea lui era blîndă, dar conținea reproș.

– Îmi pare rău. Poate că ai dreptate.

Era greu să-l contrazică pe tema asta. Iar apoi, în timp ce se gîndea la ce-i spusese, simți mîna lui pe a ei și fu ca un pumnal în inimă. Și-o trase cu o expresie îndurerată. Iar el părea din nou nefericit.

– Ești o femeie greu de înțeles.

– Poate că da. Multe ar fi imposibil de explicat.

– Ar trebui să mă pui la încercare cîndva. Nu sînt un monstru, cum crezi tu.

– Sînt sigură că nu ești.

Privindu-l, nu-și dorea decît să plîngă. Era ca și cum i-ar fi spus adio. Vedea din nou, iar și iar, ce nu putea avea. Dar poate că acum înțelegea mai bine. Poate că avea să fie în stare, în fine, să renunțe. Cu un oftat se uită la ceas.

– Ar trebui să mă întorc la lucru.

– M-am apropiat întrucîtva de un „da”?

– Mă tem că nu.

Nu-i făcea plăcere să recunoască, dar trebuia să renunțe. Acum știa că ea nu avea să cedeze niciodată. Toate eforturile lui fuseseră în zadar. Era o femeie foarte puternică. Abia cînd Marie lăsase garda jos realizase cît de puternică era de fapt. Avea o blîndețe și o caldură

Jare-l atrăgeau cum nu mai fusese atras de nimeni de ani de zile.

– Crezi că te-aș putea convinge să iei cina cu mine, Marie? Ca un fel de premiu de consolare, din moment ce nu am semnat contractul?

Ea rîse ușor și îl bătu pe mîină.

– Mi-ar face plăcere. Dar nu acum. Mă tem că plec din oraș.

Fir-ar să fie! Pierduse tot meciul, rundă după rundă.

– Unde te duci?

– În Est. Ca să rezolv niște probleme personale.

Luase hotărîrea în ultima jumătate de oră. Dar acum știa ce avea de făcut. Nu trebuia să îngroape trecutul, ci să-l dezgroape. Într-un fel, Peter avusese dreptate. Iar acum era sigură. Trebuia să se vindece, cum spusese el.

– O să te sun data viitoare cînd vin la San Francisco. Sper să am mai mult noroc.

Poate. Dar poate că pînă atunci o să fiu doamna Peter Gregson. Poate că pînă atunci o să fiu vindecată. Și n-o să mai conteze. Deloc.

Se întoarseră încet la camion și o lăsă la ea acasă. Ea nu spuse nimic la despărțire. Îi mulțumi pentru micul dejun, îi strînse mîina și urcă scările. Michael pierduse. Privind-o cum se îndepărta, simți cum îl cuprinde o tristețe copleșitoare. Era ca și cum ar fi pierdut ceva foarte special. Nu era sigur ce anume. O afacere, o femeie, un prieten? Ceva. Pentru prima oară după multă vreme se simțea insuportabil de singur. Porni camionul și se întoarse la hotel.

Marie vorbea deja la telefon cu Peter Gregson.

– Astă-seară? Draga mea, am o ședință.

Părea iritat și îl prinsese între doi pacienți.

– Atunci vino după ședință. E important. Mîine plec.

– Încotro? Pentru cît timp?

Părea îngrijorat.

– Îți spun când ne vedem. Deseară?

– Bine, bine. Pe la unsprezece. Dar e o prostie, Marie. Lucrul ăsta nu poate aștepta?

– Nu.

Așteptase doi ani și fusese o nebunie să-l lase să aștepte atît de mult.

– Bine. Ne vedem diseară.

El închise în grabă, iar Marie sună la agenția de turism să facă o rezervare și la veterinar să facă aranjamentele pentru Fred.

Capitolul 28

Marie avusese noroc. Cineva renunțase la ședință în după-amiaza aceea, așa că acum se afla în aceeași cameră familiară, confortabilă, pe care n-o mai vizitase de luni de zile. Se lăsă pe pernele canapelei și-și întinse picioarele către căminul în care nu ardea focul, din obișnuință, privind absentă către sandalele delicate. Gîndul îi era atît de departe încît n-o auzi pe Faye intrînd.

– Meditezi, sau adormi?

Marie își ridică privirea zîbind, în timp ce Faye se așeză în fața ei.

– Mă gîndeam. Mă bucur să te văd.

De fapt, era chiar surprinsă de cît de plăcută era întoarcerea acolo. Era un sentiment ca de reîntoarcere acasă, plăcerea de a se regăsi în acel adăpost vechi și

fericit. Petrecuse clipe plăcute în camera aceea, dar și unele dificile.

– Să-ți spun ce bine arăți, sau te-ai săturat deja să auzi asta?

Faye îi zîmbi, iar Marie rîse.

– Nu mă satur niciodată să aud asta.

Numai că Faye îndrăznea să fie sinceră.

– Bănuiesc că vrei să știi de ce sînt aici.

– Întrebarea asta mi-a trecut prin minte.

Schimbară din nou un zîmbet, apoi Marie păru să se piardă din nou în gînduri.

– L-am văzut pe Michael.

– Te-a găsit?

Faye părea uluită și foarte impresionată.

– Da și nu. A găsit-o pe Marie Adamson. Asta-i tot ce știe. Unul din subalternii lui m-a căutat pentru lucrările mele. *Cotter-Hillyard* face un centru medical aici și vor fotografiile mele, mărite, ca decor.

– Asta-i foarte flatant, Marie.

– Cui îi pasă, Faye? Ce mă interesează ce crede ei despre lucrările mele?

Dar nici asta nu era cu totul adevărat. Întotdeauna o încălziseră laudele lui, și chiar și acum avea o anumită satisfacție știind că îi atrăsese din nou atenția cu arta ei.

– Oricum, mama lui a fost aici acum puțin timp, și i-am spus ce i-am spus și lui. Nu. Nu mă interesează. Nu le vînd nimic. Nu lucrez pentru ei. Punct.

– Dar ei au continuat?

– Cu disperare.

– Trebuie să te simți bine. A înțeles vreunul dintre ei cine ești?

– Ben nu. Dar mama lui Michael da. Cred că de asta a stabilit întîlnirea.

Marie tăcu și privi în jos. Era foarte departe, înapoi în camera de hotel, în ziua cînd se întîlnise cu Marion.

– Cum te-ai simțit cînd ai văzut-o?

– Îngrozitor. Mi-a amintit de tot ce mi-a făcut. Am urît-o.

Dar în glas avea ceva mai mult, și Faye simți asta.

– Și?

– Bine. Marie oftă. Durerea a revenit. Mi-am amintit cît de mult mi-am dorit să mă placă, să mă iubească, să mă accepte ca soție a lui Michael.

– Și te-a respins din nou?

– Nu sînt sigură. Cred că da. Acum e bolnavă. Pare altfel. Părea aproape că regretă ce a făcut. Bănuiesc că Michael n-a fost prea fericit în ultimii doi ani.

– Și despre asta ce crezi?

– Sînt ușurată. O spuse cu un oftat ușor. Apoi am înțeles că nu mai contează cum a fost el. Pentru noi totul s-a terminat, Faye. Totul a fost acum mulți ani. Acum sîntem alți oameni. Și faptul e că el nu s-a întors niciodată la mine. Poate că nici după lucrările mele n-ar mai alerga dacă ar ști cine sînt cu adevărat, cine am fost. Dar nu mai sînt Nancy McAllister, Faye. Iar el nu mai e Michael pe care-l știam eu.

– De unde știi asta?

– L-am văzut. E aspru, dur, rece. O, nu știu, poate că mai e ceva acolo. Dar are și multe părți noi.

– Cum ar fi durere? Suferință? Dezamăgire? Pierdere?

– Nu, Faye, cum ar fi trădare, abandonare, dezertare, lașitate? Despre asta e vorba de fapt, nu?

– Nu știu. Despre asta e vorba? Asta simți cînd îl vezi?

– Da. Acum vocea ei era aspră: Îl urăsc.

– Atunci trebuie că-l iubești foarte mult.

Marie dădu să nege, dar apoi clătină din cap, cu lacrimile țîșnindu-i din ochi. O privi îndelung pe Faye fără să vorbească.

– Nancy, îl mai iubești?

Înadins folosise vechiul ei nume. Ea oftă adînc și se lăsă pe spătarul canapelei. Cînd vorbi, o făcu fără nici o inflexiune în voce, privind în tavan:

– Poate că Nancy încă îl mai iubește, cît a mai rămas din ea. Dar Marie nu-l iubește. Acum am o viață nouă. Nu-mi mai pot permite să-l iubesc.

O privi pe Faye cu tristețe.

– De ce nu?

– Pentru că el nu mă iubește. Pentru că nimic nu-i adevărat. Trebuie să uit. Total, complet. Știu asta. Nu de asta am venit azi aici, ca să plîng pe umărul tău pentru că încă-l mai iubesc pe Michael. Dar trebuia să spun cuiva ce simt. Nu pot să vorbesc despre asta cu Peter; l-ar durea prea mult. Și aveam nevoie să spun cuiva.

– Mă bucur că ai venit, Marie. Dar nu sînt sigură că poți să te hotărăști așa, pur și simplu, să uiți ceva, și să scapi de el de pe o clipă pe alta.

– De fapt, m-a părăsit acum doi ani, dar eu n-am vrut să uit pînă acum. Mi-am spus că am uitat, dar nu uitasem. Așa că... Mîine plec la Boston să fac ceva.

– Ce anume?

– O treabă neterminată. Pentru prima oară de o oră, zîmbi: Acolo am lăsat o treabă neterminată, ceva ce am împărțit cu Michael. Am lăsat niște lucruri ca pe un monument în cinstea noastră, pentru că întotdeauna am crezut că se va întoarce. Acum trebuie să mă întorc acolo și să rezolv asta.

– Crezi sincer că ești în stare?

– Da.

Părea sigură de ea, chiar și în ochii lui Faye.

– Chiar dorești să faci asta?

– Da.

– Nu vrei să-i spui lui Michael cine ești, sau mă rog, cine ai fost, și să vezi ce se întîmplă?

Marie aproape că se înfioră.

– Niciodată. S-a terminat. Pentru totdeauna. Și, în plus, oftă ea privind-și mâinile, n-ar fi cinstit față de Peter.

– Trebuie să te gîndești ce e cinstit față de Marie.

– De asta mă duc mîine la Boston. Îmi tot spun că poate după asta o să fiu liberă să mă leg cu adevărat de Peter. E un om atît de bun, Faye. A făcut atît de mult pentru mine.

– Dar nu-l iubești.

Era înspăimîntător să audă pe altcineva spunînd asta și Marie clătină din cap.

– Nu, nu, îl iubesc!

– Atunci de ce ai probleme să te legi într-un fel de el?

– Michael a stat întotdeauna între noi.

– E prea simplu, Marie. E doar un pretext.

– Nu știu. Făcu o pauză lungă. Ceva m-a oprit întotdeauna. Ceva... lipsește. Cred că de fapt eu lipsesc. Într-un fel încă-l mai aștept pe Michael, și într-un fel n-am simțit niciodată... Nu știu, nu mă simt bine, Faye. Poate e vina mea.

– Ce te face să nu te simți bine?

– Nu știu exact, dar uneori am sentimentul că nu mă cunoaște. Mă știe pe mine, Marie Adamson, pentru că sînt persoana pe care a creat-o. Nu cunoaște persoana care eram, sau lucrurile la care țineam înainte de accident.

– N-ai putea să-l înveți, Marie?

– Poate. Dar nu sînt sigură că vrea să știe. Mă face să mă simt iubită, dar nu pentru mine însămi.

– Ei, să știi că mai sînt și alți bărbați, Marie.

– Da, dar el e un om bun, și nu văd nici un motiv pentru care să nu meargă.

– Nu. Doar dacă nu-l iubești.

– Dar îl iubesc.

Începu să se agite.

– Atunci relaxează-te și lasă problema să se rezolve singură. Poți să te întorci aici și să discuți cu mine, dacă vrei. Mai întâi, hai să vedem ce simți pentru Michael.

– Vreau să fac drumul ăsta în est din cauza lui. Apoi o să fiu liberă.

– Bine, atunci fă asta, dar vino să mă vezi când te întorci. Bine?

– Foarte bine.

Într-un fel, se bucura că se întorsese la Faye. Era o ușurare.

Faye se uită cu regret la ceas și se ridică. Deja trecuse o oră și jumătate, și avea ore la universitate într-un ceas.

– Mă suni să stabilim o întâlnire după ce te întorci?

– În clipa când ajung.

– Bine atunci, ai grijă de tine pe acolo. Nu te lăsa chinuită de trecut. Și dacă ai probleme, sună-mă.

Era liniștitor să știe că putea face asta, iar la plecare se simțea mai veselă decât fusese toată după-amiaza. Conversația lor avea să o ajute să-i explice lui Peter decizia pe care o luase.

Capitolul 29

– La Boston? Dar de ce, Marie? Nu înțeleg.

Peter părea obosit și iritat, ceea ce era neobișnuit. Dar fusese o zi lungă și o ședință obositoare. Toate prostiile despre noul centru medical. Iar el trebuia să stea cu arhitecții toată dimineața. De ce trebuia el să fie în comitet? Avea lucruri mai bune de făcut.

– Cred că ești nebună să faci călătoria asta.

– Nu, nu sînt. Trebuie. Și sînt pregătită. M-am dezlegat de trecut. Complet.

– Atît de complet încît ieri, cînd aproape că am avut un accident cu mașina, ai fost isterică o oră întreagă. Nu ai terminat-o cu trecutul.

– Trebuie să ai încredere în mine. O să fac singurul lucru pe care l-am lăsat nefăcut, apoi voi fi liberă. Mă

întorc poimîine.

– E o nebunie.

– Nu. Nu e.

Vocea ei era atît de calmă și de fermă încît îl opri și se lăsă pe spătarul canapelei cu un oftat obosit. Poate că știa ea ce face.

– Bine. Nu înțeleg. Dar sper că tu știi ce faci. O să fii în siguranță acolo?

– O să fiu bine. Ai încredere în mine.

– Am, draga mea. Nu despre neîncredere e vorba. Numai că... of, nu știu. Nu vreau să suferi. Pot să-ți pun o întrebare complet nebunească?

O, Doamne. Spera că nu era ce credea ea. Nu încă. Dar nu la asta se gîndea el.

– Dă-i drumul.

Așteaptă, ca și cum ar fi fost pe masa de operație.

– Știi că Michael Hillyard e în oraș?

– Știu.

Era straniu de calmă.

– L-ai văzut?

– Da. A venit la galerie. Vrea să lucrez la un nou proiect de-al lor aici, în oraș. L-am refuzat.

– Și-a dat seama cine ești?

– Nu.

– De ce nu i-ai spus?

Acum era momentul să-i spună despre tîrgul cu mama lui Michael, dar era prea tîrziu. Nu mai avea importanță.

– Nu mai conta. Trecutul e trecut.

– Ești sigură?

– Da. De asta mă duc la Boston.

– Atunci mă bucur. Apoi, cu o privire ușor îngrijorată: Călătoria ta are ceva de-a face cu Hillyard?

Dar nu se putea. El însuși se vedea cu Michael Hillyard a doua zi de dimineață.

Marie clătină ferm din cap.

– Nu. Nu în felul în care vrei tu să spui. Are de-a face cu trecutul meu, Peter. Și nu are legătură decît cu mine. Nu vreau să-ți spun mai mult de-atît.

– Atunci o să-ți respect hotărîrea.

– Mulțumesc.

O părăsi în tăcere, cu un sărut blînd. Simțea că avea nevoie să fie singură.

Urmă o noapte liniștită și încă se mai simțea liniștită cînd îl lăsă pe Fred la veterinar a doua zi dimineață. Știa exact ce avea de făcut, și de ce, și știa că avea dreptate.

Luă avionul și ajunse la Boston la nouă dimineața, ora locală. Ar fi vrut să plece în noaptea aceea, dar ar fi însemnat să ceară prea mult norocului. Amîină pînă a doua zi. Închiriasse deja o mașină. Nu mai avea de făcut decît să se ducă acolo și să se întoarcă. Lua ultimul avion către casă.

Se simțea ca într-o misiune sfîntă cînd se culcă în noaptea aceea. Nu avea nici cea mai vagă dorință să vadă orașul, să sune pe cineva, sau să se ducă undeva. De fapt nu era acolo. Totul era ca un vis, un vis vechi de doi ani, și avea să-l retrăiască pentru ultima oară.

Capitolul 30

– Doctore Gregson?

– Da?

Era încă pierdut în visare când secretara intră în încăpere. Tocmai vorbise cu Marie de la aeroport. Încă mai avea îndoieli în privința acelei călătorii, dar trebuia să-i respecte sentimentele în legătură cu ceva atît de personal. Cu toate acestea, avea să se simtă mult mai bine cînd Marie se va întoarce, a doua zi.

– Un domn Hillyard vrea să vă vadă. Spune că aveți o întîlnire. Și este împreună cu trei asociați.

– Bine. Invită-l înăuntru.

Isuse! Tot ce-i trebuia acum. Dar de ce nu? Măcar avea ocazia să-l vadă. Era destul de tînăr ca să-i fie fiu. Ce idee oribilă! Se întrebă dacă Marie se gîndise

vreodată la asta.

Cei patru intrară și-i strînseră mîna și ședința începu. Voiau să se asigure de sprijinul lui ca să facă din noul centru medical un succes. Aveau deja vreo cincisprezece doctori iluștri în „echipă”, și nu era nici o îndoială că noul centru era amplasat într-un loc ideal și că era magnific dotat. Era o decizie ușor de luat. Gregson fu de acord să-și ia birouri acolo și acceptă să mai vorbească și cu alți colegi. Dar, deși răspunsurile lui erau mecanice, îl privi pe Michael cu fascinație tot timpul ședinței. Deci acesta era Michael Hillyard. Nu părea un adversar de temut. Dar era tînăr, frumos și foarte sigur de el. Și, într-un fel foarte neplăcut, Peter realiză cît de mult semăna cu Marie. Era o asemănare în privința energiei, a hotărîrii, chiar și a umorului. Aceasta îl făcu pe Peter să se retragă în sine și, brusc, înțelese. Rămase tăcut o vreme, privindu-l pe Michael fără să spună nimic. Nu mai era atent; se adapta realității pe care o evitase atîta timp. Îl făcea să se întrebe de ce se dusesse Marie de fapt în Est în dimineața aceea? Ca să distrugă ultimele rămășițe ale trecutului, sau ca să le aducă un omagiu?

Pentru prima oară, Peter se întrebă dacă avea dreptul să se amestece. Privindu-l pe Michael se simțea ca și cum ar fi văzut o altă fațetă a lui Marie, o fațetă pe care nu o cunoștea. Acest bărbat reprezenta o parte a vieții ei pe care el nici măcar n-o înțelegea, o parte pe care nu voise niciodată s-o cunoască. El o dorise ca Marie Adamson. Pentru el nu fusese niciodată Nancy. Fusese o femeie nouă, născută din mîinile lui. Dar acum recunoștea că era altcineva. Toate bucățile puzzle-ului începeau să se potrivească, și se simți cuprins de resemnare și de un sentiment de pierdere. Dusesse un război de necîștigat, încercînd să-și retrăiască propriul trecut. Marie era într-adevăr o persoană nouă, dar în ea

erau fragmente din femeia pe care o iubise, femeia care murise... iubise acele fragmente din Livia la fel de mult ca realitatea fetei pe care o adusese la viață. Poate că nu avea dreptul să facă asta. Niciodată înainte nu avusese mână atât de liberă cu un pacient, pentru că Marie nu se bizuise pe nimeni în afară de el. Asta îi permisesse să fie totul pentru ea... orice, în afară de ceea ce voia acum să fie. Privindu-l pe Michael, realizează că rolul lui în viața lui Marie fusese mai mult cel de tată. Ea nu realiza încă, dar într-o bună zi avea să înțeleagă.

Ședința se terminase și se ridicară să-și strângă mâinile, iar colegii lui Michael ieșiseră deja din birou, așteptând în secretariat. Gregson și Michael schimbau amabilități, când brusc totul încetă, iar Michael fixă cu privirea ceva aflat peste umărul doctorului. Era tabloul la care lucra ea cu doi ani în urmă... care trebuia să fie cadoul lui de nuntă... care fusese furat din apartamentul ei de către infirmierele acelea după ce murise. Iar acum era în biroul acestui bărbat și era terminat. Fascinat, Michael se apropie de el înainte ca Gregson să-l poată opri. Dar nimic nu l-ar fi putut opri. Rămase acolo, privind fix, căutând semnătura, de parcă ar fi știut deja ce avea să vadă. Acolo, cu litere mici, într-un colț, scria *Marie Adamson*.

– O, Doamne... o, Doamne. Altceva nu putea spune: Dar cum? Nu e... Isuse... Doamne... de ce nu mi-a spus nimeni? Ce?....

Dar brusc înțelese. Îl mințiseră. Ea trăia. Era diferită. Dar trăia. Nu era de mirare că-l urîse. Nici măcar nu bănuise. Dar ceva legat de ea, de fotografii, îl urmărise tot timpul. Avea lacrimi în ochi când se întoarse către Gregson.

Peter îl privi cu durere, temându-se de ceea ce urma.

– Las-o în pace, Hillyard. Pentru ea s-a terminat acum. A trecut prin destule.

Dar vorbelor le lipsea convingerea. După cît îl văzuse pe Michael în dimineața aceea, era sigur că nu avea să se țină la distanță de ea, iar ceva din adîncul sufletului îi cerea să-i spună unde era Marie.

Dar Michael încă-l mai privea cu o expresie de uimire.

– M-au mințit, Gregson. Știi asta? M-au mințit. Mi-au spus că a murit. Ochii îi jucau în lacrimi: Am petrecut doi ani ca un om sfîrșit, muncind ca un robot, dorindu-mi să fi murit eu în locul ei și în tot timpul ăsta...

Se opri pentru o clipă, incapabil să continue, și Gregson își feri privirea.

– Și cînd am văzut-o săptămîna trecută mi-a dat seama. Cred... trebuie să o fi ucis... nu mă mir că mă urăște. Mă urăște, nu-i așa?

Michael se prăbuși pe un scaun, privind tabloul.

– Nu. Nu te urăște. Nu vrea decît să uite. Are dreptul să facă asta.

Iar eu am dreptul la ea. Ar fi vrut să-i spună asta, dar nu putea. Dar Michael parcă i-ar fi auzit gîndurile. Michael își aminti ce auzise despre sponsorul lui Marie, un chirurg. Brusc, vorbele îi răsunară în urechi, și durerea și furia a doi ani îl copleșiră. Sări în picioare și-l apucă pe Gregson de guler.

– Stai așa. Ce drept ai tu să-mi spui că ea „vrea să uite”? De unde dracu' știi tu? Cum ai putea tu să înțelegi ce am trăit noi împreună? Cum poți tu să știi ce a însemnat totul pentru noi doi? Dacă eu ies din viața ei fără o vorbă, atunci o poți avea tu, nu-i așa, Gregson? Asta vrei? Atunci să te ia dracu'! Cu viața mea te joci, domnule și mi se pare că s-au jucat destui cu ea. Singura persoană care poate să-mi spună dacă vrea să termine totul e Nancy.

– Ți-a spus deja s-o lași în pace.

Vocea lui Peter era calmă și-l privea în ochi.

Michael se dădu un pas înapoi, dar pe față avea o expresie de teamă amestecată cu speranță. Pentru prima oară după doi ani era ceva viu în privirea lui.

– Nu, Gregson. Marie Adamson mi-a spus s-o las în pace. Nancy McAllister nu mi-a spus o vorbă de doi ani. Și o să aibă multe de explicat. De ce nu m-a căutat? De ce nu mi-a scris? De ce nu mi-a spus că trăiește? Și de ce mi-au spus că a murit? A fost opera ei, sau... a altcuiva? De fapt... Îi era groază să pună întrebarea, pentru că știa deja ce avea să audă: Cine a plătit pentru operația ei?

Ochii lui nu părăsiră nici o clipă fața lui Gregson.

– Nu știu răspunsurile la unele din întrebările tale, domnule Hillyard.

– Și cele la care știi răspunsurile?

– Nu am permisiunea să...

– Nu-mi spune mie că...

Michael se apropie iar de el, iar Peter ridică o mână.

– Mama ta a plătit pentru operația lui Marie și pentru toate cheltuielile de întreținere de la accident înapoi. A fost un dar foarte frumos.

De asta se temuse Michael, dar nu fu un șoc. Se potrivea cu toate celelalte fapte, și poate că într-un fel nebunesc, necugetat, mama lui crezuse că o făcea pentru el. Măcar îl condusesse înapoi la Nancy acum. Se uită din nou la Gregson și dădu din cap.

– Iar tu? Care este relația ta cu Nancy?

Acum voia să știe tot.

– Nu știu de ce te interesează.

– Uite ce-i, fi-r-ar să...

Deja îl apucase din nou de haină și Peter ridică mâna, apărându-se.

– De ce nu terminăm toate astea acum? Toate răspunsurile sînt în mâinile lui Marie. Ce vrea, pe cine vrea. Poate că nu ne vrea pe nici unul din noi. Nu știu

din ce motiv, n-ai căutat-o de doi ani și nici ea pe tine. Cît despre mine, am de două ori vîrsta ei și, din cîte știu, sufăr de complexul lui Pygmalion. Se așeză greoi pe scaun și zîmbi trist: Aproape că-mi vine să cred că ar putea găsi ceva mai bun ca oricare din noi.

– Poate că da, dar de data asta vreau s-o aud cu urechile mele. Se uită la ceas: Mă duc la ea chiar acum.

– N-o să-ți prea folosească.

Peter îl privi, mîngîindu-și barba. Aproape că-i ură noroc. Aproape.

– M-a sunat de la aeroport înainte să vii tu aici.

Din nou Michael păru șocat.

– Ce mai e acum? Unde se ducea?

Peter Gregson ezită o clipă. Nu era obligat să-i spună nimic. Nu era obligat...

– Se ducea la Boston.

Michael îl privi un moment și o umbră de zîmbet îi jucă în ochi înainte de a se repezi la ușă. Se opri, privi înapoi, și-l salută pe Peter cu un zîmbet larg:

– Mulțumesc.

Capitolul 31

Se trezi în zori. Trează, vie. Se simțea mai bine decît se simțise de ani de zile. Era aproape liberă acum. De parcă pînă atunci o reținuse o promisiune copilărească. Și numai pentru că ea se lăsase ținută. Promisiunea nu avusese decît puterea pe care i-o permisesse s-o aibă.

Nu-și bătu capul cu micul dejun. Nu bău decît două cești de cafea, și se urcă în mașina închiriată. Putea fi acolo în două ore, pe la zece. Înapoi la hotel la prînz. Putea să ia avionul către San Francisco și să ajungă acasă după-amiază. Putea chiar să-l ia pe Peter de la cabinet și să-i facă o surpriză. Bietul de el, fusese atît de înțelegător în privința călătoriei.

Se trezi gîndindu-se la el în timp ce conducea, dorindu-și să-i fi oferit mai mult, să fi putut să-i ofere mai

mult. Poate că după ziua aceea lucrurile aveau să se schimbe. Sau poate că... Nici măcar nu termină fraza. Sigur că-l iubea. Nu despre asta era vorba.

Trecea prin New England, fără să observe nimic în jurul ei. Peisajul era încă cenușiu și întunecat; frunzele noi încă nu ieșiseră. Era ca și cum locurile ar fi fost înmormântate timp de doi ani. La nouă și jumătate trecu pe lângă Plaja Revere, unde fusese târgul, și simți o înțepătură în inimă recunoscînd locul. O luă pe un drum vechi de țară, care trecea de-a lungul coastei, apoi se opri și coborî din mașină. Era înțepenită, dar nu obosită. Trebuia să facă asta... trebuia... de unde stătea vedea deja copacul. Se uită la el multă vreme, de parcă ar fi fost păstrătorul tuturor secretelor, de parcă i-ar fi știut povestea, de parcă ar fi așteptat-o să revină. Se îndreptă încet către el, ca și cum s-ar fi dus în întîmpinarea unui vechi prieten. Dar nu-i mai era prieten. Ca toți cei pe care-i iubise cîndva, era un străin. Nu era decît încă un semn pe mormîntul lui Nancy McAllister.

Se opri cînd ajunse la el, apoi făcu ultimii pași pe nisip, către stîncă. Era tot acolo. Nu se mișcase. Nimic nu se mișcase. Numai ea și Michael se mișcaseră, în direcții opuse, spre lumi diferite. Rămase acolo multă vreme, de parcă ar fi încercat să-și adune curajul și puterea să facă ce avea de făcut. În cele din urmă se aplecă și începu să împingă. Stîncă se mișcă, și ea săpă repede, cu un băț, după ce căuta. Dar nu era nimic acolo. Lăsă stîncă să cadă cu răsufierea tăiată, apoi, cu noi puteri, împinse din nou, și de data aceasta văzu că nu mai erau acolo. Cineva luase mărgelele. Lăsă stîncă să cadă la loc, tocmai cînd îi auzi vocea.

– Nu le poți lua. Aparțin altcuiva. Cuiva pe care am iubit-o. Cuiva pe care n-am uitat-o niciodată

În ochii lui Michael erau lacrimi cînd îi vorbi. Așteptase jumătate de noapte venirea ei. Închiriasse un

avion ca să ajungă acolo înaintea ei. Dar ar fi zburat și cu propriile aripi dacă ar fi fost nevoie. Întinse mîna și ea văzu mărgelele, încă murdare de nisipul de sub stîncă. I se umplură și ei ochii de lacrimi la vederea lor.

– Am promis să nu spun niciodată adio. N-am spus.

Ochii lui nu se desprindeau de ai ei.

– N-ai încercat niciodată să mă cauți.

– Mi-au spus că ai murit.

– Am promis să nu te mai văd niciodată dacă... dacă îmi refac fața. Am promis pentru că știam că o să mă găsești. Dar tu... n-ai făcut-o.

– Aș fi făcut-o, dacă aș fi știut. Îți amintești ce mi-ai promis?

Ea închise ochii și vorbi solemn, ca un copil și, pentru prima oară după mult timp, era vocea lui Nancy McAllister, vocea pe care o iubise, nu cea catifelată pe care o învățase.

– Promit să nu uit niciodată ce este îngropat aici. Sau ce înseamnă.

– Ai uitat?

Acum lacrimile îi curgeau pe obraji. Se gîndea la Gregson și la cei doi ani care trecuseră.

Dar ea clătină din cap.

– Nu. Dar am încercat din toate puterile.

– Acum vrei să-ți amintești? Nancy, vrei să...

Dar nu putea vorbi. Se apropie de ea și o luă în brațe.

– O, Nancy, te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Am crezut că o să mor cînd ai murit tu... cînd am crezut că ai murit. Am murit în clipa cînd mi-au spus.

Dar ea plîngea prea tare ca să poată vorbi, amintindu-și zilele și lunile nesfîrșite cînd îl așteptase și apoi cînd renunțase să mai spere. Îl ținu strîns, ca un copil care ține o păpușă, ca și cînd n-ar fi vrut să-i mai dea drumul. În cele din urmă își regăsi răsufierea și zîmbi:

– Dragul meu, și eu te iubesc. Întotdeauna am crezut că o să mă găsești.

– Nancy .. Marie... care ți-o fi numele...

Riseră amândoi ca doi copii printre lacrimi.

– Vrei să-mi faci onoarea de a fi soția mea? De data asta ca oamenii civilizați, cu nuntă, cu toată lumea acolo, cu muzică...

Se gîndea la nunta mamei lui, doar cu cîteva săptămîni înainte. Era ciudat cît de calm era. Ar fi trebuit s-o urască pe mama lui pentru ce făcuse. În loc de asta, voia să ierte. Acum o avea din nou pe Nancy. Numai asta îl mai interesa. Îi zîmbi, gîndindu-se la nunta lor. Dar ea clătină din cap și lui i se opri inima de spaimă.

– Chiar trebuie să așteptăm atît? Să facem toată chestia aia cu muzică, și cu oameni și cu...

– Da. De ce nu? Acum. Nu vreau să mai aștept. Nu mai suport. În fiecare clipă mi-ar fi teamă că se întîmplă iar ceva. Poate de data asta ție.

El dădu din cap și o strînse mai tare la piept, în timp ce valurile murmurau încet și soarele palid se ivea printre nori. Înțelegea.

Sfîrsit